

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Koldblodighet.

Under beleiringen av Warschau i aaret 1851 hadde den russiske feltmarskalk Paskewitsch befalt at der skulde aapnes en kraftig granatild mot et bestemt sted av byen, og han ventet nu utaalmodig paa at dette skulde ske. Men der skedde øiensynlig intet. Kanonene begyndte ganske vist at dundre løs, men granatene syntes ikke at ha mindste virkning. Der blev øiensynlig skutt altfor høit. Marskalken lot ved en ordonans befalingen gjenta, men uten at resultatet derfor blev bedre. Da blev marskalk Pa-

skewitsch vred, besteg sin hest og sprængte i galop bort til den haug hvor det paagjældende batteri var.

„Hvad er det for en klodrian som leder dette her?“ spurte han hidsig, efterat være sprunget av hesten.

„Det er mig!“ svarte en officer stilfærdig og traadte frem.

„De forstaar ikke Deres bestilling!“ ropte generalen. „Deres skytning duer ikke!“

„Det er rigtig!“ svarte kapteinen. „Men skylden ligger hos de daarlige granater, man har git mig. De springer ikke!“

„Det kan De kanske indbilde andre — ikke mig!“

skrek generalen. „Iaften blir De stillet for en krigsret!“

Da grep kapteinen en granat, tændte lunten og holdt det rykende uhyre bort foran næsen av generalen, idet han sa: „Der kan generalen selv se!“

Rundt om hersket dødsstilhet, bare avbrutt av granatens svake futen en gang imellem. De to mænd blev staaende ubevægelige og ventet paa, om enten lunten vilde slukkes, eller granaten vilde eksplodere. Da der paa denne maate var gaat fem minutter, kastet kapteinen granaten foragtelig bortover jorden.

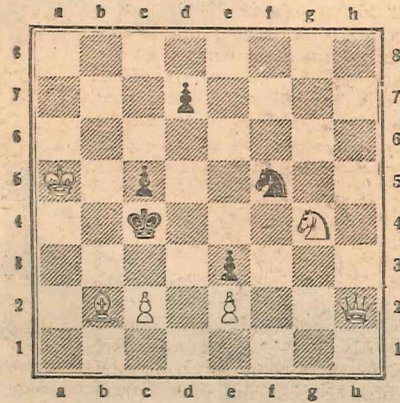
„Ja!“ sa generalen venlig. „De hadde ret. hr. kaptein! Jeg ber mange ganger om forladelse!“ s

Lette schakopgaver.

I tilslutning til den lille veiledende forklaring, som vi gav i forrige nummer angaaende løsningen av schakopgaver, bringes nedenfor to forholdsvis lette opgaver, paa hvilke de som vil kan prøve sine kræfter.

Ulførlige løsninger med forklaring til de forskjellige træk findes nedenfor. En nøiagtig gennemgaaelse av disse løsninger vil utvide den begyndende indsigt, man kanske allerede har tilegnet sig paa schakopgavens høist interessante felt.

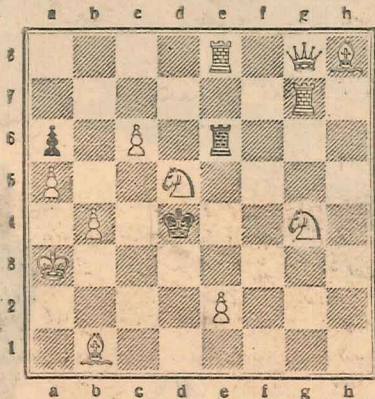
1. opgave (to-træks): Hvit begynder her med at flytte sin dronning, som staar paa h 2, til d 6 (D h 2 — d 6). Han truer derved med næste gang at flytte sin dronning til d 3, hvorved sort blir mat. Dette kan sort forhindre ved at slaa dronningen paa d 6 med sin springer, som staar paa f 5 (S f 5 × D). Men naar den sorte springer flyttes, kan hvit springer, som staar paa g 4, slaa den sorte bonde paa e 3, hvorved sort

I dette problem begynder hvit og gjør mat i to træk.

blir mat. Det samme træk gjør hvit, hvis sort flytter sin springer til d 4 for at hindre dronningen i at gaa til d 3. Andet kan sort ikke gjøre for at forsvare sig mot faren som truer.

2. opgave (to-træks): Hvit flytter i første træk sin springer fra g 4 til e 3 (S g 4 — e 3). Men hvis sort nu lot være at trække, kunde hvit ikke sætte mat i andet træk. En slik opgave kaldes en trækkelvangsopgave. Sort konge kan nu slaa en av de hvite sprin-

I dette problem begynder hvit og gjør mat i to træk.

gere, og han kan vælge hvilken han vil. I begge tilfælder gjør hvit mat ved at flytte sin taarn fra g 7 til d 7, hvorved sort kunde sættes til enten av taarn eller løper, mens den anden av disse hvite officerer garderer den springer, som ikke er slaat. Det sorte taarn kan ikke gaa imellem for at dække schakken. — Taarnet er nemlig bundet, naar kongen slaar en springer, d. v. s. det staar imellem kongen og en hvit officer, som kunde slaa kongen, hvis taarnet flyttedes. Sort taarn kan i første træk slaa springeren paa e 5 (T e 6 × S e 5). I saafald sætter hvit mat med taarn fra g 7 til g 4 (T g 7 — g 4). Hvis taarnet gaar til f 6 eller g 6 for at hindre denne mat, blir den ene av hvits springere gardert av dronningen, den anden av taarnet paa e 8, og hvit kan derfor sætte mat ved at flytte sin bonde fra e 2 til e 3 (B e 2 — e 3).

1. opgave.

1. Dh2 — d6, S × D 2. Sg4 × e3
 1. , Sf5 — d4, 2. . . .
 1. , ellers 2. Dd6 — d3

2. opgave.

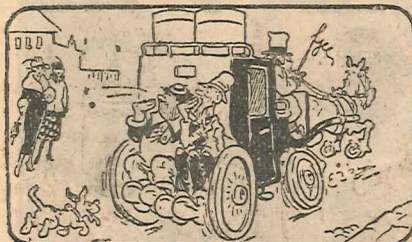
1. Sg4 — e3, K × S, 2. Tg7 — d7.
 1. , T × S, 2. Tg7 — g4.
 1. , Te6 — g6, 2. e2 — e3,
 1. , ellers 2. Tg7 — g4

Løsning paa den sidste schakopgave paa side 29 i nummer 11.

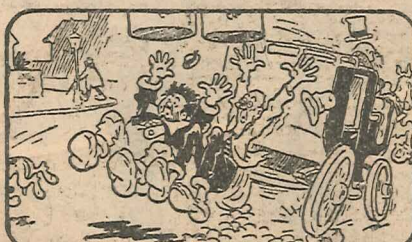
Man kunde kanske fristet til at prøve, om det ikke var et klokt træk at flytte hvit dronning paa h 6 til d 3 og dermed sætte sort konge schak. Men hvis saa sort konge flytter til d 5 og slaar hvit springer, er dronningen mat. Dronningen kunde ogsaa i første træk flyttes til d 2. Men saa kan sort konge gaa til f 5 og derved forhindre mat i næste træk. Kan da ikke dronningen i første træk flyttes til h 5? Derved vilde jo sort konge sættes fast, og flyttet man saa i andet træk taarnet paa g 2 til e 2, vilde sort konge avgjort være mat. Dertil er at svare: Ja, det vilde han være, hvis han ikke iforveien hadde slaat taarnet paa g 2. Men dette gjør han selvfølgelig, og da dør altså heller ikke den utvei. Saa er der springerne paa d 5 og f 3. Kunde man ikke prøve at sætte schak med dem? Det kan man godt, men et forsøk vil vise at det heller ikke fører til noget gunstigt resultat for hvit. Der er derfor ikke anden utvei end at sætte hvit dronning paa a 6. Derfra kan nemlig dronningen næste gang komme til d 3 og der sætte sort konge mat, hvis han blir staaende. Blir han ikke staaende, men slaar springeren paa d 5, er sort mat, naar dronningen sættes paa c 6. Slaar sort springeren paa f 3 med sin konge, er han mat, naar dronningen gaar til e 2. Og skulde sort foretrække at flytte til f 5 med sin konge, er han mat med hvit dronning paa g 6.

At flytte hvit dronning til a 6 er med andre ord det rigtige første træk, som i alle tilfælder gir mat i andet træk.

Da de to landstrykere sidst var paa kostymbal.

1. „Det hændte ikke saa sjelden i den tid det var benzinnangel at min kammerat og jeg, naar vi vilde kjøre standsmæssig, maatte ta plads bakpaa en av de gammeldags kjøretøier, som var kommet paa mode igjen.

2. Det var ikke altid like morsomt at sitte der, særlig ikke naar brostene gjorde „knuter“ og det gjorde de mange steder. En dag, da vi som ellers hadde indtatt vore pladser bakpaa en fin vogn, faant vi av

3. Som for at forsøke vor ulykke styrtet to vældige æsker, der stod ovenpaa vognen, ned over os, saa vi trodde vi skulde bliit dræpt med det samme. Men heldigvis var æskene av pap og ikke tunge.

4. Da vi atter krøp op av hver vår æske, var det i en ny og vakrere skikkelse, for æskene indeholdt maskerade-dragter, og som ved et trylleri hadde vi faalt dragtene med støvler, fjerbesatte baretter osv

5. Klædt som to skikkelser fra svundne aarhundrer vandret vi arm i arm opover gaten, og kom til et sted hvor store plakater forkyndte at indenfor var fest og munterhet og livsglæde, for der blev avholdt kostymbal.

6. Vi fik adgang og gik ind i et av de smaa sideværelser for at ta et foreløbig overblik over selskapet, før vi nedlot os til at kaste os ut i dansens hvirvel. „La os sætte os paa denne sofaen“, sa vi begge.

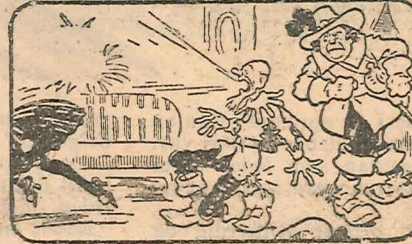
7. Saa satte vi os ned, men paa gulvet „Sofaen“ viste sig nemlig at være en av balgestene, som hadde maskert sig paa denne originale maate som vandrende, fritstaaende rundsofa med søile i midten med palmé paa!

8. Efter dette lille, forbigaaende uheld gik vi ind og blandet os i de dansendes rekker, og min kammerat var saa heldig at engagerer en nydelig ung dame, som presenterte sig selv som arving til mange millioner.

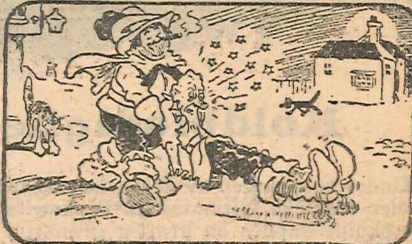
9. Alle disse millioner kunde min kammerat selvfølgelig godt like at høre bliit nærmere om, — søtere ord hadde han ikke hørt paa længe end „alle disse millioner“, og han førte derfor damen med i et sidekabinnet og skulde til at fri.

10. Da formørkedes pludselig luften av en vældig skikkelse, ogsaa klædt i gammeldags ridderdragt. Det var den unge dames far, mangemillionæren. Bælsessagen over det åventede syn flyttet den unge dame over hals og hode.

11. Hadde min kammerat visst hvad som forestod ham, hadde han rimeligvis gjort det samme. Nu blev han imidlertid paa stedet og fik tydelig vite at han ikke var velsert som svigerson, al mistrostaelse i den retning var ute-lukket.

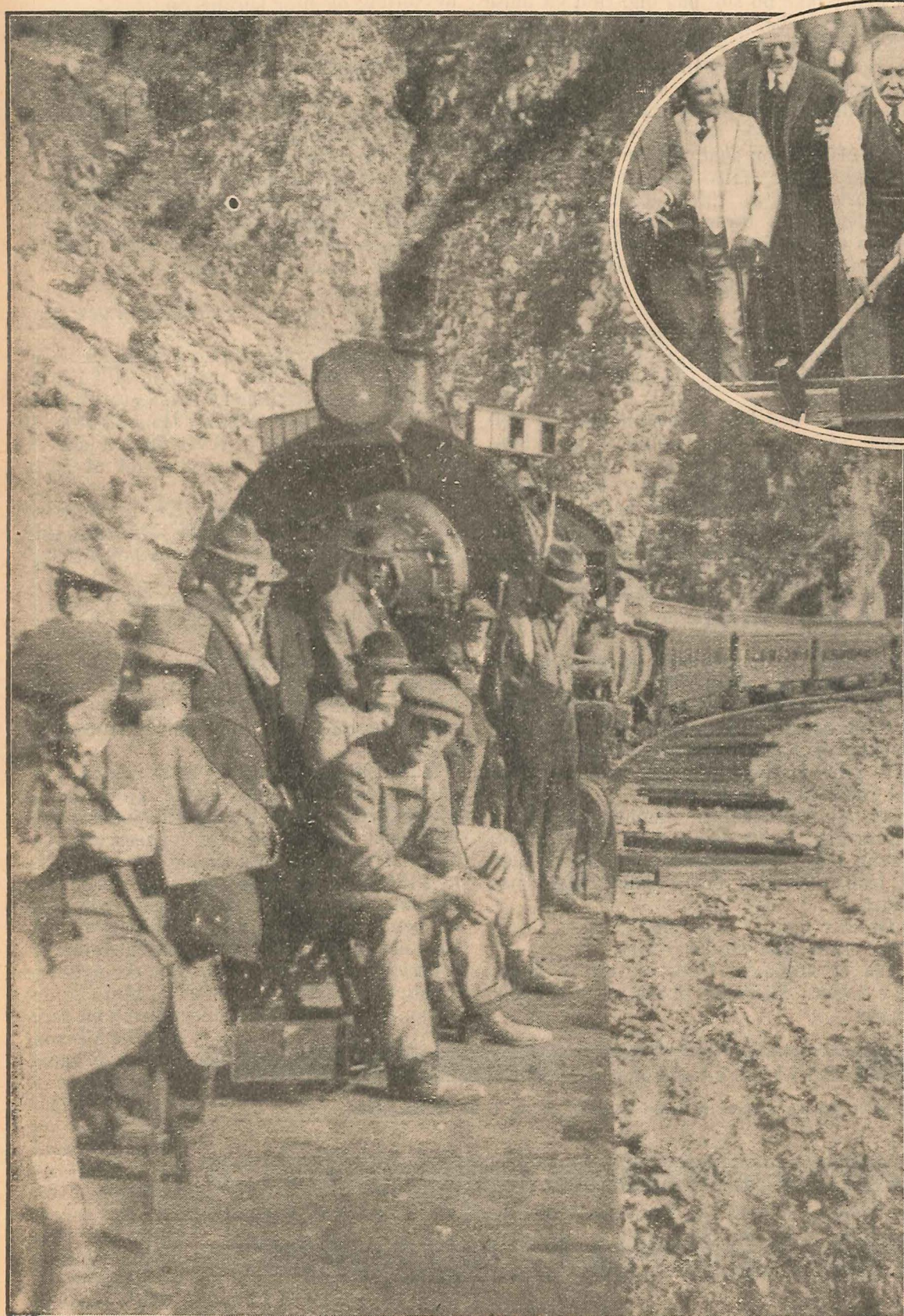
12. Opgjøret med den vrede far tok slik paa min kammerats humør at han vilde hjem, og da han ikke kunde gaa selv, maatte jeg kjøre trillebør med ham paa hans egne sporer. Det var en sørgelig ende paa en munter dag!

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 12

18. mars 1920.

44 aarg.

John D. Spreckles, som startet og ledet anlegget av Arizonabanen ses her slaa en guldnagle, værd 1500 kroner, ind i forbindelsen mellem de to sidste skinner paa banen.

grænse, hvilket ikke netop er noget hyggelig sted, da man hvert øieblik maa være forberedt paa at bli lagt hindringer iveien av meksikanske røverhorder. Det var kanskje netop det faktum at stedet laa saa faretruende nær den meksikanske grænse, at behovet for at faa en bane til avløsning av de gamle postvogner blev saa sterkt. Men da landet var temmelig tyndt befolket og det foreløbig vilde være vanskelig at faa trukket nybyggere til stedet, var der ikke noget jernbaneankompani som hadde større mod paa foretagendet. Det saa ikke ut til at bli noget indbringende foretagende i en overskuelig fremtid. Da kom imidlertid den gamle jernbaneentreprenør John D. Spreckles til; han paaviste at der var kobber i jorden og det lyktes ham at faa reist de nødvendige pengemidler. Selskapet blev dannet, banen blev bygget under hans ledelse, og i løpet av fem-seks aar var den færdig. Den 1. december ifjor blev den aapnet, og omtrent øieblikkelig begynte spekulasjonen i grunden og grubedistriktene omkring banen. Nu mener man at banen San Diego—Arizona vil bli et lukrativt foretagende, for ikke at tale om at de rike kaliforniske farmere paa nogen faa timer kan komme ut av det kaliforniske paradys. At de meksikanske grænserøvere beklager sig over at de svære lokomotiver som suser forbi dem er vanskelige at overfalde, er en anden sak.

— Banen blev altsaa færdig, og samme dag som de to sidste skinner blev klinket sammen oppe i Carrigo passet i fjeldene, kunde man se John D. Spreckles komme kjørende sammen med sine ingeniører og aktionærer paa en aapen godsvogn foran lokomotivet. Selskapet steg av paa ovennævnte sted. Spreckles tok av sig jakken, fik overrakt en hammer og en nagle av guld, og i skjortærmene drev han guldnaglen med etpar kraftige slag ind i skinnelleddet. To slag fra hammeren og saa var banen færdig, og der var skapt en ny transkontinental bane ut til Stillehavskysten.

Guldnaglen var værd sine 1500 kroner, fortæller den amerikanske presse.

Ingeniører og aktionærer i San Diego-Arizona-banen foretar en indvielsestur op igjennem fjeldtragtene i Kalifornien.

Fot. Underwood.

Den gyldne nagle.

(Til ovenstaaende billede.)

En ny banestrækning er blitt færdig over i De forenede Stater, men banen som det her er tale om har en liten historie for sig selv. Den gaar

fra havnebyen San Diego paa Kaliforniens kyst gjennem fjeldene og ind i staten Arizona, hvor den tilknyttes det øvrige jernbanenet. Strækningen er ikke lang, men den har været en av de vanskeligste at anlegge i hele Kalifornien. Den var projektet over fjelder og gjennem ørkener, og paa en strækning gaar den tæt ved den meksikanske

Ukraine.

Schewchenkos*) pris til Ukraine.

Ukraine, du er haabets lyse land,
hvor freden hviler over lave hytter,
hvor frihet elskes høit av hver en mand,
hvor alle tro til fædrelandet lytter.

Ukraine, du er hvetens gyldne land,
hvor rike skatter sig i jorden dølger,
hvor Solen spiller sig i sølvklart vand,
mens kornet vælder frem i lyse bølger.

Du føder os saa rikt, o, sorte muld,
din gavmildhet kan ei med ord beskrives,
din frugtbarhet gir tusen fold saa huld
og lader alting lykkes her og trives.

De røde roser kranser elvens bred,
jasminer blomstrer i de lune dale,
de hvite liljers pragt og yppighet,
gir steppen glans i solrød aftensvale.

I morgensolens skjær sig elven snor
som sølverbaand imellem lave bakker,
glad kvidrer blomstersteppens sangerkor
med lillig morgensang det himlen takker.

Ukraine, jeg vil prise til min død
din frugtbarhet, din blomstersmykte steppel
O, lad mig engang hvile i dit skjød
og dæk mig med de lyse liljers teppe! —
Hakon Krogh.

*) Taras Schewchenko var Ukraines største digter (1814—61).

Man kalder det kjærlighet.

Av

H. Courths-Mahler.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

Faren pustet ut, likesom lettet. Det var næsten som om der gled et svakt smil over hans alvorlige mund.

„Har du aapent og ærlig sagt det til Hans selv — har du fortalt ham hvorfor du ikke kan gifte dig med ham?“

Hun slog øinene ned.

„Nei, far — jeg turde ikke si det til ham mundtlig.“

Han stirret mørkt frem for sig.

„Hm — er min datter bli en kujon der ute i den store verden?“

Hun tok hans haand og presset den mot sit kind.

„Det var skam som avholdt mig

fra at gjøre det. Jeg skammet mig over at jeg i barnslig uforstand hadde git et ord som — jeg nu maatte bryte. Straks da jeg saa Hans følte jeg at vor forlovelse ikke var som den burde være. Jeg har skrevet alt sammen til ham og bedt ham ikke at bli sint paa mig. Og jeg ber dig ogsaa saa inderlig om ikke at bli sint paa mig. Jeg kunde ikke andet.“

Han trykket blidt hendes haand og strøk hende over haaret.

„Nei, jeg er ikke sint paa dig. Det er ærligere at du løser en pagt end at du lar den hvile paa en bevisst løgn. Hans vil heller ikke bli sint paa dig. Han vil indse at det er bedst slik. Vi har vel begge — baade han og jeg — handlet litt kortsynt da vi lot dig indgaa en pagt, før du fuldt ut forstod rækkevinden av den. Det gjør mig inderlig ondt at du ikke kan bli hans hustru. Det vilde ha været saa hyggelig, — jeg elsker ham som om han var min egen søn, og under hans beskyttelse vilde jeg ha visst dig tryg. Men det maa du ikke ta hensyn til — du maa ikke av den grund indgaa et egteskap paa en løgn. Fortæl mig nu hvorledes du klarte at flygte. Hvorfor betrodde du dig ikke til grevinde Egberg?“

Pia strøk sig over panden.

„Jeg var ræd for at hun vilde holde mig tilbake til Hans kom. Og jeg kunde ikke se ham igjen.“

De sidste ord blev fremstøtt med en heftighet, saa faren saa forundret paa hende. Hun maatte i høi grad være blit revet ut av sin sindslikevegt. Han maatte først og fremst faa hende rolig igjen.

„La mig saa høre, barn,“ sa han rolig.

Hun skildret hurtig hvorledes hun hadde iverksat sin flugt, og han var glad over at hun hadde været saa omtænksom at uddgaa at gi det utseende av at det var en flugt.

Før hun var færdig med at fortælle kom telegrammet fra Hans Rif.

„Er Pia kommet vel hjem? Send besked til tante Marie. Hjertelig hilsen. I trofast venskap og hengivenhet. — Hans.“

Da grev Bøkeholm hadde læst telegrammet rakte han det til Pia.

Der gik en skjælven gjennom hende og hendes øine hvilte længe paa det. Da hun endelig løftet dem straalte de med en fugtig glans. Hendes far klappet hende paa kinden.

„Du ser han er ikke sint.“

Saa skrev han straks svaret:

„Pia er kommet. Underret straks Hans. Brev følger. Hjertelig hilsen. — Grev Bøkeholm.“

Telegrammet blev adressert til grevinde Egberg.

Far og datter var sammen hele dagen. De talte om mange forskjellige ting. Bare en ting berørte de som efter en stille overenskomst ikke — fru Brinkens tilstedeværelse i Baden-Baden. Greven berørte det ikke, fordi han først vilde snakke med Hans om det, og Pia undgik det av en ubevisst frygt.

Da de sat ved aftensbordet kom der et telegram fra grevinde Egberg.

Da Pia læste at Hans var paa hjemveien strømmet blodet op i ansigtet paa hende av skræk, og hun sprang op.

„Hvad er det, barn?“ spurte faren ængstelig.

Hun kastet sig til hans bryst.

„Far — aa, kjære far — kan du ikke si til Hans, at jeg ikke kan se ham igjen,“ spurte hun heftig.

Han drog hende til sig.

„Men ta det da med ro, barn. Det gamle venskap mellem dig og Hans kan jo godt fortsætte. Engang maa du jo se ham igjen. Jeg synes det var bedst om dere snakket ordentlig ut med hverandre.“

Hun skalv.

„Men ikke nu, far — ikke nu. Først maa jeg bli rolig.“

Han saa bekymret og spørrende paa hende. Det forekom ham merkelig at hans elters saa modige datter skulde være saa ræd for gjensynet med Hans! Han skjønnte at hun var fuldstændig revet ut av sin ro og sindslikevegt, og at det gjaldt at berolige hende.

„Vær bare rolig, barn. Hvis du ikke vil se ham nu, behøver du det ikke. Jeg skal kjøre til Rifsborg imorgen og tale med ham.“

Hun kysset hans haand.

„Ja, kjære, kjære far, gjør det — og be ham ikke være sint paa mig —“

Sent om aftenen ankom Marta med Pias bagage til slottet Bøkeholm. Pia var allerede gaat iseng, da hun var dødstræt. Først næste morgen saa hun sin kammerpike igjen.

Marta hjalp sin unge frøken med paa-klædningen som hun hadde gjort det i Baden-Baden. Hun likte godt slottet Bøkeholm som hun syntes var fornemt og vakert. Senere gav Marta sig til at pakke ut kuffertene og lægge alt paa plads. Pia tilkaldte Lina, sin gamle kammerpike og lot hende hjelpe til med utpakningen. Fru Dammer hjalp ogsaa til. Lina utstøtte begeistrede utrop ved at se alle de nydelige toiletter. Desuten interesserte hun sig levende for den fikse kammerpiken som fore-

kom hende som en tiptop dame.

Pia maatte le av Linas forbausede ansigt og gik ut av værelset. Hun sat da alene i sin gamle, vakre dagligstue. Hendes far var kjørt til Rifsborg.

Med sorgmodig blik stirret hun i den retning, hvor Rifsborg laa. Det triste regnveir passet godt til hendes sindsstemning. Hendes tanker vandrede til Hans. Nu var han atter paa sit en-

Stille stunder.

Et litet utvalg av de mest kjendte salmer og andre religiøse sanger i let harmonisering.

Der man-ge skal kom-me fra Øst og fra Vest, Og sid-de til-bords i Guds Ri-ge Med A bra-ham,

I-sak og Ja-kob til Gjest Hos ham, som bød ind os at sti-ge. Mi-skun-de dig o ver os, Je-su!

Men de som modstode fra Morgen til Kveld,
Og stoled paa egen Dyds Styrke,
Fordømmes og kastes med Legem og Sjæl
I den ud i det yderste Mørke,
Miskunde dig o.s.v.

Gud lade os høre med Kjærligheds Brand
Vor Hyrdes hans Lokking saa blide,
At vi maatte skynde os, Kvinde og Mand,
Og sanke os til ham i Tidel
Miskunde dig o.s.v.

Gid jeg maatte være, og alle med mig,
Bjandt Guds, den beseglede Skare,
Gud tage os naadig i Himlen til sig,
Og frelse fra Helvedes Fare!
Miskunde dig o.s.v.

Paa krigsfot. — Efter Paul Leuteritz's maleri.

Naturen hviler i sin dype, stille vintersøvn. Sneen dækker jorden som et blott teppe og alt er fred og velstand. Men Mikkel ræv er ikke nogen fredsvæn; naar han er sulten gaar han paa rov, selv om det skal gaa utover skjønheden og harmonien i naturen. Bak sivene ligger vildædene i troskyldig ro og aner ikke at bare nogen faa meter fra dem ligger deres dødsfiende og lurar paa dem. Vil de klare at lette vingene i ret tid? Hvem vil seire?

ensomme slot. Mon han nu vilde reise ut i verden — for lange tider — kanskje for alltid? Han hadde jo sagt at han ikke vilde bli paa Rifsborg, hvis hun ikke vilde gifte sig med ham.

Aa — hvad kunde hun ha været for ham! Hun hadde sikkert ikke kunnet holde ham tilbake. Han hadde vel sagt det i spøk, men hun hadde tat det for alvor. Ialfald vilde han ikke bli der længe nu. — Kanske han reiste med det samme — kanskje hun aldrig fik se ham mer.

Hun følte det som hendes hjerte skulde briste ved tanken paa det. Og i sin fortvilelse spurte hun sig selv om det ikke hadde været bedre at hun hadde giftet sig med ham allikevel.

Men hun rødmet straks over en slik tanke og skjød den fra sig. Saa tok hun de skjæbnesvangre brever frem og læste dem paany for at overbevise sig selv om at det var umulig for hende at gifte sig med ham nu naar hun visste hvor brændende han hadde elsket Liane Brinken.

„Jeg forstaar ikke at Liane Brinken kunde vedbli at være kold overfor saa varme ord,“ tænkte hun skjælvende. „Hvor lykkelig vilde ikke jeg ha været hvis bare en liten del av en slik kjærlighet tilhørte mig. — Men hans hjerte banker ikke av længsel for min skyld, og det slaar ikke uroligere end ellers. Jeg var ingenting for ham — ingenting.“

Langsamt la hun brevene sammen og puttet dem i lommen. Hun vilde aldrig skilles fra dem. Hvis hun var i tvil om hun

handlet riktig ved at oppgi Hans, vilde hun bare læse brevene.

Fru Brinken hadde jo git hende dem til odel og eie.

Hvorfor hadde hun egentlig sendt hende dem? Var det virkelig bare fordi hun mente at kvinder burde holde sammen? — Kunde hun ikke tænke sig at de vilde skille hende — Pia — fra Hans?

Hvorfor vilde ikke Hans tillate at hun sa adjø til fru Brinken? Hadde han virkelig været ræd for at hun skulde være indiskret? Men hvis han elsket hende — hvorledes kunde han da tro at hun vilde begaa en slik indiskretion?

Aa, hvor han maatte ha lidt ved gjensynet med Liane Brinken! Og allikevel hadde han sikkert lengtlet etter det! Han var sikkerl kommet saa pludselig til Baden-Baden, fordi han visste fru Brinken var der. Hun hadde jo skrevet til ham at fru Brinken skulde gifte sig med fyrst Irkan. Aa — hvor det maa ha gjort ham ondt! Han vilde sikkert endnu engang forsøke om han ikke kunde vinde den kvinne han elsket. Derfor hadde han været saa underlig, saa sterkl bevæget. Derfor hadde han heller ikke villet at Pia skulde være tilstede under deres samtale.

Men hans fornyede bønner hadde været uten resultat; og saa hadde han sagt til Liane, at han var forlovet med hende — med Pia, som han vilde gifte sig med av fornuttgrunder.

Hun hadde jo fundet ham fortaapt i sørgelige betragtinger etter samtalen med fru Brinken. Han hadde set saa blek og be-

væget ut og øinene hans hadde skinnert som om han hadde feber. Det kunde da ikke være en følge av at han hadde talt med Liane om hjelpen til hendes stedmor. Var denne Liane Brinken værd en saa stor kjærlighet? Hun var vakker — vidunderlig vakker — og naar hun smilte var hun fortryllende. Men hadde hun et godt hjerte? Hvis hun hadde været en god kvinne — vilde hun da git fra sig disse brevene som en mand hadde skrevet til hende i varm, inderlig kjærlighet? Og netop til hende — Hans Rifs forlovede — hadde hun sendt brevene med nogen næsten haanlige, underlige ord! Var ikke det et daarlig karaktertrek? Var det en god kvinne værdig?

Rigtignok maatte hun være Liane taknemlig fordi hun hadde aapnet hendes øine. Ellers vilde hun bli Hans Rifs hustru — uten at faa hans kjærlighet, og da vilde hun ikke hat mod til at bryte sit ord, skjønt hun for længe siden hadde følt at han ikke hadde valgt hende av kjærlighet.

Hvor det vilde gjøre Hans ondt hvis han visste at Liane hadde sendt hende hans brever. Men det skulde han aldrig, aldrig faa vite. Med slike tanker sat Pia og pinte sig selv. —

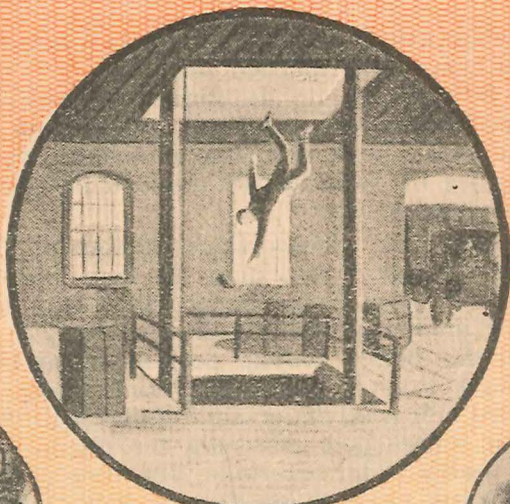
Paa Rifsborg blev grev Bøkeholm mottatt av Hans med et fast, varmt haandtryk.

„Jeg visste du vilde komme. Jeg har været saa urolig,“ sa Hans bevæget. „Du maa jo forstaa at jeg er i en frygtelig sindsstemning og aldeles ute av mig selv av sorg.“

Greven saa ind i det bleke, bevægede ansigt.

Ved ildebrander. 6800 dødsfald.

Ved fald. 11000 dødsfald.

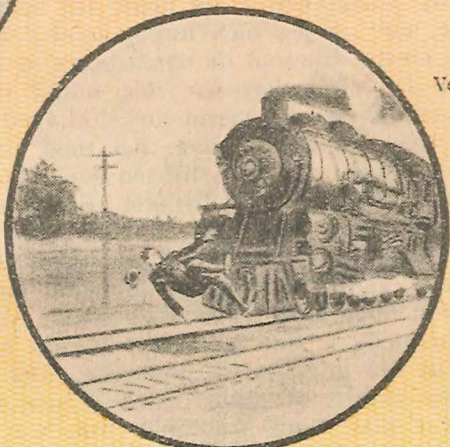
Ved automobilulykker. 6700 dødsfald.

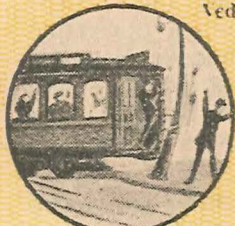
Ved kulstofforgiftning. 3300 dødsfald.

Ved kjøreulykker (med hestekjøretøier). 2300 dødsfald.

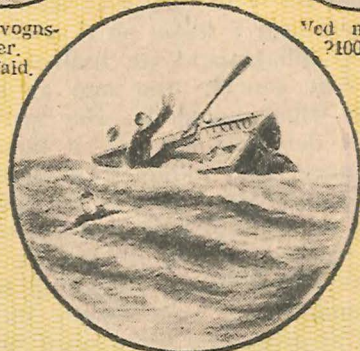
Ved jernbaneulykker. 8600 dødsfald.

Ved sporvognsulykker. 2200 dødsfald.

Ved maskinulykker. 2100 dødsfald.

Ved drukning. 5500 dødsfald.

Hvormange mennesker omkommer årlig ved malet hørerikkege, men er paa ganske interesserse knytter holdene i De for den vældige in-skinene og den i de mange milskulde betinge er angit de oftest forekommende aarsaker og antallet av ulykker. Cirklens størrelse angir hyppigheten av ulyk-ke. Man ser straks at ulykker ved fald er de hyppig-ste i Amerika. De fleste vilde kanskje ha trodd at jern-bane- eller automobilulykker hadde de fleste dødsfald paa sin samvittighet. Men som man vil se kommer disse som nummer 2 og 4 i rækken. Plads nummer 3 in-dtas av dødsfald ved ildebrand, og dernæst kommer druk-ningsulykker. Kjøreulykker (med hestekjøretøier), spor-vognsulykker og ulykker paa maskinverksteder er omtrent like hyppige, idet der i hver av disse grupper i 1917 var etpar tusen tilfælder. Alle angivelsene ovenfor gjælder for 1917. Alt ialt hendte der i dette aar i De forenede stater ca. 53.000 ulykkestilfælder med dødelig utfald. Stati-stisk utregnet blir det 50 ulykker pr. 100.000 indbyggere. Herhjemme regner vi gjennemsnittlig ca. 30 dødelige ulykkestilfælder pr. 100.000 indbyggere (heri medregnet fiskeri-ene og kystfarten), altsaa vel halvparten saa mange som i Amerika, hvor livet jo ogsaa pulserer meget kraftigere end her.

nesker omkom-ulykker? Spør-s til de „hyggeli-den anden side sant. Særlig in-der sig til for-enede slater, hvor dustri, alle ma-nydrende trafik lionbyer sær-i-ulykker. Oven o-

Ved ulykker av for-skjellige aarsaker. 2000 dødsfald.

skapt end jeg er. Tante Marie sier at man maa glæde sig over de gaver man har faat; dem skal man passe og pleie som noget kostelig der er betrodd en.“

Han strøk hende smilende over det løkkede haar og saa hende ind i øine-ne.

„Du er allikevel kommet tilbake som min ærlige, lille Pia.“

Hendes hjerte banket voldsomt, — hun tænkte paa at hun hadde løiet for faren. Men denne ene løgn hadde været nødvendig. Ellers skulde sandelig ikke hendes far faa nogen grund til at tvile paa hendes ærlig-het. Grev Bøkeholm ante ikke hvad der foregik i Pias indre.

„Hvorledes vil du nu komme til at like vort stille Bøkeholm? Nu har du jo lært glæderne i den store ver-den at kjende.“

Hun klynget sig til ham som en vingeskutt fugl.

„Aa, far — ingensteds er der saa vakkert som hjemme! Jeg har rig-tignok set meget vakkert og interes-sant. Det skal jeg fortælle dig om naar vi sitter rolig sammen. Men jeg vil nødige leve i den store ver-den for bestandig. Man farer hæse-blæsende fra den ene fornøielse til den anden og faar aldrig ro til at samle sig. Man faar heller aldrig no-gen tid tilovers for de mennesker man er glad i.“

„Har du fundet slike?“

„Ja, far. Først og fremst tante Ma-rie. Og saa de to baronesser Linden — som jeg skrev til dig om — de blev mine veninder. Deres forældre er ogsaa elskverdige mennesker — og der er mange andre som jeg er kommet i venskabelig forhold til. Men de fleste forblir fremmed for en — saa frygtelig fremmede — og allike-vel skal man snakke med dem som om man kjendte dem meget godt.“

„Du har med andre ord ikke opda-get noget anlæg hos dig til at bli en nydelsessyk verdensdame?“ spurte fa-ren tilfreds.“

Hun rystet smilende paa hodet.

„Nei — selv om jeg synes det var morsomt at se alt paa nærmere hold.“

„Men jeg vil da be grevinde Eg-berg om ogsaa for fremtiden at la dig under sine vinger for nogen uker nu og da. Du er for ung til at træk-ke dig tilbake fra verden slik som jeg har gjort.“

„Ja, far, av og til vil jeg gjerne ta en liten utflugt ut i verden. Og — hvis jeg faar lov av dig, vilde jeg

gjærne be baronesserne Linden om at komme nogen uker til Bøke-holm. De skal ikke for-styrre dig — snarere op-muntre dig litt. Det er liv-lige og snille piker.“

Han smilte.

„Ja, det maa du gjærne — hvis ba-ronesserne ikke kommer til at kjede sig.“

Pia lo.

„De kjeder sig aldrig. De har et talent til at more sig under alle om-stændigheter.“

Greven glædet sig over at høre Pia le igjen.

„Ja, bare be hvem du vil.“

„Jeg tænkte ikke at gjøre det før til næste sommer. I vinter er de jo optat av selskabelighet ved hoffet. Og sommeren er jo snart slut. Nu er de desuten ved et sjobad.“

Pia hadde været paa Bøkeholm i nogen dager. Hun hadde hurtig væn-net sig til det gamle liv. Men nu stormet hun ikke mere omkring som en vilter gut. De stygge kjoler og guttedragten var forsvundet. Nu var det er nydelig, ung dame i elegante dragter og med yndige omend stadig noget livlige bevægelser, som færde-des omkring i slottets stille værel-ser. Fru Dammer var henrykt over sin komtesse. Hun var rent stolt av at der nu bodde en virkelig fornem dame paa Bøkeholm, og hun saa i aanden sin unge komtesse iført de kostbare familiediamanter skride frem gjennom de straalende oplyste saler, som var fulde av elegante gjester. Hun drømte om glade fester, hvis midtpunkt var hendes nydelige komtesse. Aa, da skulde det atter bli liv og glæde, ogsaa for greven, som skulde lære at bli glad igjen mellem glade mennesker.

Bare ett kunde fru Dammer ikke riktig forstaa — komtesen var saa stille og alvorlig. —

Det var fremdeles høst med vakre, varme dager.

Pia streifet meget omkring i sko-gen tilfots, fordi hendes ridehest end-nu ikke var kommet fra Baden-Baden, og ingen av de andre hester kunde brukes til damesadel. Hun ventet utaalmodig paa „Guvernante“ for hun mente at hun vilde bli lettere og glædere i sind, naar hun igjen kunde galopere gjennom skog og mark. Den byrde som hvilte paa hende vilde ikke forlate hende.

(Fortsættes.)

Litt ulykkesstatistik.

En mystisk tildragelse.

Allerede i juni var det blit for varmt for mig i den store by i Norditalien; jeg hadde pakket mine saker og var flyktet litt længer mot nord opover mot grænsen ind i Schweitz, hvor et kjølig pust fra fjeldene eller en frisk bris fra sjøen gjorde tilværelsen nogenlunde utholdelig.

Ingen av mine bekjendte fra de tidligere aar hadde endnu indfundet sig og i pensionalet bodde bare foruten mig etpar tyske damer og en gammel, grællen, gigtvak franskmand som ikke bestilte andet end at skjælde over maten, værelset og opvartningen, saa lang dagen var.

Paa min daglige vei til badet møtte jeg regelmæssig en ung pike, hvis ualmindelig alvorlige ansigt og tungsindige øine gjorde et sterkt indtryk paa mig. Hun badet ikke, og det vakte min forundring at hun alltid anbragte sig paa en bænk med ryggen til vandet istedetfor at sætte sig saaledes at hun kunde nyde utsigten til fjeldene paa den anden side av sjøen. Hun læste alltid og hadde øiensynlig ingen bekjendte paa stedet; man saa hende alltid alene, og hun lot til at være meget utilbøielig til at indlede bekjendtskaper.

Ved et rent tilfælde kom jeg isnak med hende; hun gjorde indtryk av at være av en elskværdig og imøtekommende karakter, men hun var overmaade nervøs. Efter vår første samtale var det som om hun hadde faat fortrolighet og tillid til mig; vi talte ofte sammen, og for at adsprede hende bad jeg hende ofte hjem til mig, likesom vi ogsaa av og til foretok utflugter op til fjeldene.

En dag hadde jeg i anledning av en av mine bekjendtes ankomst foranstaltet en liten five o'clock tea, hvortil jeg ogsaa hadde invitert signorina Stabilina — min unge, tungsindige veninde. Vi var fem, seks mennesker under solseilet paa verandaen. Det var en meget varm dag, og for at forfriske luften i det tilstøtende værelse lot jeg en vandkran staa aapen, saa vandet plasket ned i et litet basin, hvorfra det hadde avløp til et badeværelse.

Til min store forbauselse viste frøken Stabilina den dag et meget sterkt tegn paa nervøsitet; hun flyttet sig stadig frem og tilbake paa stolen og av og til antok hendes ansigt et merkelig spændt og lyttende uttrykk som om hun hørte en fjern lyd der likefrem indgød hende rædsel. Mine bekjendte var optat av sin samtale indbyrdes og merket intet, men pludselig reiste frøken Stabilina, som var blit blekere og blekere, sig fra stolen som om hun vilde gaa; hun kom imidlertid ikke længer; for pludselig rakte hun hændene iveiret og styrtet bevisstløs om i armene paa sin sidemand. Vi anbragte hende i en lænesol, løste hendes klær, badet hendes tindinger og sendte — da hun fremdeles var bevisstløs — bud efter en nærboende læge. — Før denne kom var hun imidlertid kommet til sig selv igjen, men saa snart hendes bevissthet begyndte at vende tilbake, fik hendes ansigt paany det lyttende, skrækslagne uttrykk.

„Vandet, vandet!“ stønnet hun. „Vandet rinder!“

Var den rislende lyd av vandet som randt ned i basinet virkelig skyld i hendes avmagt?

Jeg gav mig ikke tid til at spørre, men stængte kranen, hvilket øieblikkelig syntes at berolige hende.

„Kjære, lille frøken, hvor De maa være nervøs!“ sa en av mine bekjendte — en hjertensgod, bomstork lærerinde fra Nordtyskland, idet hun klappet den lille, skrø-

pelige kvinde paa kindet. „At besvime, fordi man hører rindende vand!“

Senere, da alle de andre var gaat, betrodde hun mig imidlertid hvorfor hun ikke kunde holde ut lyden av rindende vand, og jeg fik samtidig vite grunden til hendes tungsindige væsen.

„Jeg stod aldeles alene i verden,“ begyndte hun. „Efter min far som døde for to aar siden hadde jeg en liten sum som jeg imidlertid slet ikke kunde leve av; jeg maatte derfor benytte pengene til at lære noget hvorved jeg kunde ernære mig, og med min læselyst og min kjærlighet til barn var valget ikke vanskelig for mig — jeg besluttet at bli lærerinde. Jeg læste et aars tid, tok eksamen og var saa heldig straks at faa plass hos en velstaaende, protestantisk familie i Undine i Norditalien. Der var tre smaapiker i en alder fra seks til elleve aar, og jeg blev hurtig glad i mine smaa elever, likesom de ogsaa holdt av mig.“

Min lærerindegjerning vilde under disse omstændigheter ha været en sand fryd for mig, hvis jeg bare hadde hat med barna at gjøre; men ved min tiltrædelse av pladsen hadde jeg tillike forpligtet mig til, naar min tid tillot mig det, at læse høit for fruene som var meget nervøs og alltid trængte selskap. Dette vilde ogsaa ha været en let sak for mig, hvis fruene ikke hadde været saa urimelig i sine fordringer og saa lunefuld at det grænsset til sindssyke. Det var aldeles umulig at gjøre hende tillags; men det var ikke bare imot mig, hun var saa urimelig — alle i huset led under hendes regimenter; der var utallige oprivende scener mellem hende og hendes tjenestefolk, og bare ved den mest overbærende taalmodighet og kjærlighet fra mandens side lyktes det nogenlunde at bevare skinnen av et fredelig familieliv.

Paa grund av disse tilstander og særlig fordi fruene var i høieste grad skinsky, kom der aldrig nogen i huset og vi levde derfor usedvanlig tilbaketrukkent, hvilket imidlertid slet ikke genererte mig som av naturen var meget tilbakeholdende. Der syntes saaledes paa den tid, jeg var i huset ikke at være noget som kunde forurolige fruene, saa meget mer som herren var meget alvorlig og en rettænkende mand som holdt uendelig meget av sin hustru, og mindst av all gav hende nogen anledning til skinsky. Hendes syke sind maatte imidlertid ha noget at gruble og sørge over, og derav kom det at hun — i begyndelsen bare med svake hentydninger, men senere aapenlyst i fuldstændig desperation — kom med de groveste, av skinsky dikterte beskyldninger mot hendes mand og mig.

Overfor det sindssyke menneske var der intet at gjøre. Hun var aldeles uimottagelig for al sund fornuft, og da det efterhaanden blev utholdelig, foreslog jeg — skjont det gjorde mig meget ondt for mine elevs skyld — at jeg hurtigst mulig skulde søke mig en anden plads. En nervespesialist som imidlertid var blit tilkaldt beordret luftforandring for fruene, og hele familien reiste straks til et badested ved Adriaterhavet, mens jeg fik tilladelse til at bli i huset, til det lyktes mig at finde en anden plads.

Jeg var blit meget nervøs av alle de scener, jeg hadde været vidne til, og for at styrke nervene pleide jeg hver aften at ta et kaldt karbad for jeg la mig. En aften kom jeg hjem fra byen med noen aviser og bøker. Det var allerede temmelig sent, og før jeg begyndte at læse, gik jeg ind og aapnet kranen i badeværelset som støtte op til mit herskaps soveværelse, saa karret kunde løpe fullt. Imidlertid satte jeg mig til at læse og glemte herunder vandet — noget jeg senere har hat vanskelig for at tilgi mig selv. Over en time efter reiste jeg mig

ganske tilfældig og aapnet døren ut til korridoren som førte til badeværelset, og det er mig aldeles umulig at beskrive min skræk, da jeg hørte vandet rinde derinde, og da det som et lyn for gjennom mine tanker hvor længe det var siden jeg hadde aapnet. Jeg var forbauset over ikke at møte en vandflom i korridoren, da jeg styrtet ind for at stenge kranen. Hvilket syn! I badeværelset og paa det bonede gulv i det store soveværelse stod vandet næsten 15 centimeter høit. Heldigvis var gardiner og tepper neitet op. Hurtig grep jeg etpar badelakener av et blødt stoff for hurtigst mulig at tørre op vandet; men jeg var saa forskrækket at mine armer og ben næsten ikke vilde lystre mig.

En tanke stod klart i min forskrækkelse. „Godt at jeg er alene hjemme.“ Aftenen fører jeg op vandet og imorgen lar jeg en kone komme og bone gulvet. Møblene har ikke tal nogen skade og saaledes vil jeg slippe fra min tankeløshet nogenlunde godt. Hvis fruene hadde været hjemme, tænkte jeg og kastet uvilkaarlig et blik paa det hvite teppe som dækket hendes seng. Da — haarene reiste sig paa mit hode — bevæget teppet sig, det blev slaat tilside, en arm kom tilsyne, teppet gled fra hodeputen, og jeg saa fruens av vrede fordreiede ansigt vendt mot mig. Hun reiste sig helt op, maalte mig med et ubeskrivelig uttrykk av had og avsky, utstøtte et skrik, vendte ryggen til mig, og med utropet: „Hun vil drukne mig!“ sprang hun ut i vandet midt paa gulvet.

Det hele hadde gaat hurtigere end jeg kan fortælle det; jeg hadde staaet som fastvokset til flekken, men sprang nu bort til sengen, hvorfra hun var sprunget ut. Der var inlet andel at se end en svak bevægelse av vandet. Jeg gned mine øine og var aldeles overbevist om at jeg hadde hat en hallucination. Jeg forsøkte at berolige mig selv med at mit oprevne nervesystem hadde spillet mig et puds, men det var vanskelig for mig at gjenvinde fatningen, saa jeg kunde fuldføre mit arbeide og jeg kunde ikke faa søvn paa øinene, længe efter at jeg hadde lagt mig; først ut paa morgensiden fik jeg etpar timers søvn.

Frøken Stabilina stanset et øieblik; saa fortsatte hun:

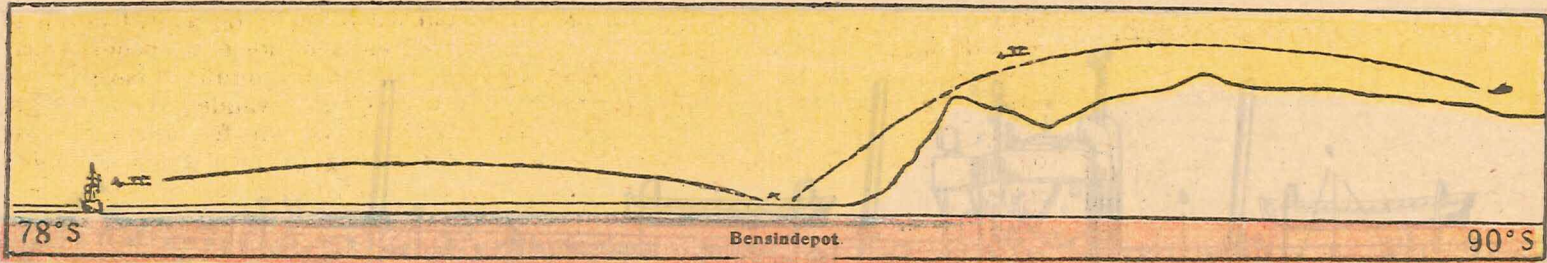
„Næste dags aften fik jeg brev fra den ældste av mine tidligere elever med underretning om at moren, med hvis tilstand det stadig var gaat nedover bakke, samme aften under en utflugt paa havet pludselig var sprunget op paa dampskibets ræling og med utropet „Hun vil drukne mig!“ hadde hun sprunget i vandet og var øieblikkelig gaat tilbunds, uten at det hadde været mulig at redde hende.“

Jeg er ikke overtroisk,“ vedblev hun med en undertrykt gysen, „men dette kan jeg ikke forklare mig. Jeg forlot huset og reiste hit for at komme litt til ro; men nu indser jeg at jeg maa reise til et sted hvor der ikke er vand — siden den aften kan jeg ikke taale synet av en stor vandflate eller lyden av rindende vand.“

Et litet blad av sukkerets historie.

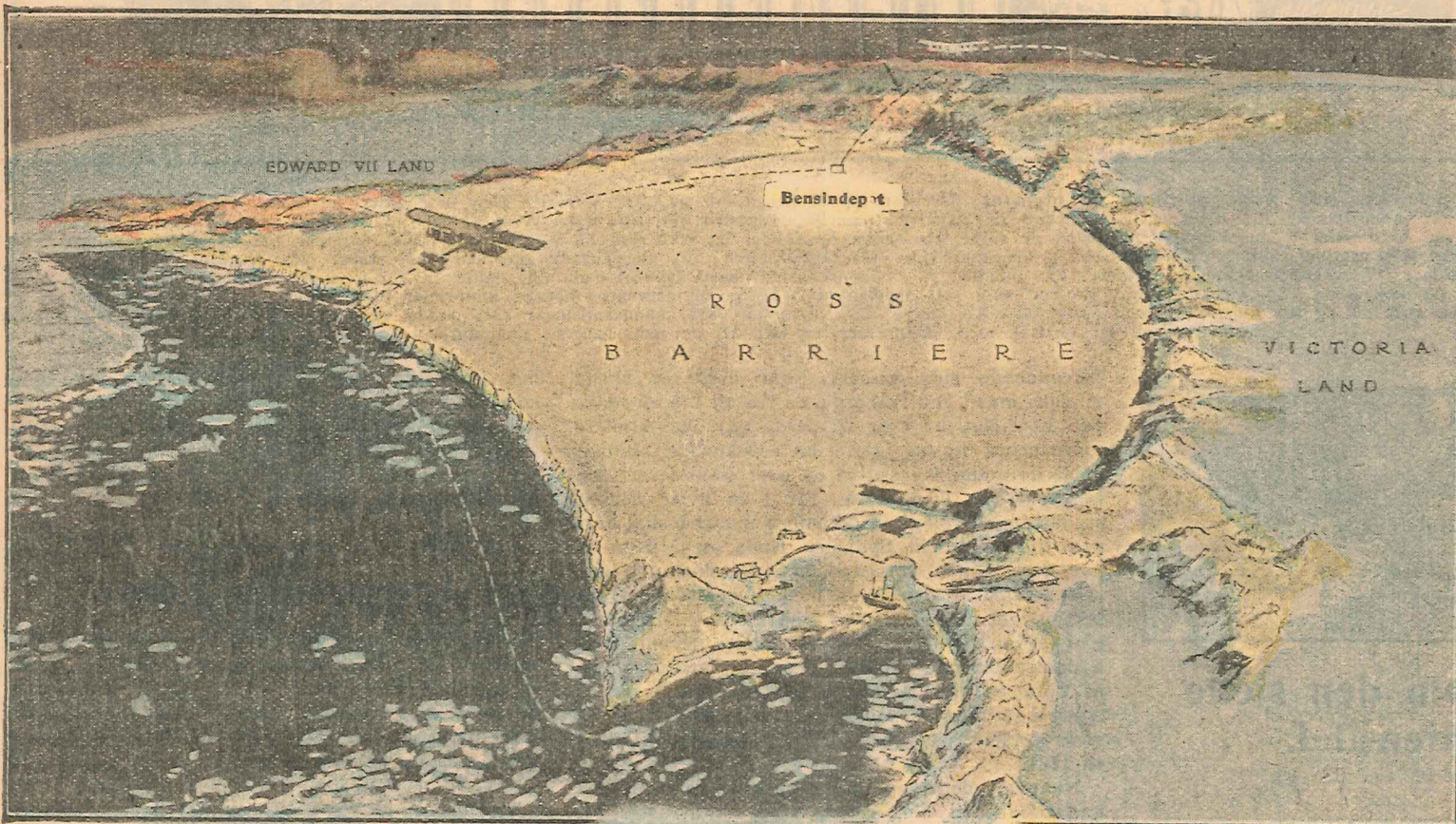
Ordet sukker skal stamme fra det arabiske ord „saccar“, likesom sukkeret selv først skal være ført til Europa av araberne, som i det syvende, ottende og niende aarhundre bredte sig over store deler av vår verdensdel. Efter hvad en hollandsk videnskapsmand, dr. van Lippman, oplyser, hadde araberne lært sukkeret at kjende av perserne, i hvis land de var trængt ind. Og fra araberne bredte kundskaben sig videre til Cypren, Rodos, Sicilien og Ægypten. I det sidstnevnte land blev sukkerindustrien betydelig forbedret, og de ægyptiske sukkerprodukter vandt snart et berømt navn. Fra Ægypten bredte denne industri sig videre langs Nordafrikas kyst mot vest og kom denne vei til Spanien, hvor der i aaret 1150 allerede fandtes fjorten sukkerraffinerier. Til Amerika kom sukkeret først efterat Kolumbus hadde opdaget denne verdensdel.

SYDPOLEN

„Terra Nova“, sydpolsskibet, som kommer fra byen Wellington paa Ny Zeeland, lægger sig ind ved den store isbarriere mellem den 78. og 79. sydlige breddegrad, og herfra foretas saa flyvningen til Sydpolen, opover det sydpolare høiland, efterat der først ved flyvemaskinens hjælp er udlagt benzindepot ved foten av Axel Heiberg gletcheren.

SYDPOLEN

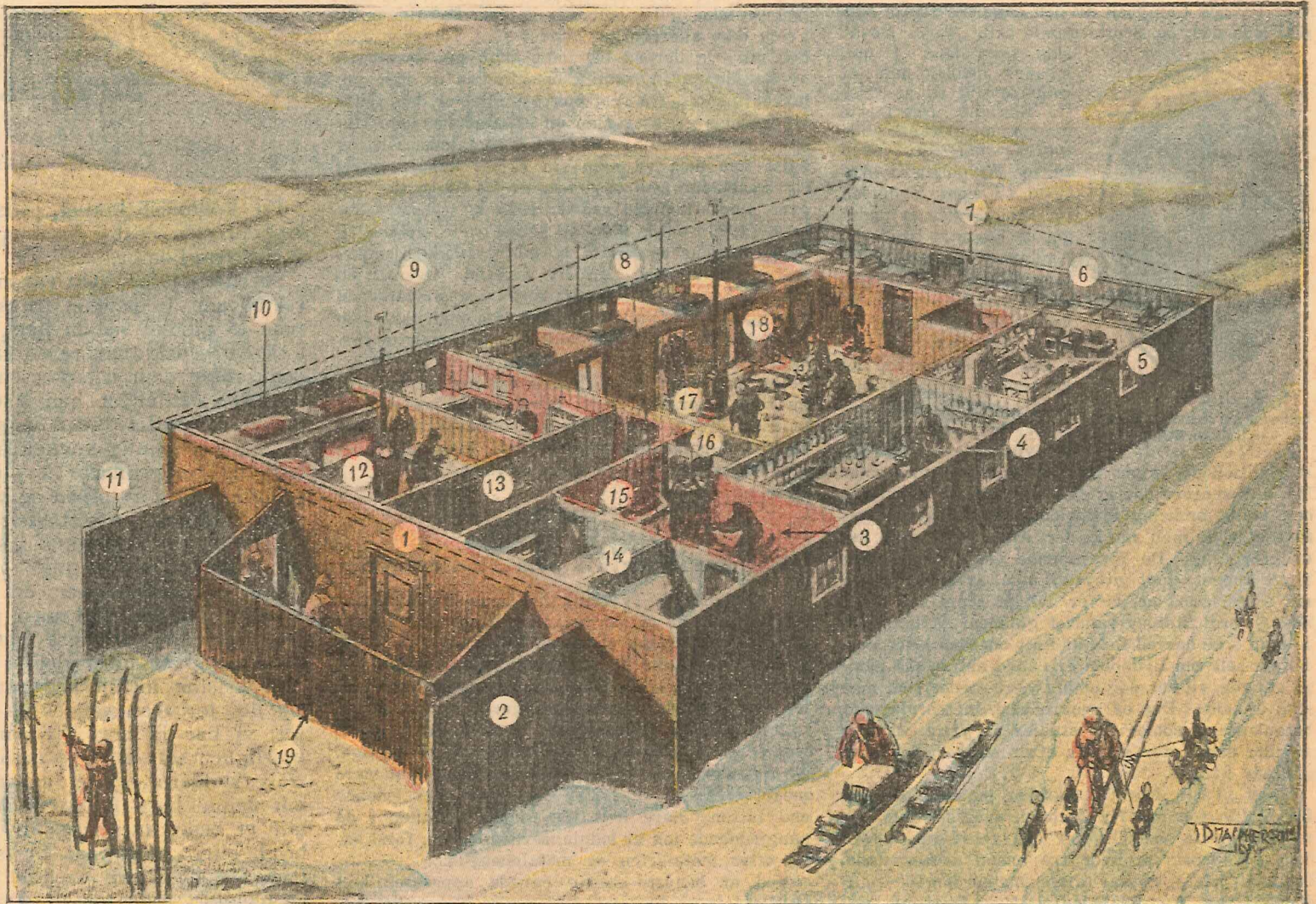
Til hosst. billedet

I New Harbour bugten ved Ross barrieren vil „Terra Nova“ lægge sig ind i dec. maaned 1920. Et par hytter og en større barakke blir anlagt paa isen, og saa sendes flyvemaskinen avsted, rundt om Mont Erebus og derpaa ind over Hvalbugten, over Ross barrieren til foten av Axel Heiberg gletcheren, som blev kartlagt og gik navn av Amundsen. Her nedlægges et benzindepot. At flyve til Sydpolen med en gang uten mellemlanding, kan det ikke være tale om, da maskinen vil bli for haardt belastet. Naar den har fyldt benzin paa depotet, gaar flyvemaskinen ut paa sin endelige reise til Sydpolen, idet den sætter op over Axel Heiberg gletcheren og over Djævle gletcheren, som er kjendt fra Amundsens fart til polen. Den holde man her skal op i, er ca 3600 meter.

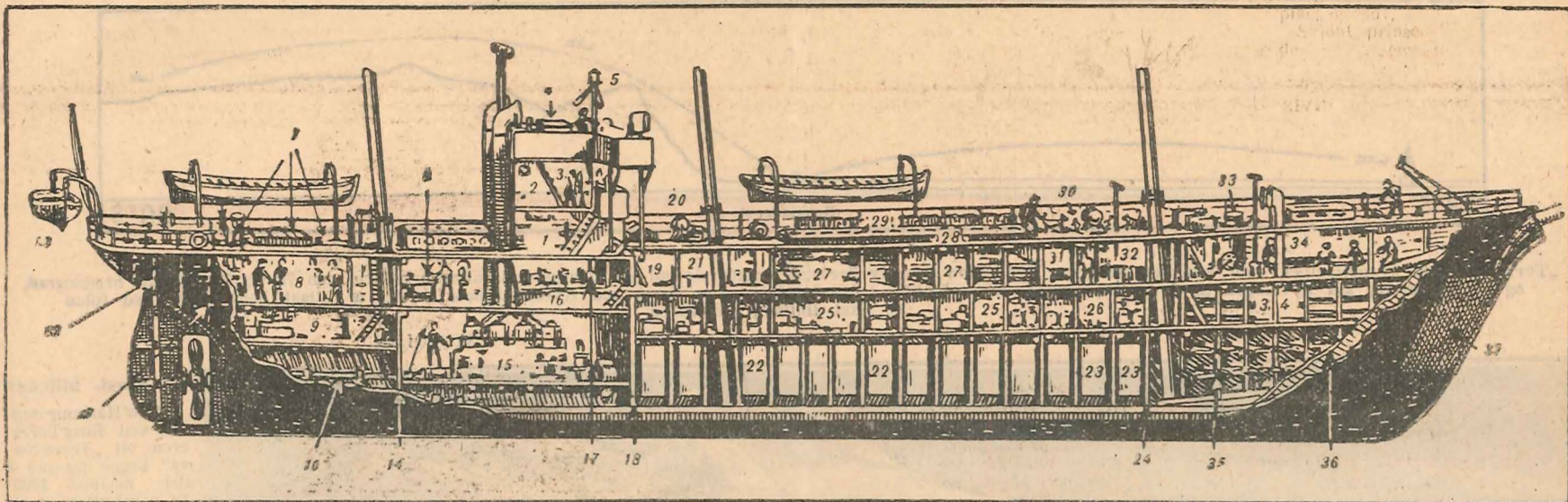
Polfærdens første arbejdsplads.

Til hosst. billedet

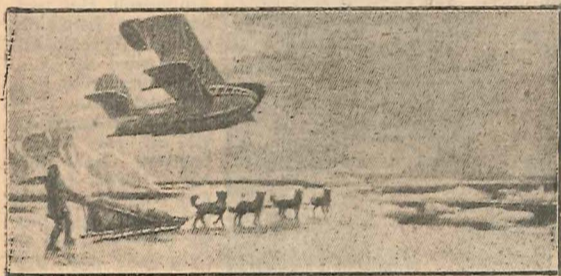
Naar vi begynder fra venstre, hvor en av mændene holder paa at sætte skiene op, ser vi først ved (1) indgangen til den temmelig omfangsrige barakke. Indgangen er ved skjermene (11 og 2) beskyttet mot stormene og den fykende sne. Gaar vi saalangs yttervæggen paa høire haand, ser vi først to bad (14 og 15), derpaa et rum med dampkøje (3), videnskapsmændenes laboratorium (4) og kjøkkenet (5). Endevæggen dækker for proviantrummen (6 og 7), og følger vi den anden længdevæg, finder vi officerenes og videnskapsmændenes rum (8), kapteinens rum (9) og mandskapsrum (10). Mandskapsrummet (12) støter op til en korridor (13) og denne fører ind til det fælles opholdsrum (18) med den vældige ovn (17). Op til dette rum støter et litet rum (16), der tjener som mørkerum, hvor ekspeditionens mange fotografiplater fremkaldes.

Hvorledes en polarekspedition indretter sig i sin leir paa land eller paa isen.

Hvorledes et polarskib maa være indrettet og utrustet. Ovenfor ses et længdesnit av „Terra Nova“. Den indeholder følgende: Kapteinens kahyt (1), bestiklugar (2), kompasslugar (3), flagrum (4), lanterne- og signallyskaster (5), verksted (6), officerskahytter (7 og 8), hospital (9), propelaksten (10). Ved (11 og 12) ser man de luneller gjennom hvilke propellen og roret kan heises op for at de ikke skal bli knust naar skibet kommer ind i isen. Endvidere ser vi motorbaaten (13), vandtæt skot (14), oljefyringen og maskinen paa 300 hestekræfter (15), længdegang gjennom hele skibet (16), traadløs telegraf og elektriske lysmaskiner (17), vandtæt skot (18), fryseri (19), pumper (20), videnskapsmændenes labororium (21), tanks til 275 tons olje til maskinene, varmeledningsrummet og kabysene (22), vandtæt skot (23), vandtæt skot (24) proviantrum (25 og 26), flyvemaskiner og materialer til at bygge hytter med (27), skæder (28), hundenes rum (29 og 30), tømmereverksted (31), kabys (32), ankerspil (33), mandskapslugar (34), anker og kjetting (35). (36) viser hvorledes baugen er avslivet med eketømmer, og ved (37) ser man baugens staaipanser.

Rundt om den sjette verdensdel.

(Se billedene paa side 9)

„En ny Sydpolsfærd er nu under utrustning. Det er den engelske videnskapsmand J. L. Cope og løytnant Patrick Campbell av den engelske flaate som skal lede den, og Scotts gamle skib „Terra Nova“

skal føre dem. I juni maaned haaber man at være færdig til at reise fra England. Det første mange mennesker vilde spørre om er, hvad en ny Sydpolsfærd tjene til naar Sydpolen for længe siden er opdaget og kartlagt baade av Amundsen og Scott. De som holder paa at utruste ekspeditionen har ikke vanskelig for at gi svar. De sier:

Det var ikke netop det at trænge frem til det geografiske punkt som heter Sydpolen som var det viktigste for Sydpol-

J. L. Cope,
Lederen av nye Sydpolsekspedition.

ekspeditionene, skjönt det nok spillet en viss rolle. Det var snarere det at faa kartlagt og undersøkt hele beltet omkring Sydpolen, hele den sjette verdensdel som man nu kalder Antarctica, som var av betydning. De foregaaende ekspeditioner har bragt meget godt utbytte, men arbeidsfeltet er saa uhyre stort at der er nok at gjøre for lange tider. Fordi Stanley vandret gjennom Afrika, hadde man ikke derved faat vite alt om denne verdensdel, og selv om Sydpolen er naadd aldrig saa mange ganger, vil der dog endnu være steder som man ikke kjender. Der er geografiske, meteorologiske, botaniske og zoologiske studier at gjøre. Der er arbeide endnu for slegter efter slegter, for hundre aar kanske.

Naar „Terra Nova“ i oktober maaned gaar ut fra Wellington paa Ny Zeeland, hvor den har indtatt sin sidste post, legger den først ruten over den lille her i et aar drive meteorologiske studier. Derpaa gaar den ind til New Harbour bugten, hvor den store barak, som vi har vist paa

foregaaende side, reises. Naar dette er skedd vil seks mand gaa fraborde, de tre vil faa en hytte paa Ross-øen, hvor de til næste aar skal studere pingvinenes liv og gjøre meteorologiske studier, saa lang tid som mulig, for i en hytte der at studere meteorologi. I december maaned skal derpaa flyvningen til Sydpolen finde sted. Som vi har fortalt paa foregaaende side sker det paa den maate, at der først med flyvemaskinen utlægges et bensindepot ved Axel Heiberg-gletscheren, hvorefter den egentlige flyvning til Sydpolen foregaa. For denne er hovedoppgaven at opta en række fotografier fra luften av de egne man passerer over. Skulde det vise sig at være forsønt paa aaret, vil flyvningen bli utsatt til 1921.

Naar alt dette er fuldbragt vil „Terra Nova“ gaa tilbake til Wellington, hvor det utrustes for fire aar. Paa tilbakereisen mot Sydpolarlandet i 1921 tar det først de tre mand fra Scotts ø, derpaa de seks andre ombord, og hvis flyvningen til Polen ikke allerede har fundet sted, forsøker man den nu. Og derpaa begynner man paa løsningen av hovedoppgaven, nemlig omseilingen av hele polarkontinentet, fra vest mot øst. Det er den sjette verdensdels grænser man vil søke at fastslaa. Under denne omseiling, som vil vare mindst fire og høist fem aar, vil man fra skibet hyppig sende flyvemaskiner med observatører og fotografer ind over land. Tidligst vaaren 1925 og senest i februar 1926 venter man at kunne tilrøkke hjemreisen til Wellington paa Ny Zeeland. Overalt vil man kunne være i forbindelse med omverdenen ved hjelp av traadløs telegraf. Da man ikke kan ha kul med til en saa lang tid, har man omformet „Terra Nova“s maskiner til oljefyring.

Det er den mest ukjendte del av kloden som nu skal utforskes. Firti uforfærdede mænd drar ut med „Terra Nova“ for at kunne skrive endnu et blad i polarforskningens bok, hvori der allerede staa saa mange store navner.

Traadløs telegrafi som skattesøker.

I England og Tyskland har man i den senere tid begyndt at ta de traadløse elektriske bølger i bergverksdriftens tjeneste, idet man ved hjelp av dem er istand til at konstatere tilstedeværelsen av metalholdige leier. Denne anvendelse hviler paa følgende kjendsgjerninger.

Jordskorpens bestanddeler er som regel slette ledere for elektriciteten, medmindre de er fugtige. Nedenunder grundvidet pleier jordlagene at være meget tørre og er derfor ikke stort mer ledende end luften. Bare hvis der findes metaller i de paagjældende lag er ledningsevnen større, forskjellig etter metalarten og metalmengden.

Ved at benytte særlig egnede apparater kan man maale et bestemt jordavsnits elektriske ledningsevne, og derved bestemme dets metalholdig-

het. Foreløbig brukes den „traadløse“ metode bare som understøttende middel ved siden av andre midler, man har til konstatering av ertsbeholdninger i jorden. Man venter at metoden efterhaanden skal komme til at spille en fremtrædende rolle paa det nævnte omraade.

Bryllupsprenter i Japan.

I Japan er det skik, likesom det er her i Europa og de fleste andre steder i verden, at bryllupsprenter. Men mens det er almindelig at brudeparret andre steder beholder bryllupsprentene selv, er det i Japan en regel at bruden dagen efter bryllupet bringer alle presentene hjem til sine forældre, til hvem hun — med brudgommens samtykke — overrækker gavene som en liten „skadeserstatning“ for de utgifter og al den nøie de har ofret paa hendes opdragelse.

Straffen.

Av

C. S. Torgius.

En kontorist lukket godseier Bjørn og sognepresten, pastor Ingstrup, ind paa sorenskriverens kontor.

Sorenskriveren, som var en høi mand paa vel 50 aar, la pennen fra sig og bad herrene ta plads. Saa la han sit arbeide ned i skrivebordskuffen, reiste sig og hilste paa dem, rakte dem cigarkassen og tændte sin langpipe. Efter at han hadde rotet litt i oven og pultet i den nogen birkekubber — det var nemlig knakende kaldt — satte han sig rolig tilbake i stolen, tok elpar grundige drag av pipen og sa med sin dype og litt langtrukne stemme:

„Det er vel angaaende denne Lars Langveis dere kommer til mig?“

„Ja, hr. sorenskriver, det er det,“ svarte Bjørn. „Jeg har talt med pastor Ingstrup om saken for at høre hans mening, for ganske vist er forbrydelsen klar nok, men som kristne mennesker bør man belænke sig litt, før man sender en mand i fængsel; vi har jo lært litt om at vise barmhjertighet, selv er vi jo ogsaa paa en maate store syndere, og det er vel et spørsmål om denne Lars Langveis er som kaldes, blir et bedre menneske av at faa vaded og brød eller hvad det er som tilkommer ham —“ og Bjørn kremltet veltillfreds med at ha gjort rede for sit standpunkt.

„Og etter samraad med pastor Ingstrup

er De kommet til det resultat at Lars bør slippe for denne gang?"

„Ja, hr. sorenskriver, efter nøie overveielse har jeg raadet godseier Bjørn til at la saken falde, hvis det er mulig," svarte presten og slog asken av cigaren i vedkassen som han saavidt kunde naa. Det var en liten, blid mand; han hadde med omhu valgt sin plads nærmest ovnen.

„Efter Deres mening burde vel ingen straffes, hr. pastor! — Al synd tilgis, barmhjertighet over hele linjen — ikke sandt?" sa dommeren og sendte presten et misbilligende blik gjennom guldrillene.

„Engang naar vi kanskje saa langt, men indtil da maa jeg indrømme at straf ofte er nødvendig. — Er det mulig i dette tilfælde at øvrigheten holdes utenfor saken?"

„Ja — jeg kunde jo betragte saken som mig helt uvedkommende og anse de meddelelser jeg har faat ganske formløst som helt private, — ja, det kunde jeg jo, — men —" nu reiste sorenskriveren sig og hævet stemmen — „det gjør jeg ikke. Saken skal behandles paa lovmæssig maate, saavidt De vet det!"

„Jeg visste nok at sorenskriveren var en streng mand, men jeg trodde allikevel, at De vilde la folk selv avgjøre hvorvidt de ønsket at la sine private saker forbli utenfor rettens myndighet," svarte godseieren som ogsaa hadde reist sig.

„Og jeg mener at De skylder os en forklaring, en motivering for Deres standpunkt i denne sak, hvor det ser ut som om De handler efter et forgodtbefindende," tilføjede presten. „Jeg tviler ikke paa at Deres beslutning er overensstemmende med hvad De anser for god moral; men De kan neppe mene at vand og brød skal ha nogen forbedrende indflydelse paa en forbryder. — Tror De virkelig at Lars Langveis blir et bedre menneske, hvis retten faar sin gang, hr. sorenskriver?"

Sorenskriveren stod et øieblik i tanker, saa satte han sig atter i stolen; hans to besøkende satte sig ogsaa. Der gik nogen sekunder hvor ingen sa noget; saa fik sorenskriveren igjen fyr paa pipen og sa:

„Vilde De, pastor Ingstrup, handle efter kristendommens lære, hvis De beklædte en stilling som dommer?"

„Ja, ialfald der hvor det stod mig frit, som i dette tilfælde. Her har De anledning til at holde Dem utenfor, og det bør De gjøre som kristen," svarte presten indtrængende.

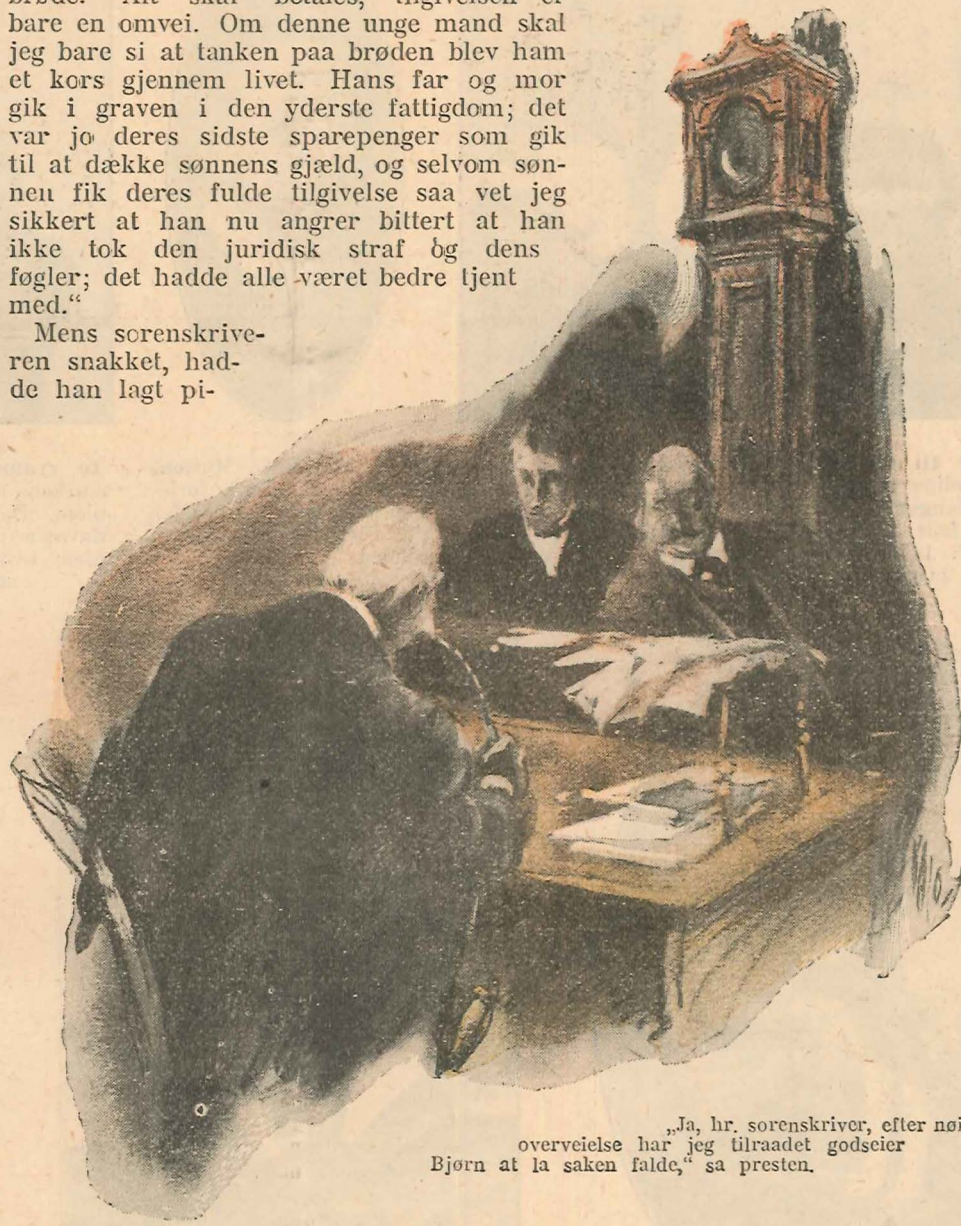
„De ser altsaa i straffen bare et onde, ikke en ret?"

„En ret?"

„Ja, en ret! — Hvis man har forset sig har man ret til at la sine forseelser dømmes og faa sin straf. Denne ret kjender kirken ogsaa, og tro De mig, det er en stor velsignelse i at bekjende sin brøde og lide sin straf. La mig fortælle Dem en historie som er sand, — jeg haaber dere har tid til at høre paa den, den er ganske kort. Et ældre, agtværdig ektepar hadde en eneste søn. Under store savn holdt de ham frem til studiene. Han studerte jus, klarte sig godt til eksamen og fik post paa et sakførerkontor i hovedstaden. Her hadde livet mange fristelser; han traf jevnaldrende som hadde større midler og andre fordringer til livet end han som fra barndommen av var vant til den yderste nøisomhet. Han kom i gjæld, og tilslut skrev han falsk paa en veksell. I sin nød gik han til sine gamle forældre. Historien kom ikke ut, alt blev dysset ned og den unge mand gik videre paa livets bane, fik en anset stilling, og de faa som kjendte til hans feiltrin forstod hvad som talte til hans undskyldning og sa ingenting. — Mine herrer, det er min faste overbevisning at

det vi gjør i livet av godt eller ondt, altid vil kræve sin løn, selv om ikke gjengjældelsen rammer en for alverdens aasyn, og tilgivelse kan ikke utslette følgen av en brøde. Alt skal betales, tilgivelsen er bare en omvei. Om denne unge mand skal jeg bare si at tanken paa brøden blev ham et kors gjennom livet. Hans far og mor gik i graven i den yderste fattigdom; det var jo deres sidste sparepenger som til at dække sønnens gjæld, og selvom sønnen fik deres fulde gjeldelse saa vet jeg sikkert at han nu angrer bittert at han ikke tok den juridisk straf og dens følger; det hadde alle været bedre tjent med."

Mens sorenskriveren snakket, hadde han lagt pi-

„Ja, hr. sorenskriver, efter nøie overveielse har jeg tilraadet godseier Bjørn at la saken falde," sa presten.

pen fra sig, nu sat han taus og fordypet i sine tanker; ingen avbrøt stilheten. Ilden spraket i ovnen, og det gamle vægur vekslet tiden ut i smaapenger.

„De tillægger ikke den kristne tilgivelse nogen værdi," bemerket presten omsider.

„Jo, en meget stor værdi; men den skal enten vække synderens anger eller være et uttrykk for at man forstaar hans anger. Anger er en moralsk straf, egentlig den højeste straf. — Men la os nu ta fat paa Lars Langveis, den charlatan, — det var ret og slet bedrageri, ikke sandt, med tyveri og indbrud og deslike," sa sorenskriveren i en alvorlig tone som passet daarlig til de spøkefulde ord, og som efterlot hans tilhørere i tvil om hans virkelige sindsstemning.

„Her har jeg nogen papirer som jeg tok fra ham, — de indeholder kanske oplysninger om hans temmelig sikkert bevægede fortid og om hans virkelige navn, for han er vel ikke døpt Lars Langveis," sa godseieren og halte nogen skidne papirer ut av sin rummelige inderlomme.

„Tak! — Ja, jeg er ræd for at vor gode Lars snarere kommer paa bedre tanker i min varetægt end ved at vi gir ham tilgivelse," mumlet sorenskriveren, mens han bladete gjennom papirene. — „Hvorledes er han ellers, — hvad gir han sig ut for, hr. godseier?"

„Ja, hvad er han? En slags finere vagabond, antar jeg, — jeg ansatte ham til at ordne gaardens papirer og regnskaper; jeg kjendte ham slet ikke, men der var noget

belevant ved ham; snakke for sig kunde han ogsaa og han hadde litt forstand paa regnskapsvæsen. — Senere hørte jeg av folkene at han var kjendt som bedrager og

gik under navnet Lars Langveis; han kan vel være paa vor alder, sorenskriver, — ja, presten hører jo til de litt yngre. — Han er temmelig forkommen, stakkars mand!"

Godseieren kremtet atter tilfreds, det gjorde han altid naar han hadde hat ordet, trak i vesten og tændte cigaren som var gaat ut under sorenskriverens fortælling. Der var nu faushet en liten stund. Sorenskriveren sat bøid over papirene, men han læste ikke, øinene var stivt rettet mot det samme s'ed. Endelig løftet han hodet, la papire-

rene sammen og sa langsomt og tungt:

„Gi dem tilbake til ham, godseier, — la ham løpe sin vei! — La presten snakke med ham, — ikke sandt, Ingstrup, De vil gjøre det? — Og la ham saa komme til mig, jeg kan kanskje gjøre lilt for ham, gi ham en haandsrækning, tænker jeg, — ja, skal vi saa betragte saken som ikke anmeldt til øvrigheten, godseier?"

„Med fornøielse, hr. sorenskriver, — men — ja, jeg kan ikke rigtig faa det til at passe med Deres uttalelser for en stund siden!"

„Det kan ikke jeg heller," kom det langsomt fra dommeren efter en liten pause. — „Jeg skal forsøke at gi Dem en forklaring, saa godt jeg kan. Den unge mand jeg talte om, det var mig; det er tungt at maatte bekjende det, men jeg vil allikevel si det, — De og pastor Ingstrup vil ikke agte mig mindre nu, selv om De kjender min ungdomssynd. Naar jeg sa for en stund siden at det hadde været bedre hvis jeg dengang ikke hadde faat tilgivelse, men hadde lidt min straf, og at altsaa det store offer mine forældre bragte, i virkeligheten var forgjæves, saa var dette min faste overbevisning. Nu ser jeg anderledes paa saken. Denne Lars Langveis, hvis rette navn er Hugo Lange, — dette forkomme menneske, denne bedrager og falskner, han gjorde sig i sin ungdom skyldig i samme forbrydelse som jeg, — men — han fikk ingen tilgivelse! — Ja, farvel, mine herrer, — vi har vist ikke noget mer at si hverandre denne gang."

Fra tipoldemor til barnebarns barnebarn! Dette fotografi av kvindelige repræsentanter for 5 slegtled skriver sig fra Sørflåtanger i Nord Trøndelag. Fra venstre: Jonetta Johnsen født 1836, Elise Estensdatter f. 1855, Oline Halvorsdatter f. 1876, Hilda Helmersen f. 1897 og den yngste i laget Jorund Øisteinsdatter f. 1918.

Frk. Caroline Musæus i Kristiansund fik forleden borgerdaadsmedaljen for fortjenstfuldt virke i skolens tjeneste i over 50 aar.

To rydningsmænd som forleden blev hædret med Hedemarkens amts landhusholdningsselskaps sølvmedalje med diplom. Det er brødrene Tellef og Lars Sevaldberget. Ved Savalen i Tynset herred har de brøjet jord og bygget hjem hvor der før var bare uland. Efter henvend 50 aars stræv sitter de nu som selvhjulpne mænd.

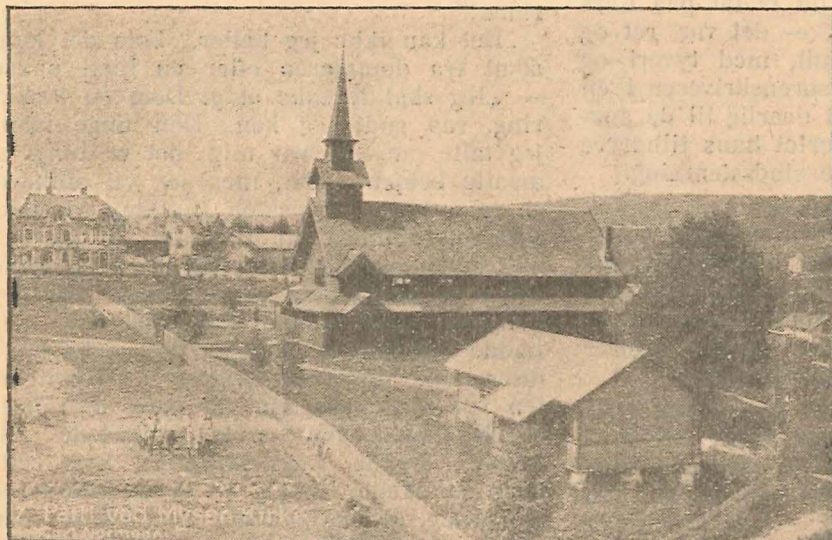
„Barrow” som postbud. Enkelte hunderacer er som man vet overordentlig lærvillige. Ikke mindst gjælder dette de morsomme smaa foxterrierne. Her ser man en prægtig liten repræsentant for disse. Den tilhører agent Eivind Buhre i Kr.a og tjenstgjør bl. a. som et meget ekspedit og paalidelig „postbud” paa landet om sommeren.

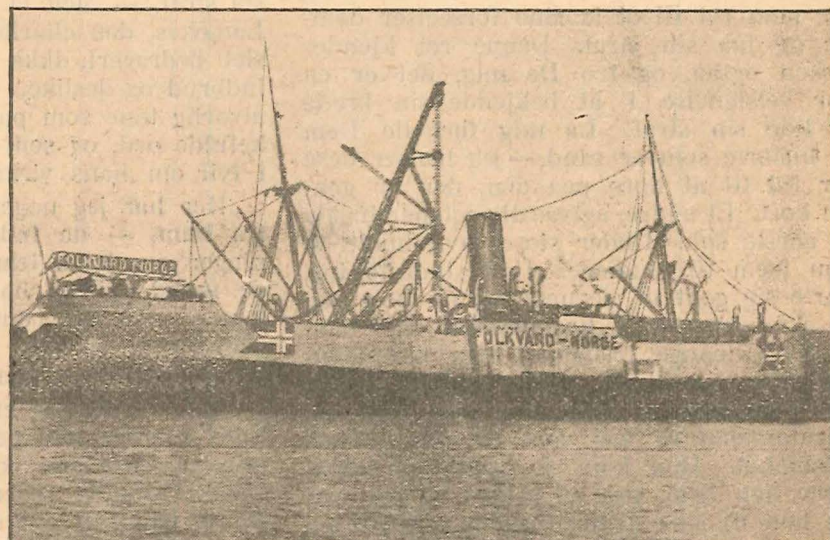
Naar staten trænger penger. Der skal nu som man vet tegnes et indenlands statslaan paa flere hundre millioner kroner, og i likhet med hvad der med saa stort held er skedd i andre land ved slike anledninger har man paa bedst mulig maatte tat reklamen i sin tjeneste. Her ser man en av de første reklameplakater.

Skoleungdommens vandreskjold. Konkurransen om det av Kristiania Idrætsforening opsatte og av generalkonsul Rudolf Olsen skjænkede vakre vandreskjold for skoleungdom blev forleden avsluttet for kunstløpets vedkommende. I konkurransen deltok en række flinke skøiteløpere fra hovedstadsskolene; Fagerborg Middelskole seiret.

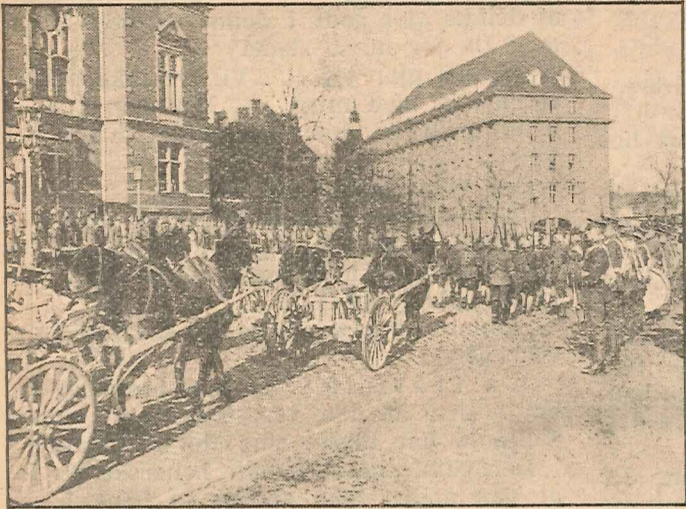

Fra Mysen i Smaalenene eller Austfold fylke som det nu hetter. Stedet skal fra 1. juli utskilles fra Eidsberg som eget herred, og der vil i den anledning bl. a. bli avholdt ekstraordinære kommunevalg. Mysen har længe været den største stationsby paa østre linje og har nu ca. 3000 indbyggere. Der findes flere industrielle anlæg i og ved Mysen og stedet har flere offentlige bygninger.

Staten har nu solgt sine motorskiber „Folkvard”, som ses paa ovenst. billede, „Landvard” og „Lidvard”, hvert paa 5000 ton dødvegt. De blev i 1916 kjøpt for henvend 8 mill. kroner og solgtes for 18 mill. Til fortjenesten 10 mill. kommer hvad skibene har git i indtægt. Det blir en samlet fortjeneste paa 16 mill. som er avsat til mulige skibskjøp for staten i fremtiden. Var staten bare altid saa heldig!

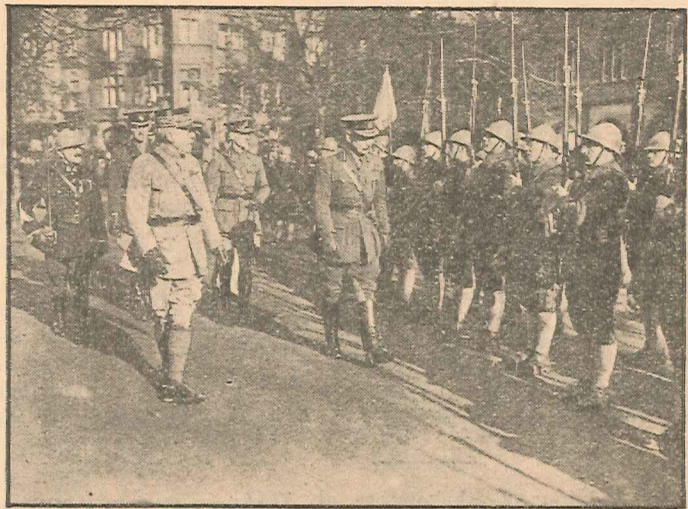
Europas pacificering og gjenreisning.

Fransk infanteri med maskingeværer rykker ind i den nye fristad Danzig. Tilh. ses et engelsk militærorkester som hilser de allierte.

Sir Reginald Tower, den foreløbige styrer i Danzig.

Den franske general Dupont og den engelske general Ha-king (tilh.) inspicerer et av de franske troppekorps som har besat den gamle polsk-tyske by.

Europas pacificering er i den sidste tid tilsynelatende kommen ut av den trøge bakevje

dog avviking og konsolidering av mange usikre forhold. Mest iøinespringende er maaske ordningen av de territoriale spørsmal. Danzig hvorfra vi idag bringer nogen billeder skal saaledes efter traktatens bestemmelser være fristad, for at polakkerne uten at faa lov til at besette byen og indlemme den i det nye polske rike kan benytte den som havneby. De tyske tropper har nu forlatt byen, og mens den nye administration ordnes under ledelse av sir Reginald Tower har et fransk-engelsk korps besat dette omraade. I de distrikter hvor fredstraktaten har opstillet folkeavstemning som grundlag for den fremtidige ordning foregaar en voldsom agitation som fra tysk side tildels har utartet til overgrep, ja endog ført til separationsbestræbelser for Slesvig-Holstens vedkommende som motvegt mot den danske agitation. Det er dog ikke bare paa det territoriale og det berygtede utleveringskravs omraade, at de sterke rivninger har meldt sig. Det er idetheletat efterhaanden mer og mer gaat op for vide kredser inden de allierte, at traktatens bestemmelser er unødige haarde og at de i mange henseender indebærer spiser til nye kriger istedenfor at sikre varig fred. Det er især fra engelsk hold at dette syn paa „freden“ har trængt frem, efterat fredskongressen var flyttet fra Paris til London og efterat Clemenceau har lagt ned taktstokken i den europæiske konsert. Denne vending i de alliertes politik gjælder nu ikke mindst deres forhold til Rusland som paany har fremsat et fredstilbud, det 8. eller 9. i rækken. Hvad der bydes i dette tilbud falder øiensynlig godt i traad med hovedmomentene i de alliertes betragtninger. Vistnok var der i begyndelsen av mars paa fredskongressen ikke opnaadd enighet i detaljene angaaende de alliertes stilling overfor Sovjet-Rusland, og et forslag om at anerkjende sovjet-regjeringen som en de facto regjering fik ikke tilstrækkelig tilslutning. Men et saadant skridt kunde man dog da ikke anse for at være langt borte, og den adgang som en hvilken som helst stat nu har til at aapne handelsforbindelse med Sovjet-Rusland vil ventelig forholdsvis snart føre til, at det store rike „de facto“ atter vil være indlemmet i det europæiske folke-

samfund som hverken kan undvære dets arbeidskraft eller dets produkter, likesaalitt som Rusland

En tysk krigstange som vender hjem fra Frankrike ser for første gang sit barn der blev født mens han var borte.

hvori den længe har befundet sig. Versailles-traktatens bestemmelser er under effektivering, og om det end ikke sker uten rivninger, saa betyr det

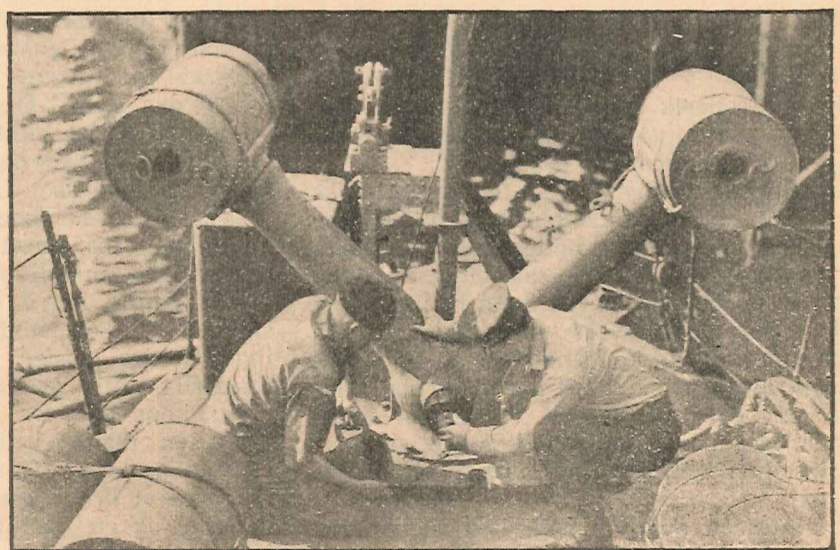

Der utdeles cigaretter paa gaten til de hjemvendende tyske krigsfanger. Mange av fangene har været fem aar borte fra hjemmet.

kan undvære freden. Den økonomiske situation i Europa har i det hele i det sidste faat en fremskutt plads i fredskonferansens overlægninger.

Den nye storhertuginde av Luxembourg møtes med præsident Poincaré i Thionville i det franske Lothringen, og storhertuginde og præsidenten passerer foran fronten av det franske æreskompani. Storhertuginde Charlotte som er gift med den kjendte prins Sixt av Bourbon avløste sin ældre søster der som bekjendt maatte nedlægge kronen.

For første gang faar offentligheten se de dypvandsbomber som skal ha gjort det av med saamange av de tyske undervandsbaater. Man ser her to av bombene sitte paa sine utskytningsrør. Hver bombe indeholdt 150 kilogram sprængstof, og naar de eksploderte i ikke altfor stor afstand fra ubaaten var dennes skjæbne som regel beseglet.

Litt hodebrud.

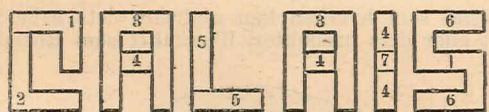
Schakoppgave nr. 1750.
Av Alain C. White, Amerika. (Westminster Gazette 1917.)

Sort: K, T, 2 S, L, B = 6 br.
Hvit: K, D, 2 T, 2 S, 2 L, 2 B = 9 br.
Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1747.

1. Le3 - g1, Ke6 x d6. 2. d4 - d5, K x S. 3. Lg1 - h2 mat.

Løsning av sammenlægningsoppgaven i forr. nr.:

Løsning av spøkegaaden i forr. nr.:

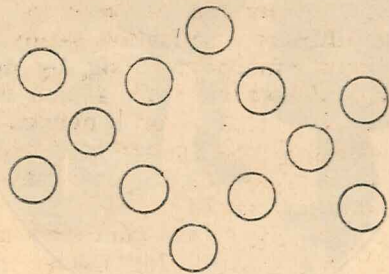
og

Bokstavkvadrat.

A	A	A	A
E	I	M	M
N	N	N	N
O	O	R	R

Bokstavene i denne kvadrat skal ombyttes slik at der fremkommer 4 ord som er like enten de læses lodret eller vandret, og som har følgende betydning: 1. Gudinde, 2. Et østerlandsk mansnavn, 3. En by i Palestina, 4. Et nordisk guttenavn.

Talgaade.

Sæt ind i disse cirkler 12 av tallene fra 1-23, slik at de 4 tal, som staar i samme række, alltid utgjør summen: 48.

Geografiske gaadespørsmål.

1. Hvilken by i Asien har i sin midte en spansk elv?
2. Hvilken by i Böhmen har i sin midte en tysk elv?
3. Hvilken sydamerikansk fristat blir til en del av en hovedstad, naar man forandrer den sidste fjerdedel av dens navn?

Kong Frederik og livhusaren.

Kong Frederik av Prøissens livhusar maa ha staaet paa en god fot med sin herre, hvad følgende lille historie beviser:

Engang gav kongen ham for en forseelse en ørefik, saa haarlokken, som man den gang bar pent paa siden av hodet, kom i uorden, og pudderet fløi av den, saa det var tydelig for alle og enhver. Livhusaren bad om forladelse for sin forseelse, men stillet sig saa uten videre foran kongens store speil, ordnet lokken og tørret med sit lommelørklæ pudderet av dragten, hvilket var meget upasende. Det syntes kongen ogsaa og sa:

„Hvad er det, du finder paa? Vil du ha en til?“

Livhusaren svarte: „Nei, han hadde nok med den ene. Men,“ tilføide han, „de andre behøver ikke at faa vite, naar jeg kommer ut, hvad der er forefaldt mellem os.“

Saa lo kongen, og hans vrede var gaat over.

Den gamle sanger.

Av

Frédéric Boutet.

Autorisert oversættelse av Josephine Aarbye.

Den gamle herre leverte sin kuffert hos vaktmesteren og gik ut av stationen.

Pladsen foran jernbanestationen var akkurat likedan som før. Han gjenkjendte straks den gamle turistvogn som kjørte de reisende rundt i byen til deres forskjellige bestemmelsessteder.

Han steg ind i den, ikke uten besvær. Der sat allerede en ung dame derinde; han hiiste ærbødig paa hende, satte sig paa kanten av sætet og samlet sin slitté, men velbørstede frak om sig.

Han stirret ut paa veien. Nu laa der villaer langs den, men den gamle ujevne bro over elven var akkurat som han husket den. Han blev ganske rørt over at se den igjen, og den plan som længe hadde kredset i hans hjerne, var han nu fast besluttet paa at bringe til utførelse.

Han vilde komme hil og ende sine dager i den egn, hvor han var født og som han stadig ubevisst hadde følt sig sterkest knyttet til, selv paa den tid da han var mest betat av sine triumfer.

Han hadde faat nok av at trave rundt og gi timer i Paris, men han hadde været nødt til det, for med hans smaa indtægter var det allfor dyrt at leve der.

Nu bebredet han sig igjen den daarsskap han hadde begaaet, den at kaste sig ut i spekulationer. De hadde omtrent opslukt den lille formue han hadde lagt tilside i sin glansperiode, da han strødde om sig med store summer. Nu var han gammel og hadde været nødt til at ta avsked fra teatret, fordi han hadde mistet sin stemme.

Men her vilde hans rentepenger være tilstrækkelige, og desuten vilde han nok finde nogen elever i sang omkring paa gaardene i omegnen... det vilde bare være en sund adspredelse for ham.

Her vilde han ikke føle sig saa ensom heller, hans nevø maatte jo være her endnu. Han hadde aldrig set ham, men nu vilde han gi sig tilkjende for ham...

Vognen slanset ule i den andre enden av byen og efter at den gamle herre høflig hadde tal hatten av for den unge dame som sat og læste og ikke saa det, steg han ut av vognen.

Tilhoire, borte ved veisvingen, laa et litet vertshus. Der var det han var født og han styrte sine skritt ditbort.

Hvor alt var forandret!

Skjønt der var gaal saa mange aar kunde han tydelig huske at huset hadde været graat med grønne skodder og paa skiltet hadde der staaet: Det gode hjørne.

Nu var huset skiddehvitt med chokoladebrune skodder og paa skiltet læste han til sin forbauselse: La Traviata.

Der var ogsaa noget andet som forbauset ham: inde fra huset lød en sterk, skingrende, falsk mandsstemme.

Den gamle herre gik indenfor og satte sig ved et litet rundt, gult bord. Der var ingen andre gjester i lokalet, da det var temmelig tidlig paa eftermiddagen.

Nu kom der fra den andre enden av stuen en mand i lyserøde skjortærmer og paa omkring 35 aar. Han var stor og tyk med et bredt, grovt ansigt, smaa, runde øine og en kortklippet, rød moustache.

Han skyndte sig bort og spurte:

„Hvad ønsker herren?“

„Et glas øl, tak.“

Den tykke mand forsvandt ned gjennom en lem og kom tilbake med en ølmugge. Da han hadde skjænket op øllet, blev han

staaende og begyndte at underholde gjesten.

„Fint veir idag, men vel varmt. Litt koldt at drikke gjør godt i denne varmen. Kommer De for at se stedet?“

„Ja, det gjør jeg... Vil De ikke drikke et glas øl med mig?... Det var et merkelig navn De har paa skiltet La Traviata...“

Den tykke mand saa stolt ut.

„Aa, har herren lagt merke til det? Før i tiden het det: Det gode hjørne. Det var et kjedelig, hverdagslig navn!... Men vi forandret det til...“

„Jamen, hvorfor kaldte De det La Traviata?“

„La Traviata er en stor opera og det er i den at den verdensberømte sanger Vulpioni har høstet sine største triumfer.“

Den gamle herre maatte beherske sig for at den andre ikke skulde se hans bevægelse.

„Det er vist rigtig nok,“ sa han, „men i hvilken forbindelse staar det til Deres skilt?“

„Hvilken forbindelse? De vet altsaa ikke at den berømte Vulpioni er egnens stolthet?“

Han er født her i vertshuset og jeg er hans kjedelige nevø. Den berømte mand, den store sanger som Europa og Amerika har slaas om, han er født her. Han har servert mat for gjestene i lokalet her, han har vasket op glas og feiet gulver.

Saa var det en dag at en herre fra Paris hørte ham synge, mens han stod og slipte kniver. Herren sa da til ham at hans strupe var værd millioner, og han tilbød at ta ham med til Paris! Og hans strupe var værd millioner, det har han bevist!“

„Og... er sangeren virkelig Deres onkel?“

„Ja, det er aldeles sikkert. Min bedstefar som var indehaver av vertshuset her hadde to sønner: min far som var den ældste, overtok vertshuset efter ham og det har jeg altsaa forslat, og den yngste var den verdensberømte Vulpioni. Han fik ulbetall sin arvelod paa forskud for at han kunde leve inde i Paris, mens han holdt paa at lære. Vi heter Vulpion. Men det har ingen klang, derfor tilføide han en i.“

„Har han aldrig været her senere?“

„Nei, hvorledes kan herren tro at han skulde komme tilbake til et slikt elendig hul! Han har nok glemt os, og det var det klokkeste han kunde gjøre. Vulpioni, han var som en konge; han holdt likefrem hof, han hadde penger som græs og jordens vakreste kvinder begik selvmord for hans skyld. Han tjente tusener og alter tusener paa sine engagementer. Det læste vi om i avisene, mens min far levde; vi var saa stolte og bedstefar sa: „Og jeg som næsten gav ham et spark, saa sint var jeg da han reiste!“ Da jeg var sytten aar reiste jeg til Paris for at høre ham. De kan tro mig om De vil, men da jeg saa ham høit oppe fra min plass saa ham i hans tans teater... Ja, da skulde man tro han var en gud. Musikken, lysene, applausen og det hele! Jeg forsikrer Dem jeg var aldeles væk av begeistring. Jeg visste ikke hvor jeg var. Det nyttlet ikke at jeg sa til mig selv: det er min onkel! Det var umulig at faa mod til bare at forsøke at faa snakke med ham, og jeg reiste hjem uten at jeg kom i nærmere berøring med ham. Jeg fortsatte at holde vertshus, jeg har ikke hal det held som han hadde.“

„Nei, hverken hans held eller hans stemme,“ bemerket den gamle herre.

„Der tar De feil! Jeg vet ikke om De er en skjønnere, men hør paa mig en gang.“

Den tykke mand indtok en flot stilling, la den ene haand paa hoflen og utstøtte tre brøl.

„Ser De, det er hans stemme op av dæger! Forresten ligner jeg ham ogsaa i alt

andet. I det ydre er jeg hans uttrykte billede, og med hensyn til talentet, er det bare utdannelsen som jeg har manglet. Men ingen har gjort det for mig som herren fra Paris gjorde for ham. Jeg har pent maattet bli her og ærgre mig ihjel. Der-til kommer at forretningen gaar daarlig. Naar ens tanker er andetsteds, naar man føler at man er skapt til noget høiere, naar man tænker paa alt det man er gaat glip av Selvfølgelig er jeg formand i sangforeningen her men det er en daarlig erstatning for en mand hvis strupe er værd millioner — for en anden Vulpioni. Bare hør paa mig, jeg har aldeles hans stemme, bare langt kraftigere. Jeg er født og baaren til at ta arven op efter ham.“

Han istemte noget av Gounod saa rutene klirret, og gik saa over til Meyerbeer.

Det lot til at være den gamle herre en pine, og da manden endelig et øieblik holdt op at brøle, benyttet han anledningen til at spørre ham:

„Men hvor er der blit av ham?“

„Efter at han forlot teatret har han ønsket at han ikke skulde bli omtalt mer. Siden den tid har jeg ikke set hans navn i avisene, men hans ry er like stort . . . Vulpioni er like stor idag som før, det er jeg sikker paa, det er vi alle som er her fra hans egn og ærer ham som en berømt mand. En gate er opkaldt efter ham og pladsen hvor hans buste skal staa er allerede bestemt. Jeg er med i kommuniststyret, saa De forstaar nok . . . Min private mening er at han giftet sig over i Amerika med en eller anden dollarprinsesse som har set ham paa en av hans turneer og har forelsket sig vanvittig i ham. Den verdensberømte Vulpioni — hele verden laa for hans føtter.“

„Ja, det gjorde den!“ sa den gamle herre.

Han betalte for øllet og gik værdig ut av vertshuset uten at si mer.

Da den gamle turistvogn netop kjørte forbi stanset han den for at kjøre tilbake til stationen og reise med første tog.

Det var kanskje med beklagelse, men uten betænkning at han gav avkald paa drømmen om at hvile ut her i sin fødeegn. Han indsa at det vilde ha tilintetgjort Vulpionis berømmelse — han, som nu var blit en fattig, gammel mand.

„Det tror jeg, den vil — men det er din, Francis. Hver scene, hver idé, hver inspiration er din. Jeg kunde ikke ha skrevet noget slikt. Tror du ikke, jeg vet det?“

Han steg ind i turistvognen, satte sig paa kanten av sætet og samlet sin slitte, men velbørstede frak om sig.

Jeg føler bare altfor godt min begrænsning. Det er dit verk, dit eget barn. Jeg har bare været barnepiken som har klædt paa det.“

„Silence — du er saa vidunderlig!“

„Du skal faa høre resten en anden dag. Du skal faa avgjøre hvorledes den skal ende.“ Hun reiste sig og vendte bladet om med kjærtegnende fingrer som om hun berørte bægret i en blomst. „Francis, folk vil synes om den.“

„Silence, vi burde gi den ut under begge vore navner —“

„Nei, Francis — det vilde ikke være sandt. Jeg ønsker det heller ikke. En ven maa hjelpe med et arbeide som dette. Men det er din bok, Francis!“

Da han gik fra hende, var han en ganske anden end den trætte mand som var kommet til hende.

„Jeg kommer igjen, Silence — jeg kommer snart.“

Han hadde vendt sig hurtig bort fra hende som om han var ræd for hvad han kunde bli fristet til at si. Hun forsøkte ikke paa at holde ham tilbake; hun visste han vilde komme igjen. Hun hadde tændt en gnist — en gnist av den gamle begeistring som engang hadde brændt paa hans alter. Ilden var blit slukket — eller i det mindste anvendt til uværdig bruk. Var det mulig at hun kunde hjelpe ham til at faa den til at blusse op paany — slik som den hadde gjort det før? Var det hendes venskaps mission? Han laa i krig med saa meget i hans omgivelser som truet med at dræpe det bedste og sandeste i hans natur. Men hvis det var givet hende at hjelpe ham i hans arbeide — var saa ikke det noget at leve for? Vilde det ikke gi hende rik og fuld erstatning for det, hun hadde mistet? Kunde hun frelse hans sjæl fra fortvilelsens mørke — kunde det bli hendes venskaps triumf, saa vilde hun ikke ønske noget bedre av livet.

II.

Sir Duckworth Lancaster var denne varme eftermiddag i august i det mest straalende humør.

Hans korn var kommet i laaven i den allerbedste forfatning. Nu ventet han besøk av sine venner efter høsten. For øieblikket var han og hans hustru alene sammen, og skjønt hun ikke var kommet hjem denne eftermiddag for at gi ham hans te, hadde han hat sine to barn hos sig til oppmuntring. De rullet om hverandre likesom hundehvalper paa den varme græsplæn, kysset av solskinnen, mens faren iagttok dem med smilende øine og velbehagelig røkte sin yndlingspipe.

Det var en deilig, straalende sommerftermiddag. Han laa tilbakelænet i den dype kurvstol og betraktet med velbehag den nydelige have og det prægtige, om end ikke maleriske hus som nu var hans eiendom. Han følte at skjæbnen hadde været god mot ham, at han, mer end de fleste mennesker — hadde opnaadd næsten fuldkommen tilfredshet herved paa denne planet hvor intet kan være helt uten mangler. Hans ansigt uttrykte en stille, tænksum tilfredshet som gradvis oplæredes til et uttrykk av absolut glæde og lykke, da han saa en liten, straalende figur komme ut av huset og trippe med svævende skritt henimot ham tversover græsplænen.

Letty lignet en flagrende sommerfugl. — Hendes mand visste aldrig hvad det var hun hadde paa sig, men han var tilfreds med resultatet. Noget flagrende luftig — en sky av gult og hvitt med stænk av rødt og lysegrønt — det var alt hvad han kunde faa indtrykket av — og en stor hat med grønne og gule esprit og litt rød chiffon. Letty var meget glad i det som gjorde effekt og hun forstod at bære det. Med smilende, tilfredse øine iagttok hendes mand hende, mens hun nærmet sig, og det var først, da hun kom nærmere at han la merke til det usedvanlige alvor i hendes ansigt, blandet med en viss spænding i uttrykket som bebudet nærheten av uveirsskyer paa den aandelige himmel.

„Aa, Ducky, jeg er saa glad over at dere ikke har drukket te! Jeg holder paa at dø av tørst! Ja, jeg drak te med Ida — men jeg maa ha noget at drikke nu! Kjæreste ven, har du følt dig meget alene? Jeg vilde ha været hjemme tidligere, men — aa, kjære, jeg vet ikke hvad jeg skal tænke og tro om alt dette.“

„Kjære ven, hvad er der iveien?“

Letty tømte den kop, hun hadde fylldt til sig selv. Barnepiken kom for at hente barna og tjenerne for at ta bort teservicet. I nogen minutter gjorde da Letty ikke noget forsøk paa at besvare sin mands spørsmål; hun lænte sig tilbake i stolen, tok av sig hatten og kastet den skjødesløst fra sig. Tjeneren tok den op, og paa et vink av hans frue tok han den med sig ind. Hun saa efter tjenerne til de var forsvundet om hjørnet paa huset, og saa sa hun i en halvt leende, halvt klagende tone, idet hendes lille, livlige ansigt hadde et uttrykk av komisk forvirring og betuttelse:

„Kjæreste Ducky — jeg vil aldrig, aldrig mer befatte mig med at stifte partier! Egteskaper blir stiftet meget bedre i himlen! For hvis det gaar galt, kan man la det gaa ut over englene! Jeg er simpelt hen frygtelig tilmode idag, og dog forekom det mig at være et slikt nydelig arrangement og det gik saa let —“

„Min kjære pike, jeg formoder at du hentyder til egteskapet mellem vore to venner — Miss Dexter og Mr. Grey?“

„Aa, Ducky — hvad vet du om det?“

„Jeg vet at du netop kommer fra Mrs. Greys hus, og det er vanskelig for nogen

I det stille hus.

Av

E. Everett-Green.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

„Om jeg synes det? Silence, du har git det sjæl og liv! Du har git det virkelighet. betydning, skikkelse — det er din bok, ikke min! Men det er en bok som vil level!“

av hendes bedste venner at foregi blindhet vedrørende visse deler i deres egteskabelige liv.

„Ducky — er folk — taler folk om det? Herrene, mener jeg?“

„Min kjære pike, Greys har ikke været gifte mer end et aar og de fører allerede sit liv hver for sig. Francis ser daarlig og træt ut og han synes ikke at ha andet ønske end at kunne flygte for alle de opmuntringer og fornøielse som Ida omgir sig med. — Han taler vedholdende om hans arbeide — hans bok — men der kommer ingen melding om at en saadan snart kommer ut —“

Han stanset brat, for Letty bøide sig over ham med et nyt uttryk i ansigtet.

„Hør,“ sa hun, „det er en av de merkelige ting, jeg har opdaget idag. Francis har skrevet en bok — en liten novelle — den vil snart bli utbasunert med trompetstøt. Og Ida vet ikke noget om det!“

„Nuvel, saa vil hun jo bli glædelig overrasket, naar den kommer! Men jeg har forstaat det som Greys bok ikke vilde komme ut før til høsten.“

„Ja, hør nu, Ducky — det er noget merkelig jeg vil fortælle dig. Jeg vet ikke hvad jeg skal tro om det — men det gjør mig meget urolig! Kanskje det er dumt av mig. Nu kan du jo dømme om det. Jeg skal fortælle dig alt hvad jeg har oplevet i eftermiddag.“

Han belavet sig paa at høre paa hende. Letty saa ualmindelig alvorlig ut. Det var tydelig at der var noget som hadde ængstet hende. Hendes mand længtet efter at høre hvad det var.

„Jeg tok først til Manor Place for at besøke Miss Desart. Du kjender hende jo av omtale, Ducky, skjønt du aldrig har set hende.“

„Ja, det er den dame som bærer navnet Silence og som engang har været Francis Greys sekretær. Det husker jeg godt.“

„Det interesserte mig naturligvis meget, da hun ved mit første besøk hos hende fortalte mig det. Det var likesom et binnede mellom os. Jeg følte ogsaa interesse for hende. Der er noget ved hende — hun passer saa godt til sit navn — og til det gamle hus hvori hun bor. Da Ida kjøpte The Woodlands, og jeg fortalte Miss Desart det, blev jeg næsten skuffet over at det interesserte hende saa litet og at hun ikke vilde besøke Ida. Hun besøker jo ganske vist ingen — hun fører intet hus og avstandene er jo store, naar man ikke har nogen vogn til sin raadighet. Hun sætter heller ikke pris paa selskabelighet. Men — The Woodlands er saa nær — like over sjøen — og da Francis er en bekjendt av hende, saa —“

„Men hun vilde ikke; det fortalte du mig den gang.“

„Saa var jeg spændt paa at se, om Francis vilde besøke hende. Jeg fortalte ham at hun bodde der. Jeg syntes, han saa litt merkelig ut, men jeg var ikke sikker paa det. Ida spurte mig engang utom hende; men hun sa at Francis ikke ønsket at fornye bekjendtskapet. Hun hadde foreslaa at han igjen skulde ta Miss Desart til sin sekretær — hvis hun var villig til det — men han vilde ikke høre tale om det. Ducky, nu kommer det merkelige. Jeg kjørte alt saa til Manor Place idag. Jeg blev ført ind i dagligstuen — det er en meget pen og hyggelig stue, jeg kan ikke beskrive den. Men naar man kommer ditind, saa sier man til sig selv: „Dette er The House of Silence — det stille hus!“ — Hun var ute i haven og hendes tjenestepike gik ut for at hente hende. Der stod en dør aapen til det næste værelse; derinde hadde jeg ogsaa været en gang. Det er der hvor Miss Desart — som

jeg liker bedst at kalde Silence — arbeider om sommeren. Jeg kikket derind — du kjender mig jo! Da fik jeg se to ting som jeg gjerne vilde undersøke —“

„Ja, min pike, det kan jeg godt forestille mig —“

„Den ene var en stabel bøker som netop var kommet fra en bokhandel. Jeg kunde ikke la være at se paa dem — og, saa Ducky, jeg har opdaget en hemmelighet. Silence Desart skriver under et psejdonym — nydelige, smaa historier som jeg har læst flere steder hvor vi kommer! Barn elsker disse historier — og det samme gjør de voksne. Jeg var sikker paa at hun skrev, skjønt hun aldrig har talt meget om det. Hun har nok fortalt mig at hun skrev smaa fortællinger — men jeg visste ikke hun skrev bøker. Det var nu den ene ting. Men der er en ting til, Ducky — der laa et komplet, maskinskrevet manuskript til en bok av Francis Grey — jeg kunde ikke undgaa at se det! Det laa paa bordet med titien og hans navn like foran mig. Mens jeg stod og stirret paa det uten at kunne begripe, hvad det skulde bety, kom Silence selv ind.“

„Og grep dig i at spionere —“

„Hun brydde sig slet ikke om det. Hun smilte, da hun fik se hvad jeg stod og stirret paa. „Mr. Grey har kanskje fortalt Dem det?“ sa hun. Da jeg ikke svarte, for jeg var aldeles forfjamsset, saa vedblev hun at tale som om det var noget, hele verden gjerne kunde vite —“

„Vite hvad?“

„At Francis hadde samlet en del av sine oplevelser og indtryk under sin reise i fremmede land og at han hadde bragt dem til hende, før han reiste for at hun kunde sætte dem i form paa papiret. Det hadde hun gjort, og da han kom hjem, hadde de ikke andel at gjøre end at fuldende boken og korrigere den — og nu er den færdig til utgivelse — saasnaart den kan bli trykt, tror jeg. Jeg kikket litt i den — og jeg er sikker paa, at det er en udmerket bok!“

„Men hvorfor er du da saa urolig, lille ven?“

„Jeg følte mig ikke urolig, mens jeg var hos Silence. Hun talte saa naturlig og likefrem om altsammen. Hun sa at det hadde været en nydelse for hende at arbeide for Francis igjen. Da han hadde bragt hende sine papirer og optegnelser — jeg tænker, han sendte hende dem, den gang Ida besluttet at reise bort — hadde det mindet hende om den tid, da hun hadde været hans sekretær i London. Hun fortalte mig at de engang hadde været paa en reise sammen, mens han samlet ideer og hun satte dem i form —“

„Hør, min søte pike, fik du ikke av alt dette den tanke at vor ven Francis — som jo ikke har den mest faste karakter — engang har — ja, hvad skal vi kalde det —“

„Jeg vet godt hvad du mener, Ducky! Naturligvis faldt den tanke mig ind. Jeg tænkte det allerede den første gang, jeg saa hende — og nu er jeg næsten sikker paa det. Men hun talte uten spor av selvbevissthet — hun talte om Francis som en søster kunde gjøre, stolt av hans talent, stolt av at kunne være istand til at hjelpe ham; men hendes ansigt var saa stille og alvorlig, hun skiftet ikke farve en eneste gang og hendes stemme var saa fast og rolig — jeg følte mig slet ikke urolig og ængstelig, Ducky, før jeg kom til The Woodlands.“

„Naa, hvad hendte der saa der.“

„Huset var fuldt av gjester — det er det jo altid! De var rundt omkring i haven og i selskapsværelsene. Men Francis var ikke tilstede — det er han jo meget sjelden — og jeg kunde ikke faa talt et ord

med Ida i fred og ro. Saa besluttet jeg mig til at finde Francis og jeg fandt ham i hans arbeidsværelse.“

„Det var da synd at forstyrre ham —“

„Han sat og skrev — skrev som en rasende — jeg kan ikke finde noget bedre uttryk. Han hørte ikke jeg kom ind, og jeg stod og iagttok ham i nogen minutter. Mens han skrev, mumlet han nogen ord. Jeg hørte dem ikke tydelig, men det lød som frygtelige ord. Hans ansigt var ogsaa uhyggelig — jeg kunde næsten ikke kjende det. Saa kastet han pludselig pennen og sprang op — og saa mig —“

„Saa kastet han dig kanskje ut —“

„Nei, det gjorde han ikke; han kom færende bort til mig, grep begge mine hender næsten krampaglig i sine og næsten skjov mig ned i en lænestol. Hans øine var vidt aapne og hans pupiller var saa store at de dækket hele øiet — og al den straalende glans i dem var borte. „Francis, hvad er det?“ utbrøt jeg, og saa slog han den knyttede haand ned paa bordet hvor hans papirer laa. „Det er det — det der —“ sa han. „Jeg solgte mig selv for det — og hun skal ha det. Hun er ubønhørlig — hun aapner mig ingen utvei til flugt! Jeg vil ikke tigge om naade — om barmhjertighet. Jeg vil betale min gjæld til sidste øre —“

„Hvad mente han?“

„Jeg tror, jeg forstaar det. Ida har aapnet mine øine. Hun giftet sig med ham tildels fordi hun var forelsket i ham; men før hun gjorde det, hadde hun næsten besluttet sig til at gifte sig med ham — paa grund av hans talen og berømmelse, og fordi hun vilde forene sin rigdom med hans berømte navn og gjøre det til et herlig hele. Det har hun fortalt mig. Hun driver ham frem til at vinde verdensry som forfatter og tilskynder ham stadig til at arbeide. Han skriver nu paa noget — jeg tror, det blir en glimrende bok, — men en uhyggelig og tragisk — og jeg blev ræd ved at høre ham tale.“

„Sa du ikke noget om den anden bok — den som ikke er tragisk og uhyggelig —“

„Jo — da han var blit roligere og mer lignet sig selv. Jeg fortalte ham at jeg kom like fra Manor Place — fra Silence Desart. Bare ved at jeg nævnte hendes navn blev hans ansigt forandret. Han saa ikke forvirret, skamfuld eller urolig ut — nei, slet ikke nogen av disse ting. Der kom netop en forunderlig vakker ro i hans øine og han sa med drømmende øine: „De kommer fra Silences hus — der hvor jeg søker hen, naar jeg ikke lenger kan holde ut uroen her.“ Jeg visste hvad han mente; for der er noget ved Ida som sprer uro og rastløshet omkring hende — alltid er hun omgitt av støy og larm, av en hvirvel av fornøielse. Jeg sa at jeg netop hadde hørt om den anden bok han hadde skrevet. Saa kom der et sælsomt glimt i hans øine og han sa: „Aa — den boken! Det er hendes, ikke min — dog kanskje min gjennom hende! Ikke et ord av den er skrevet her — paa dette avskyelige sted! Hvert ord av den er kommet til verden i „The House of Silence“. Det er hendes, ikke mine ord — det er et barn av vor kjærlighet og forstaaelse. Dette produkt — her slog han igjen sin haand ned paa bordet mellom de spredte papirer — er barnet av mit egteskap og — min ødelæggelse!“ Ducky, er det ikke frygtelig at tale slik?“

Sir Duckworths ansigt var nu meget alvorlig.

„Min kjære Letty, siden vore venner kom til The Woodlands, har jeg følt at der var noget mellom dem som ikke var som det burde være. Men man taler jo nødig om slike ting.“

vil aapne sig en ny verden for dig, Francis. Tro mig — det vil det."

Han stirret paa hende, forstod neppe hendes ord, men de indprentet sig dog i hans sind.

"Silence, jeg skal prøve paa det," sa han. Da han var gaat, stod hun og stirret efter ham med en pludselig forutfølelse av kommende ulykker og sorg.

Hvad hadde hun sagt — hvad hadde hun gjort? Hun hadde sendt Francis Grey tilbake til sin hustru — til den kvinde som elsket ham. Hun hadde gjort det som var nødvendig hvis deres venskap skulde vare — dette herlige venskap der var kommet til hende som hendes livs trøst — og som hun trodde skulde redde ham. Hans hustru maatte vile alt — maatte gi sit samtykke. Men hvis hun nu negtet det?

Silences ansigt mistet pludselig sin farve. Francis' skikkelse var forsvundet i det fjerne.

IV.

Ida Grey hadde forlatt sine gjester og var gaat alene ut i oktobereftermiddagens svindende lys.

Hun antok ikke at hun vilde bli savnet — og hun bekymret sig heller ikke om det. De fleste av gjestene var paa utflugt og vilde ikke komme hjem, før mørket faldt paa. Nogen av dem sat og spilte bridge, hvormed de pleide at tilbringe tiden i de timer hvori der ikke blev spist eller gjort toilette.

Over dette rikets herskerindes ansigt hvilte en uveirssky, hvormed naturens uveir ikke hadde noget at gjøre, skjønt vindens susen i trøttoppene og de pludselig faldende tunge regndraaper harmonerte godt med hendes nuværende sindsstemning og virket velgjørende paa hende. Hun holdt hodet stolt løftet — det lille hode med dets ravnsorte krøller, dets fine, energiske ansigtstræk, dets skarpe, gjennomtrængende øine og dets fyl-dige, røde læber som hadde saa mange skiftende uttryk. Hendes hvile hud blev fremhævet av den store, sorte hat, hun hadde paa. Hendes dragt var en dristig sammensætning av sort og gult. Mens hun gik fremover med faste, energiske skridt, mindet hun om en eller anden smidig, vakker, kattelignende skabning — om en tiger fra junglen, aarvaaken og paapasselig i sin søken efter det sted hvor den bedst kunde ligge gjemt og vente paa sit bytte.

Ida gikk like til skogpaviljongen. I hendes ansigt var der et uttryk av ubønhørlig besluttsomhet. Dette var ikke en fornøielsestasertur for at drømme bort elpar ledige timer. Denne kvinde var fylt til randen med mistro og skinsyke.

Da hun kom til paviljongen, pisket regnet paa dens tak. Hun kastet sig i en av kurvstørene og iagttok det skylende regn med mørke blikker som saa uten at se. I hendes sorte øine kom der etterhaanden et glimt av vrede og isnende had, og hendes

ansigt med dets skarpt iagttagende uttryk fik et medusalignende utseende.

Ida speidel iagt agende til alle kan'er — gjennom den snart bladløse underskog og ned over de grønne sletter som førte til sjøen. Hun iagttok med et utseende som den der før har speidet paa samme sted og som har til hensigt at vente taalmodig, indtil —

En knugende angst hadde lagt sig om hendes hjerte — skinsyken var vaaknet i hende. Hun bebreidet heftig sig selv sin taapelige tillid i fortiden — sin tro paa at hun læste i sin mand som i en aapen bok og at intet i hans liv var skjult for hende, at hendes eneste bekymring var hans angrepne nerver som trak ham ind i hans arbeidsværelses ensomhet og gjorde ham tilbakeholdende og pirrelig i en grad der var aldeles uforklarlig for hende, men som ikke var uten interesse og pikanteri.

Hendes mand interesserte hende. Han viste sig ikke at være nogen let karakter. Hun kunde ikke beherske ham saaledes som hun hadde ventet. Han satte ikke pris paa alle de ting som hadde saa stor værdi for hende. Han vilde nok savne dem bittert nu, hvis han pludselig maatte undvære dem, men han behandlet dem med en let foragt som svækket hendes magt over ham. Han avskydde tanken paa stor rigdom. Ofte talte han bitre, bitende ord om hendes grænse-løse ødselhet, brændemerket den som simpel, avskyelig og smagløs. Hendes instinkt sa hende at han hadde ret. Hun var kommet til at respektere hans meninger og til at raadspørre ham hvilket hun aldrig før hadde tænkt paa at gjøre.

Men ofte vilde han slet ikke høre paa hendes planer. Han kunde vende sig fra hende i vrede eller modløshet. Han prøvde at udelukke hende fra sit liv og trække sig tilbake i en avstand, saa hun ikke kunde naa ham. Og i en slik sindsstemning tilbragte han sine dager i ivrig arbeide. Men han visle hende ikke en linje av det han skrev; han laaste ned hvert eneste ark. Han kunde med et vildt, besynderlig uttryk i øinene fortælle hende at han arbeidet paa „hendes bok“. Saaledes kaldte han den alltid og han sa det alltid med en undertrykket, glødende heftighet som baade pinte og smigret hende. Det omgav boken med en særlig interesse for hende og fylde hende med stolthet og forventning om kommende triumf.

Hun hadde lagt merke til at der var foregaat en forandring med Francis i den senere tid. Han var et bytte for nye sindsbevægelser. Hun hadde lagt merke til det etter hjemkomsten fra den sidste reise. Men det hadde ikke bragt dem i nærmere berøring med hverandre. Han syntes snarere at være kommet endnu lenger bort fra hende. Men hun følte at han var lykkeligere, og hun begyndte at tro at han fandt sig mer og mer tilrette i sit liv og at deres egteskap ikke hadde været en feiltagelse. Men saa gjorde hun en opdagelse som fylde hende med angst og mistro.

Francis hadde skrevet en bok — ikke „hendes bok“ — den var ikke færdig endnu. Men en anden bok — en som snart skulde utkomme i trykken. Og intet av dette arbeide var gjort paa The Woodlands. Han hadde hentet sin inspiration andre steder. Han var gaat til den kvinde som bodde paa den anden side av sjøen — den kvinde, han engang hadde beskæftiget som sekretær og hvis navn han alltid saa nødig nævnte. Han var gaat til Silence Desart.

Hun var sikker paa det. Skinsyken instinkt lar sig ikke narre. Det hadde vart længe, før hun blev skinsyk, før hun hadde aldrig trodd at Francis kunde ha en hemmelighet for hende. Hun trodde, hun holdt ham i sin hule haand med hehsyn til hans ydre liv, at hun kjendte alle hans foretagender og handlinger, at hans kommen og gaaen var aabenlys som selve dagen og at han aldrig foretok sig noget, hun ikke var fuldt vidende om.

Men nu var opvaakningen kommet. Francis gikk ut i skogen sammen med gjestene; men hun hadde faat vite at han sjelden blev længe sammen med dem. Ingen visste hvor han gikk hen, men han forsvandt. En av skogbeljentene hadde engang git hende en rettesnor — og nu saa hun tydelig alt.

Manden hadde sagt at herren var rodd over sjøen.

(Fortsættes).

12te haandarbeide.

B. 231. Kjøkkenhaandklæ med røde border og konturstingsbroderi.

Broderiet er holdt i en rød kulør, og haandklædet har vævede, røde border paa begge tversider. Pyntehaandklædet er 60 cm. bredt, 1,25 langt.

Materiale: Paategnet haandklæ, garn, pris kr. 7,25 gjennom „Nordisk Mønster-Tidende"s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddlet findes i „Raadgiveren" paa side 35.

En kunst, som mislykkedes for Maren kokkepikene.

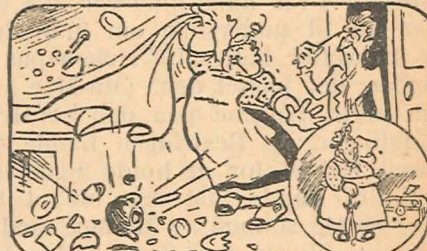
Maren kokkepikene er paa en forestilling, vævde pyntet og med medbragt altensmat, som hun øyder, mens hun beundrer den verdensberømte duk-kunstner.

Han er nemlig istand til med et flot ryk at trække duken av et fuldt op-dækket bord uten at nogen del av det skrøpelige service lider skade.

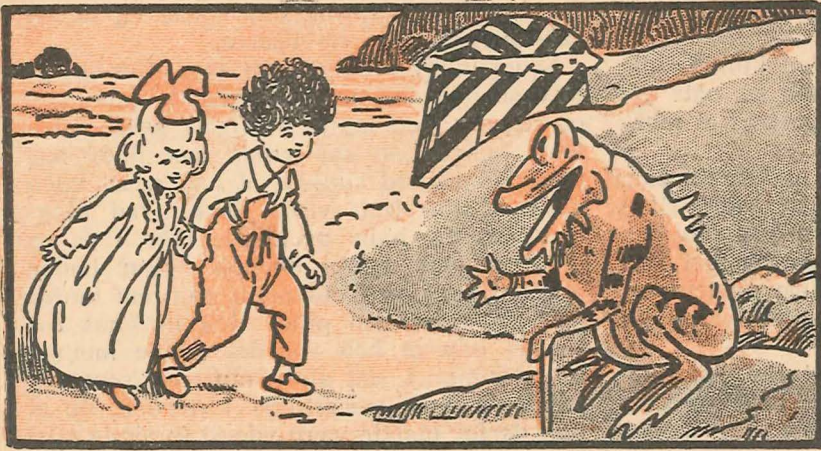

Da Maren kokkepikene kommer hjem, vil hun endnu samme aften prøve, om hun ikke skulde være istand til at gjøre artisten kunsten etter.

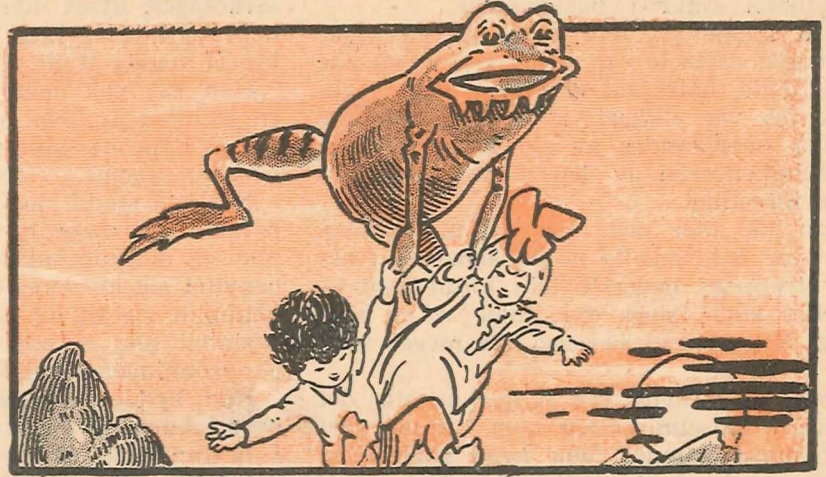

Det kunde hun virkelig — bare med den forskjel at hele servicet gikk i tusen stykker. Det kostet Maren hendes gode plads, det „kunststykke"! s

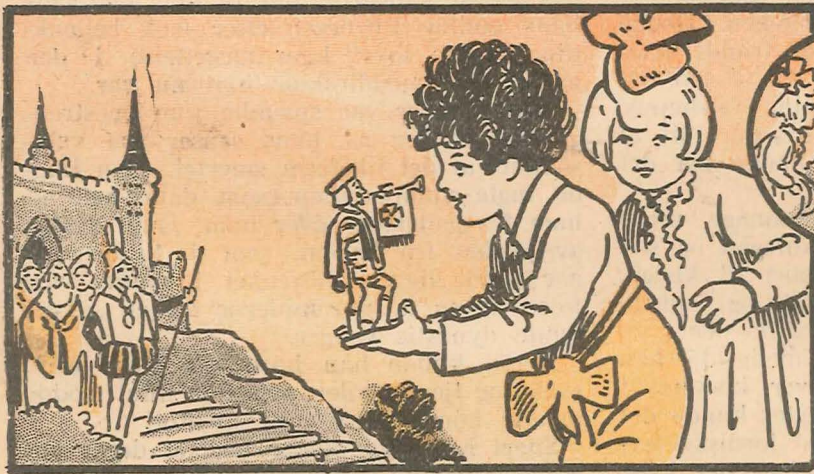
Hans og Grete i Noteland.

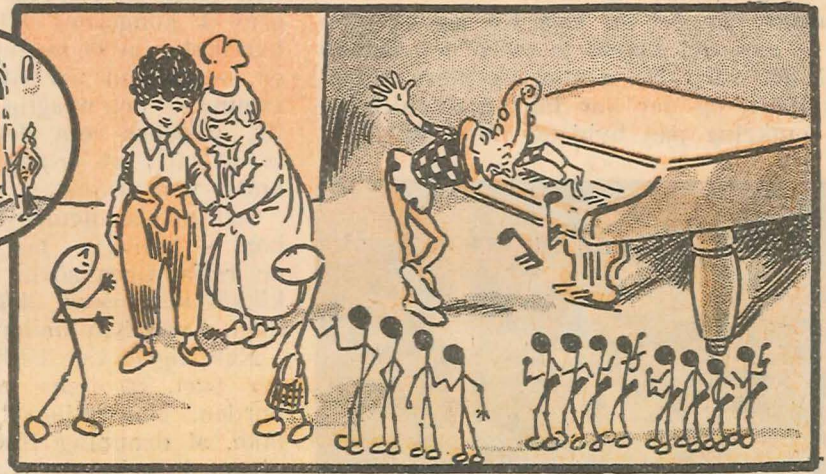
1. „Nei, hvor pent du synger!“ sa Hans og Grete til en gammel frosk som sat paa veikanten og kvækket. „Hvor har du lært det?“ „Hvor jeg har lært det?“ gjentok froksen. „Det har jeg lært i Noteland. Det er meget interessant land, kan dere tro. Hvis dere har lyst kan dere bli med en tur dit!“

2. Det vilde Hans og Grete forfærdelig gjerne! Ikke for at lære at synge — frokens sang virket jo nærmest som et avskrekkende eksempel! — men Hans og Grete vilde gjerne se Noteland paa nærmere hold, — de var netop begyndt at lære at spille! Og saa begyndte de reisen.

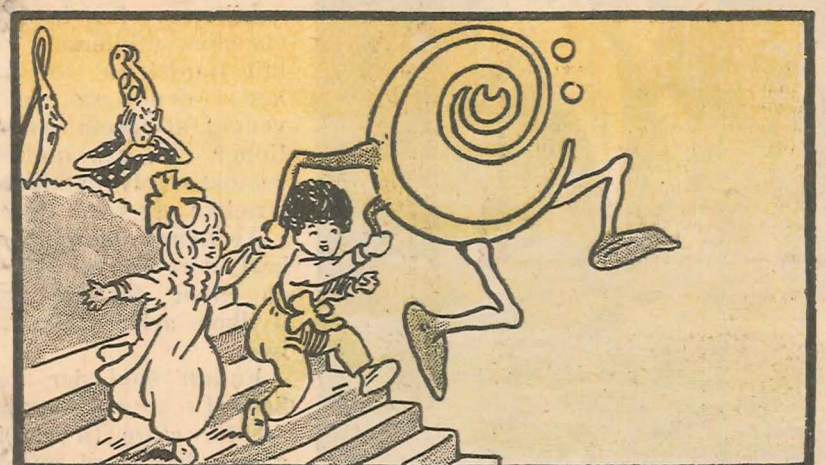
3. Froksen tok dem i armene og fløi avsted med dem og snart naadde de Noteland. Utenfor tonenes slot gjorde de holdt. Slottets beboere kom ut og bad dem komme ind. Det var nogen morsomme, smaa folk, ikke større end at Hans kunde ta dem op og holde dem i haanden.

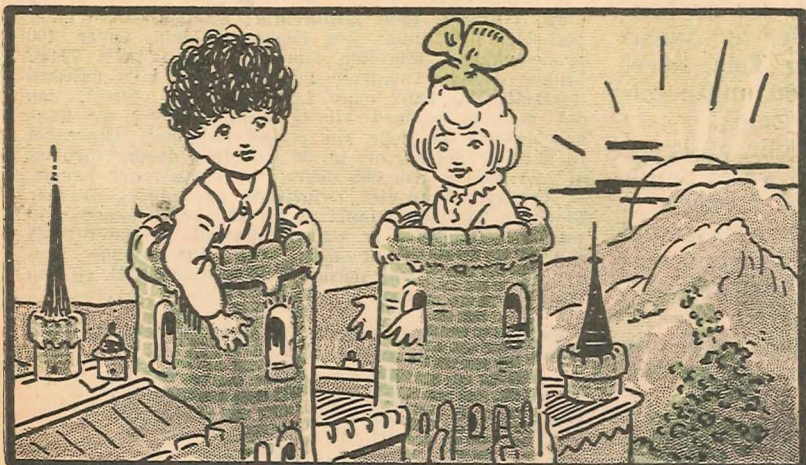
4. Det knep for Hans og Grete at komme ind av de smaa porter og dører i tonenes slot. Men ind kom de, for de kunde heldigvis bøie sig ned. Da saa de noget merkelig: De saa at notene var levende smaa mennesker. Naar violinmanden spille paa pianoet hoppet tonene ut og blev levende.

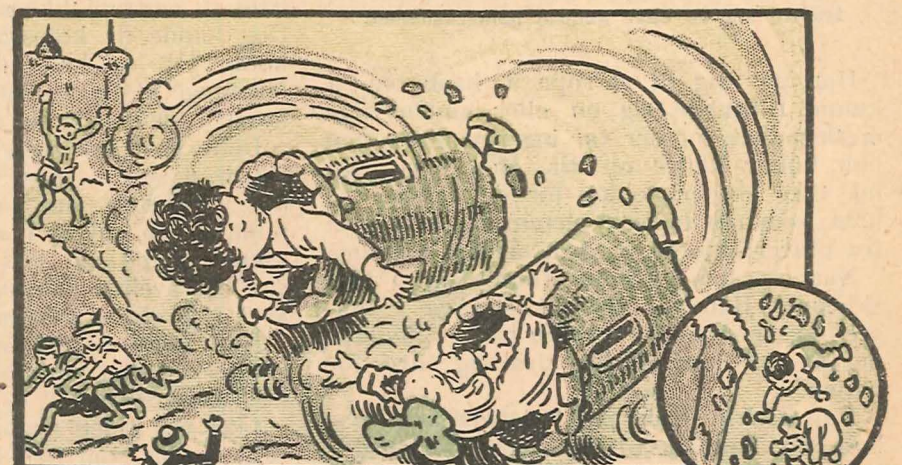
5. „Har dere lært at spille?“ spurte en pudsig, liten mand som violinmanden førte dem bort til. „Vi er netop begyndt!“ sa Grete. „Her skal dere se hvorledes notene kan gymnastisere,“ sa diskantnøklen. Og notene hoppet og gjorde kunstner saa det gymnastiserte.

6. Det gik bare bra saa længe diskantnøklen lot diskantnotene boltre sig — det kunde barnas ører holde ut. Men saa tok basnøklen fat og lot alle sine basnoter hoppe og stupe kraake, og da holdt barnas hoder paa at sprenge. Tilslidst grep basnøklen dem og slæpte dem ned i kjelderen.

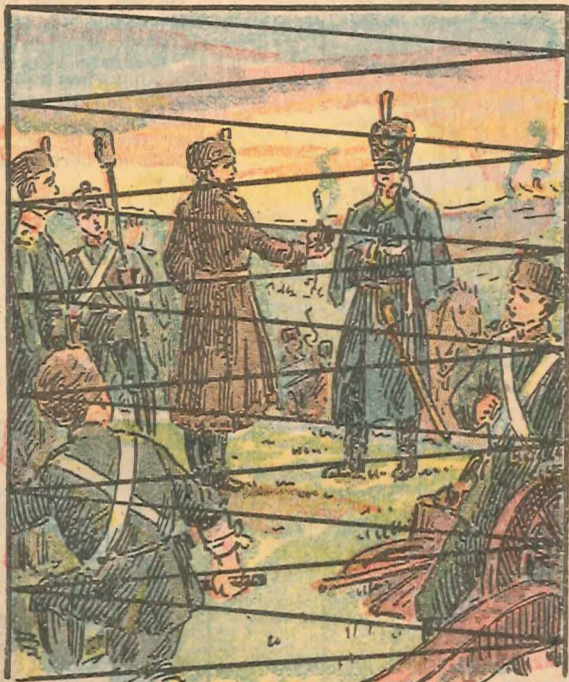
7. Der hørte de nogen endda dypere toner — de lød som kanonskud og torden og det var ikke til å holde ut. I et ubevogtet øieblik — mens basnøklen holdt paa med dype „G“ som ikke rigtig kunde se benene med sig — undslap barna og løp opover trappene til de kom op i taarnet.

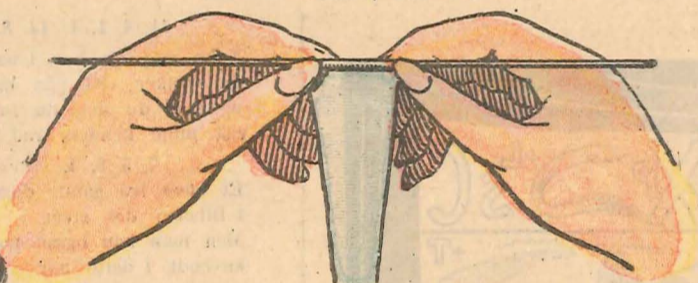
8. Her sat de fast og kunde ikke komme videre. Men de kunde jo ikke sitte der til dommedag. Derfor rev og slet de i slottstaarnene til de brak av og faldt ned. Og barna trillet og trillet; tilslidst trillet de utover en skrånt og faldt . . . like ned i sin fars og mors havel

Kjedet er her vist væsentlig kortere, end det er i virkeligheden.

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Tegn endel like store, avlange trekantter paa et af de kolorerte billeder, som vist her.

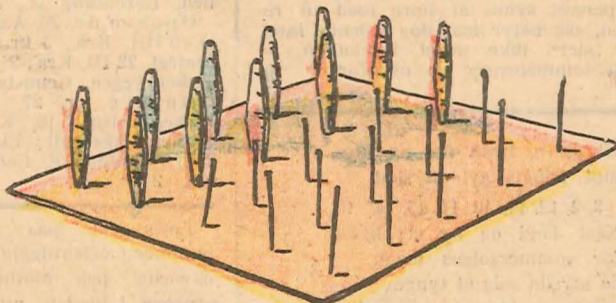
Stryk baksiden av trekantene over med klister og rul dem sammen over en strikkepinde, men med den kulørte side ut.

Pas paa at rulle dem ret paa pinden, saaledes at spidsen av trekanten kommer paa midten av perlen.

Træk derefter pinden ut og la perlen tørka

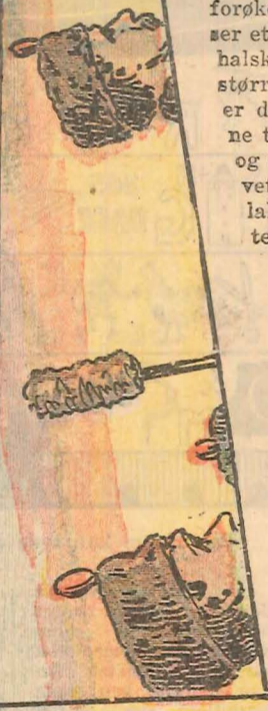

Stryk de tørre perler over med klar hattelak og stil dem til tørk paa knappenaaler stukket ned i et paplokk.

Halskjede av papirperler

En ny og forbløffende maate at anvende „Allers Familie-Journal” paa.

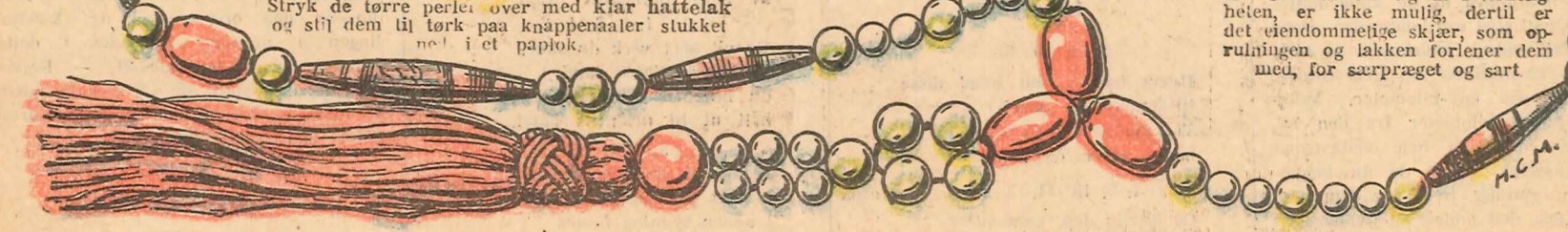
Noget av det mest moderne som findes for øieblikket er de lange kulørte perlekjeder som damene bruker om halsen. De avlange, lancetformede perler spiller i alle de sarteste farver, og hver især er en hel liten verden av bløte, ubestemmelige farvenuancer, som gliir umerkelig over i hverandre. Naar de blir føiet sammen til et hele, virker de aldrig skjæmmende for hverandre trods sin eiendommelige farverigdom, men forlener tvertimot helhetsindtrykket med en douce harmoni og originalitet. Disse perlekjeder virker saa gedigne og egte at folk i første øieblik har vanskelig for at tro det er rigtig, naar de hører hvad de er laget av. For de er laget av „Allers Familie-Journal”s kulørte omslagsbilleder! Vi skal her vise hvorledes det gjøres og ber vore læsere gjøre et forsøk. Resultatet er simpelt-hen forbløffende, og hvis man først har forsøkt at lage noen enkelte perler, vil enhver anbefaling være overflødig, for ingen som tar et slikt perlekjede i haanden vil ane hvor det skriver sig fra. Paa tegningene viser vi maaten hvorpaa disse kuriøse perler fremstilles. Som det vil ses bestaar det hele bare av lange papirtrekantter som vikles rundt en strikkepinde og siden lakeres med almindelig klar hattelak. Men — som sagt — likesaa enkel som fremgangsmaaten er, like forbløffende er resultatet, for det er netop denne spiralagtige over-skjæring av farvetrykket som danner de vakre, marmoragtige schatteringer i perlene. Lakkens gulhvite, elfenbensagtige slør bidrar i høi grad til at forøke effekten. Rammen viser et eksempel paa et færdig halskjede i næsten naturlig størrelse. Som man vil se er der mellem papirperlene trædd store glasperler og træperler som er farvet med kulørt hattelak. Nederst avsluttes halskjedet med en stor silkedusk.

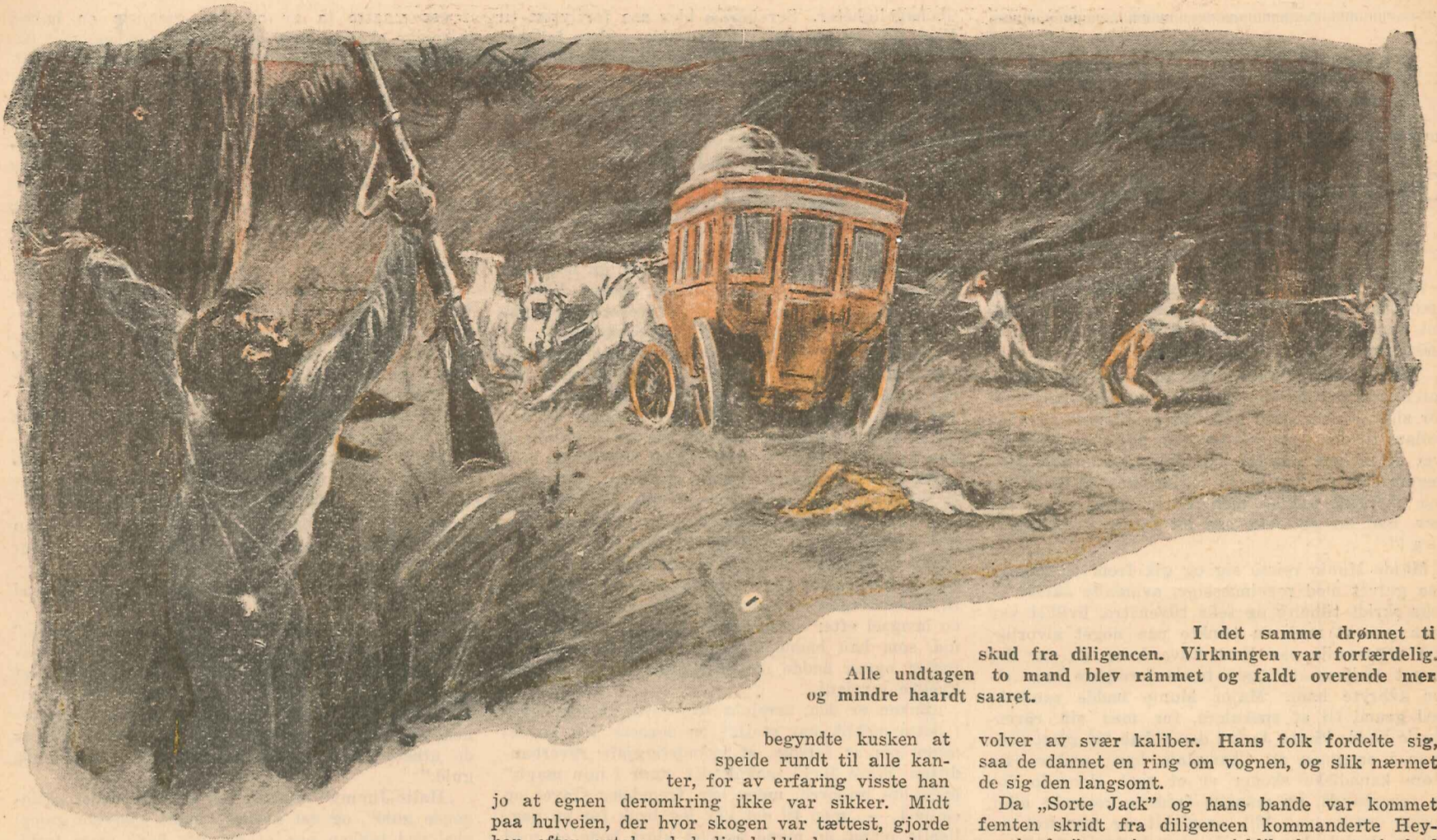
En perle rullet av den strimmel av det originale omslagsbillede, som er skissert her, vil, naar den er lakert, mest av alt minde om gulhvit marmor med fine, brune aarer, med et rødlig skjær mot den ene ende.

En perle rullet av denne del av det originale omslagsbillede vil derimot forme sig som mørkegrøn marmor med gulrøde og blekgrønne over-ganger. — Men at vise perlene slik som de tar sig ut i virkeligheten, er ikke mulig, dertil er det eiendommelige skjær, som opprulingen og lakken forlener dem med, for særpræget og sart

H.C.M.

I det samme drønnet ti skud fra diligencen. Virkningen var forfærdelig. Alle undtagen to mand blev rammet og faldt overende mer og mindre haardt saaret.

den og bare eier min kræmmervæske, ellers faldt vel jeg ogsaa i hændene paa 'Sorte Jack', hvis jeg møtte ham en dag. Derpaa vendte han sig likesom tilfeldig omkring og saa sig om i rummet. Han lot som om han først nu opdaget „Sorte Jack” og utbrøt: „En fremmed?” Derpaa reiste han sig og sa henvendt til verten: „Hvis De ikke har noget imot det vil jeg vise den fremmede mine varer.”

„De kan gjerne gjøre det for mig,” sa verten, „men jeg tror nu ikke De kommer til at gjøre nogen forretning der,” svarte „Halte-Jimmy” og viste alle sine tænder med et grin som skulde bety et smil.

Men til „Halte-Jimmy”s store overraskelse indlot „Sorte Jack” sig meget venlig med kræmmeren og frittet ham ut om Fort William Henriks soldater, om guldtransporten og det han ellers hadde interesse av.

„Ja, hvis jeg ikke visste at De ikke er „Sorte Jack” selv, maatte jeg nok passe munden min anderledes,” la kræmmeren til.

„Sorte Jack,” avbrøt den anden med et smil — „nei, han er ikke her i omegnen, han behøver ingen at være rødt for, — men drik, gamlefar, øllet er godt her i huset,” tilføjede han og skjænket i for ham.

Kræmmeren lot sig ikke si det to ganger, men drak med tilsynelatende begjærighet; det varte ikke længe før han lot hodet synke ned paa armen og en høi snorking fortalte kort efter at kræmmeren var sovnet.

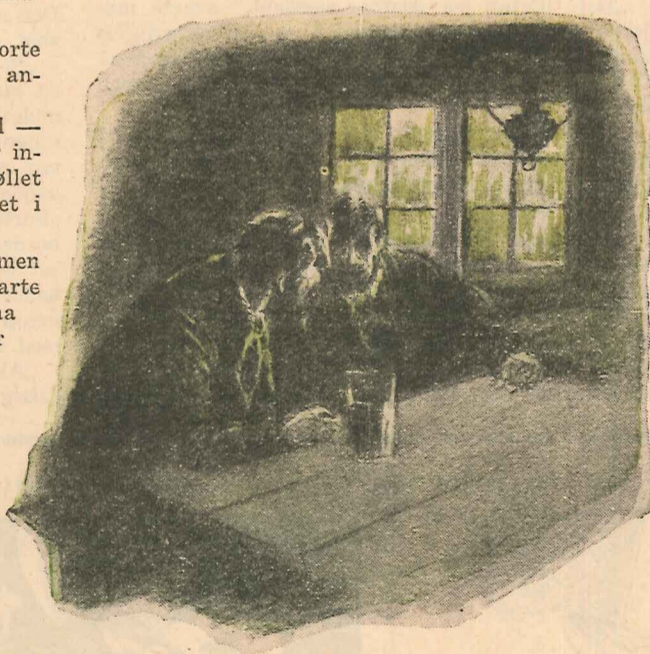
Men Heyward sov slet ikke; han hørte alt hvad „Sorte Jack” og „Halte-Jimmy” talte om, og derved blev han sat ind i hele overfaldsplanen som „Sorte Jack” forbedrede mot diligencen med gullet.

Gjennem en bakdør kom der nu flere folk ind i skjænkestuen, og Heyward benyttet anledningen til at vaakne op av støien. Efter at ha spændt paa sig kræmmervæsken betalte han for øllet og gik. Et litet stykke borte, skjult mellem buskene, stod hans hest bundet til et træ. Han svang sig i sadelen efterat han først hadde tat av sig det falske skjeg og de gamle klær som han hadde utenpaa uniformen. Et øieblik efter fortalte en støvsky paa veien at ser-sjant Heyward var paa vei hjemover til Fort Edvard.

Uten at noget særlig var hændt var diligencen naadd til hulveien i skogen ved Champlain. Her

begyndte kusken at speide rundt til alle kanter, for av erfaring visste han jo at egnen deromkring ikke var sikker. Midt paa hulveien, der hvor skogen var tættest, gjorde han efter avtale pludselig holdt, hoppet ned og gik bort til hestene, hvor han lot som om han ordnet med noget ved sæletøiet. Han hadde ikke staat der mange minuttene før der inde fra skogen lød et skud og samtidig likesom vokste der op av jorden en ti-tolv banditter, anført av „Sorte Jack”. De kom dels krypende, dels løpende op mot diligencen.

Sersjant Heyward som befandt sig inde i vognen med sine folk hadde forutset dette, og hurtig blev døren aapnet indvendig fra og kusken kom sig ind i den i ly for røvernes kuler. Det var sandelig et godt ly vognen bød Heyward og hans soldater, for veggene og vinduene var formelig barrikadert og forskanset med plater og sandsækker. Bare ved vinduene og ved døren hadde de laget smaa aapninger, hvor soldatene stod parate med geværløpene vendt mot angriperne. For at forskansningen ikke skulde ses utenfra var gar-

„Sorte Jack” var meget venlig mot kræmmeren og frittet ham ut om Fort William Henriks soldater.

dinene trukket for vinduene, hvilket jo kunde se ut som om det var gjort for solens skyld.

„Sorte Jack”, som efter kræmmerens uttalelser trodde at diligencen bare indeholdt den enslige reisende som passet paa gullet, nærmet sig vognen rolig og ugenert; i haanden holdt han en re-

volver av svær kaliber. Hans folk fordelte sig, saa de dannet en ring om vognen, og slik nærmet de sig den langsomt.

Da „Sorte Jack” og hans bande var kommet femten skridt fra diligencen kommanderte Heyward „fyr”, og i samme øieblik drønnet ti skud fra vognen. Virkningen var forfærdelig. Alle undtagen to mand blev rammet og faldt overende, mer og mindre haardt saaret. „Sorte Jack” blev rammet i brystet og døde med det samme. Efterat ha sendt nogen skudd efter de to flygtninger, uten at ramme dem, steg Heyward og hans soldater ut fra den trange fæstning og nærmet sig ofrene.

„Saml dem sammen saa hurtig som mulig og læg dem tilrette inde i vognen,” kommanderte Heyward, „marsjer saa til fortet alle undtagen to mand, som kan bli hos mig og vogte fangene — og bind den fyren der,” tilføjede han og pekte paa en av røverne som laa paa jorden, — „det ser ut som om han bare er saaret i venstre arm, og det er bedst at være paa den sikre side.”

Det var et eiendommelig optog som senere ankom til Fort Edvard, og major Munio var meget fornøyd med den maate hvorpaa sersjant Heyward hadde løst sin vanskelige oppgave med at uskadeliggjøre „Sorte Jack” og hans bande.

Da Heyward etpar dager senere reiste hjem med permission var det med løytnants distinktioner og med en pen pengesum i lommen.

Et probat middel.

Om en bekjendt forretningsmand som døde for nogen aar siden fortelles følgende historie:

En ung mand kom til ham en dag og bad om pengehjelp til at begynde en forretning med.

„Drikker De?” spurte millionæren.

„En gang imellem.”

„Hold op, hold op et aar og kom saa til mig igjen.”

Den unge mand avla vanen med det samme, og ved slutten av aaret kom han atter tilbake til millionæren.

„Røker De?” spurte den heldige og driftige forretningsmand.

„En gang imellem.”

„Hold op, hold op i et aar og kom saa til mig igjen.”

Den unge mand reiste hjem, la tobakken væk. Det var vanskelig til at begynde med, men tilsidst var aaret gaat, og han kom atter tilbake.

„Skraar De?” spurte filantropen.

„J—a—a— jeg gjør,” var det fortvilede svar.

„Hold op, hold op et aar og kom atter til mig.”

Den unge mand holdt op med at skraa, men kom aldrig tilbake. Da en av hans venner spurte ham, hvorfor han ikke paany henvendte sig til millionæren, svarte han, at han godt visste hvad manden vilde.

„Han vilde ha sagt til mig, at efterat jeg hadde holdt op med at drikke, røke og skraa, vilde jeg sikkert ha spart penger nok til at etablere en forretning med — og det har jeg ogsaa.”

Ernst Voss's
Ovne
Kaminer
er en pryd for ethvert hjem.

- Billige - Solide - Brændselsbesparende

Skriv efter katalog til Eneforhandleren for Norge:
Gunnar Bradley,
- Bergen - Kristiania - Aalesund.

METALUTSTYR.
Oppudsning. Patinering. Oksydering. Reparationer. Metaltrykning. Fornikling. Formessing. Forkobring.
Dør- og firmaskiltter i messing. Metalarbeide efter bestill. og tegn.
John Heide. Metalutstyr, Dronningensgt. 40, Kristiania. Tlf. 210.8.

Parba
Gjør et forsøk med Parba, der er hudens naturlige næringsmiddel; den renser alle porer og gir den fine hvite teint, som er saa eftertragtet av alle.
Parba crème i tuber, i krukker.

Den norske Handelsbank

Forhen TRONDHJEMS HANDELSBANK opprettet 1885.

Kristiania, Kirkegaten 17. Trondhjem, Søndregate 13.

Aktiekapital og fonds kr. 80.000.000.
Forvaltningskapital kr. 325.000.000.

Mottar midler til indskud paa 6 maaneders opsigelse paa 5 1/2 pct. rente.
" " " " " sparevilkaar 5 " "
" " " " " folio 2 " "

Utfører alle arter av bankforretninger.

Gramofoner og plater.
Imerslund & Co. A/s.
Kristiania, Torvgaten 18. Musik- & Fotohandel

„Graat Haar“
forsvinder, naar man benytter
Apotheker Wolffs Haarfarve.
Blond. Brun. Sort. Ægte. Uskadelig. Letvindt.
Kr. 4.50 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre.
Wolff's Magasin, grænsen 10, Kristiania. A.

Skaldethed helbredes fuldstændig
ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.
Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

AMERIKANSK SKOTØI
12 Grændsens Skotøimagasinet 12 Christiania.

Skadefro.

„Der sitter han som giftet sig med din forrige hustru.“
„Ja, jeg har set ham. Pas bare på! Om et øieblik er klokken 12, saa blir han hentet!“

Krystal-Garniturer, Manicure-Etuier, Speile.
Marth. Jacobsen, Parfumeri, Grænsen 17, Kristiania.

Nordisk Musikforretning 's
Avd. I
Segaten 2, Christiania. Tlf. 16834.
Norges største specialforretning i trækspil.
Egte HB-Gera Trækspil
Billigste priser. Katalog sendes gratis. Brakte trækspil kjøpe og tas i hvitt.

Deres graa Haar
gjenantager sin naturlige farve ved 8 dages bruk av det prisbelønnede, vandklare, franske haarmiddel **Jouventine de Junon.** Faaces à kr. 3,00 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hovedoplaget **Olga Bakke, Akersgt. 20, Chr.a.**

Ennas fotografi- apparater er de bedste, med dem kan enhver straks fotografere overalt. Pris fra 11 kr. komplet.
„Amator-Fotografen“, Vimmelskaftet 47, Kbhvn. Foriang prisliste.

Averter i Nordens største Ugeblad,
ALLERS FAMILIE-JOURNAL.

Marine Pudsekrem
pudder den smudsigste metalgjenstand straalende blank.

— 46 —

kelige mor? Og er det ikke et skjønt virkefelt som da åpner sig for hende? Hun kan lette de byrder alderen fører med sig. Hun kan sette sig ind i husvæsenets forskjelligste pligter og derved avløse sin trætte mor, og i sygdomstilfælde kan hun være den kjærligste pleierske — husets solstraale. En slik datter som oppfyller sine pligter med kjærlighet og glæde vil efterhaanden bli midtpunktet i den familiekreds som litt efter litt er vokset op omkring hende. Hvis den ene av foreldrene falder fra, er det hun som blir den andens trøst og støtte.

Den franske digter Bèlanger forfattet engang en gravskrift over en slik datter, som Gud ske lov selv i vore emanciperte tider kan passe paa mange døtre.

„Hun var ikke en mor,“ stod der indgravert, „men mange har eisket og velsignet hende, slik som bare barn kan elske og velsigne sin mor.“ Dette eftermæle er et bevis for hvor feilagtig det er at tro at en ugift datters liv er nyttigt og glædesløst; har Guds naade i rette tid fundet indpas til det unge hjerte, eller er man i en modnere alder kommet til erkjendelse av denne rike naade, hvor vakkert kan ikke livet i hjemmet stille sig for datteren, til hvilken velsignelse kan hun ikke bli; og ubemerket, ja næsten ubevisst kan hun faa indflydelse paa alle familiens medlemmer, fremfor alt paa brødrene, som jo i almindelighet vil dømme kvinden efter det indtrykk de selv har av sin søster. Hi-

storiene leverer mange eksempler paa dette, og digterne har ofte besunget kvindens trofaste arbeide i en fattig familiekreds. Ingen maa klage over „bare“ at være „husets datter“; det kan være et rikt og velsignet kald, men det skal god vilje til at oppfatte det og utholdenhet og overbærenhet til at fylde pladsen.

Ogsaa til „husets datter“ utgaar ropet om at stille sig til Herrens tjeneste; ogsaa i vore emanciperte dage findes der Martha- og Mariasjæler og der er arbeide nok for dem begge.

Hjemmet.

Praktisk middel mot træk ved dørene.

Naar man, som det nu for tiden saa ofte er tilfældet, ikke har raad til at varme op alle tilstøtende værelser i sin leilighet, vil man ikke alene i følelig grad bli genert av den gjennemtræk, som strømmer under de døtrinnsløse floidører; men temperaturen i det oppvarmede værelse vil ogsaa lide betydelig forringelse ved det. Men med liten mæte og faa omkostninger kan man beskytte sig mot denne ubehagelighet.

Paa en strimmel lerret eller andet stof, det er det samme hvad slags, der er ca. 34 cm. bred og saa lang, som den paa gjældende dør er bred, syr man begge lændesidene sammen og derpaa binder man sterk traad om den ene ende av denne loirul, eller syr den sammen paa musknen og fylder den saa med god, tørr sand, hvorpaa man knytter til paa den anden ende eller syr den sammen. Paa denne maate fremkommer der en lang, tung sandpølse som man enten kan trække over med stof, som sværet til møblenes betræk, eller med cretonne eller korsstingstoff som man forinden pynter

med et broderi som er hurtig at sy. Det praktiske ved denne sandpølse består i, at naar man har lagt den fast op til dørsplaten, vil den paa grund av sin tyngde ligge fast der og heller ikke være til nogen gene, naar døren lukkes op og igjen, da man jo let kan traas henover den.

Slike sandpølser kan ogsaa anbringes mellem dobbeltvinduer, da maa de naturligvis tilpasses efter den plads der er mellem vinduene. De er meget av foretrukke for de gammeldagse vinduspuser som tar saa megen plads

Navn paa paraplyen.

Da paraplyer nu er blitt temmelig kostbare, gjælder det om at passe godt paa dem og ha dem merket, saa man kan reklamere dem, hvis man skulde være saa uheldig at glemme dem et eller andet sted. Det mest praktiske, og mest oplysende kjendetegn er jo navn og bopæl, og dette kan man med lys silke brodere paa et smalt, sort silkebaand som man baktefter trækker ind under metalstengene, idet man sørger for at navnet vender utad. Endene av dette baandstykke fastgjør man med et par sting. Saa snart man slaar op paraplyen, kan man faa øie paa den lille navneskildel, og den som ikke vil ofre penger paa at faa navnet indgravert paa skaffet, skulde følge dette lille vink som sikkert vil bidra til at en eller anden glemte paraply vender tilbake til sin Eiermand.

Utsmykning av korridorer og trappeoppganger.

I villaer, hvor der er rummelige vestibuler samt lyse korridorer og trappeavsatser, bør man ikke forsømme anledningen til at dekorere med dertil passende planter. Det er mange planter som ikke har godt for at taale den tørre stueluft og som admerket godt kan anbringes her. Ofte har man jo om sommeren hat planter staaende i haven, paa terrassene eller paa balkonene, og det er vanskelig at faa dem til at overvinde i stuen. Hovedbetingelsen er at der er tilstrækkelig lys og nogen-

ter som gummitrær, laurbær, evonimus, aspidistra og haardføre palmer er bedst skikket til det, og hvis der skulde indtræde sterk frost, kan man jo flytte dem ind i et værelse eller i kjøkkenet om natten.

Planter som staar paa et kjølig sted maa bare faa saa meget vand som de akkurat behøver (men naturligvis aldrig bli helt tørre). Skulde der saa indtræde en let frost, lider planten meget mindre ved det, end hvis blomsterpotten eller baljen, hvori den staar, er helt gjennemtrukket av fugtighet.

At opbevare is.

I sygdomstilfælde er det ofte vanskelig at opbevare is døgnet rundt. Det gjøres bedst ved at lægge et stykke løst vævet flanel over en krukke slik at tøiet henger ned i denne som en liten pose. I denne lægges isen, slik at vandet kan dryppe gjennom stoffet ned i bunden av krukken uten at isen stadig utsættes for at være i berøring med vandet, da dette gjør at isen smelter fortere. Oven til dekker man godt til med et flere ganger foldet flanelstykke.

Smaa sandkaker.

250 gr. smør rores hvitt med 250 gr. sukker, derpaa 3 egg, tilsidst 250 gr. formel og 250 gr. potetemel. Deigen sættes paa platen i smaa klatter som stekes lysegule.

Fra „Nordisk Monster-Tidende“ broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 12.

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 3,00 bedes betalingen indsendt i frimærker sammen med bestillingen. — Betaalningen tas pr. postopkrav uten utgifter for abonnentene.

— 47 —

Hvad der interesserer damene.

Skidnetøpse med korsstingsbroderi og med klare motiver i heklearbejde eller tilering.

(Hertil hører bill. 1 og 2.)

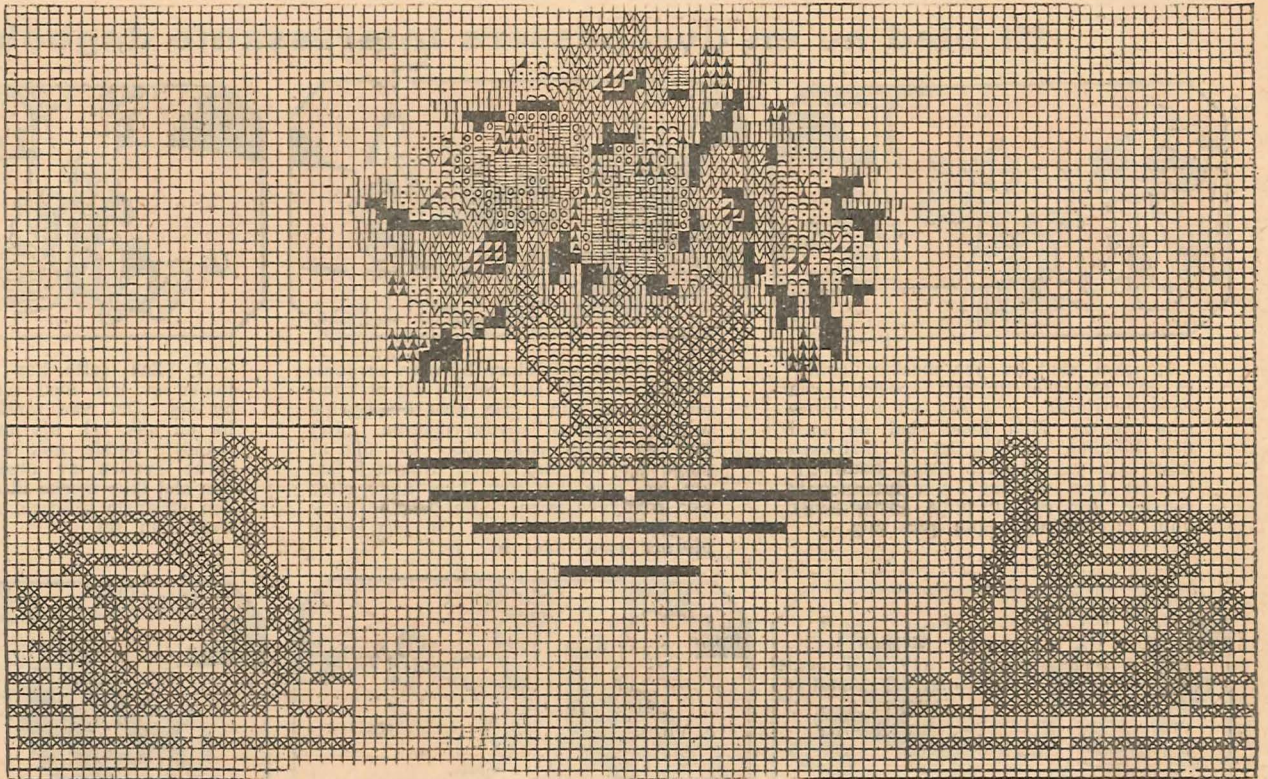
Vi fortsætter idag den vakre serie søvnevarelse-haandarbejder med en skidnetøpse, som er udstyrt med en fyldt blomsterskaal i korssting, sydd med brogede, men avdæmpede kulører perlegarn eller glansfuldt brodergarn og med to svanemotiver, der enten udføres i heklearbejde eller i filerarbejde. Skidnetøpsen

Bill. 1. Skidnetøpse med korsstingsbroderi og med heklete eller filerte motiver.
(Hertil hører bill. 2.)

bill. 1 er ca. 60 cm. lang og 96 cm. vid i omfang. Man broderer den paa hvid aida, panama-, java- eller kongressstof, og 3 sting skal omtrent fylde 1 cm. Broderiet udføres efter bill. 2, og det broderede parti er 70 sting højt, 115 sting bredt. Til hvert af de to heklete motiver slaar man op 96 masker og endnu 5, som da er første rækkes

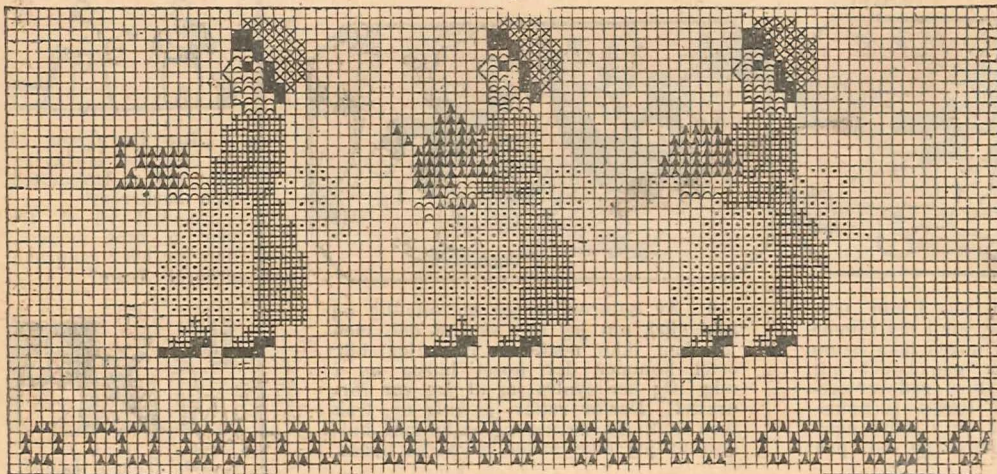
begyndelse. For hver aapen kvadrat hekles man 2 luftmasker, 1 stangmaske eller pinde, og for hver tæt kvadrat 3 stangmasker eller pinder. Foretrækker man filerfigurer, anvender man enten vævet filertyl eller en haandfilert bund og syr trækkearbejdet (stopningen) i vandrette rækker, saaledes som det kan ses paa svanemotivene bill. 3 og 4 i „Allers Familie-Journal“ nr. 1. Broderimønstret kan ogsaa anvendes til mindre puter.

Bill. 2. Typemønstre til skidnetøpsen bill. 1.

Forklaring af Tegnene i Afd. 2: \square lysrosa, \square mellemrosa, \square lyserød, \square rød, \square lysegul, \square mellembrun, \square brun, \square mellemblaa, \square lyseblaa, \square grøn, \square mørkeblaa (i Vasen). I Svanemotivet betyder \square lysere Tegn, \square mørkere Tegn, \square 3 Stangmasker eller Pinde, eller Filerestopning

Vil man brodere figurene paa stof, hvis traader ikke kan tælles, traakler man stramaal over, broderer paa dette gennem begge lag og trækker senere stramaal-traadene ud paa begge veier. Broderiet staar da pent direkte paa stoffet.

Bill. 5. Bord i korsstingsbroderi til spisesmekken bill. 3.

Forklaring af Tegnene i Afd. 5: \square blaa, \square sort, \square orangegul, \square blegrød, \square brun, \square guldgul.

Spisesmekker med korsstingsbroderi til mindre barn.

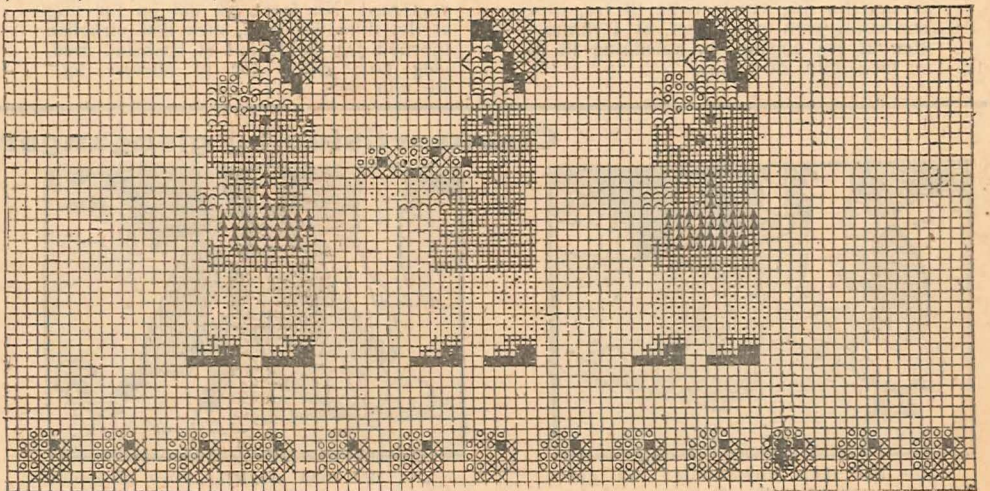
(Hertil hører bill. 3-6.)

Til begge disse praktiske spisesmekker anvendes hvidt aida-stof eller andet korsstingsstof, hvor 4 sting fylder ca. 1 cm. Ytterkantene bøies rundt i en smal fald, og der syes to bløde bændler i. Hver spisesmek er 23 cm. bred og 35 cm. lang, maalt fra skulderen nedover. Tre kaffesøstre pryder den ene, tre guller, som bringer epler, den anden. Man broderer de morsomme og vakre billeder i korssting med glansfuldt brodergarn i de kulører, tegnforklaringen angir. Piken har lyseblaa kjoler og strømper, lysegule forklarer, som kantes med sorte konturer, orange-gule kapper og sorte, der lyserode. Kopper har en lynd, sort kontur, og skoet er lysegult. Kaffekopper, kaffekander og kaker syes med brunt likesom den smale rand rundt kanten. Paa guttebilledet er der benyttet omtrent de samme farver, men benklærne er lysegraa med sorte konturer, fatet som den midterste gut bærer, er ogsaa graal, skurven brun og eplene lysegule og orange.

Bill. 3 og 4. To spisesmekker med korsstingsbroderi. (Hertil hører bill. 5 og 6.)

(stangmasker eller pinder) i den 16. l. av opslaget 1 stor picotbue (bestaaende av 5 l., 1 f. m. i den 2. av disse, 7 l., 1 f. m. i den 4. av disse, 1 l.), 2 ved 1 l. adskilte st. i den tiendenæste opslagsmaske, 1 liten picotbue (bestaaende av 5 l., 1 f. m. i den 2. av disse, 1 l.), 1 dbt. (dobbel) st. i den 1. opslagsmaske, 5 l. arbeidet vendes.
2. række: 1 st. i den sidste dbt. st., 1 stor picotbue, 2 ved 1 l. adskilte st. i midten av den næste store picotbue i forrige række, 1 stor picotbue, 2 ved 1 l. adskilte st. i den 1., som følger efter det næstsidste pct., 10 l., arbeidet vendes.
3. række: 1 f. m. i den 7. av de 10 l., 1 l., 2 ved 1 l. adskilte st. i midten av den følgende store picotbue i forr. række, 1 blad, d. v. s.: 5 l., 1 dbt. st. i den 1.

Bill. 6. Bord i korsstingsbroderi til spisesmekken bill. 4.

Forklaring av tegnene i Bill. 6: \square blaa, \square sort, \square orangegul, \square rosa, \square brun, \square lysegraa, \square lysegul.

Heklet mellemværk til bluser, tepper o. lign. (Hertil hører bill. 7.)

Til dette nydelige mellemværk, som er meget anvendelig, sjaar man op 32 l. (luftmasker).

1. Række: Til 1 pct. (picot) hekles 1 f. m. (fast maske i den fjerdesidste l., 1 l., 2 ved 1 l. adskilte st. i den sidste dbt. st., 1 stor picotbue, 2 ved 1 l. adskilte st. i midten av den næste store picotbue i forrige række, 1 stor picotbue, 2 ved 1 l. adskilte st. i den 1., som følger efter det næstsidste pct., 10 l., arbeidet vendes.
2. række: 1 f. m. i den 7. av de 10 l., 1 l., 2 ved 1 l. adskilte st. i midten av den følgende store picotbue i forr. række, 1 blad, d. v. s.: 5 l., 1 dbt. st. i den 1.

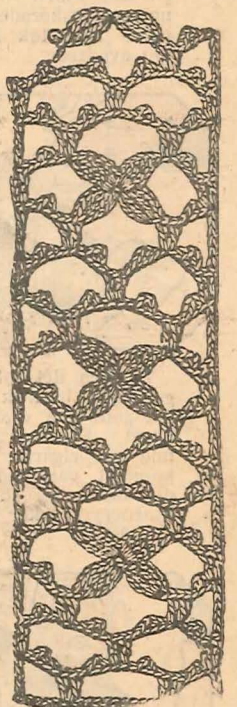
st. i den sidste dbt. st., 1 liten picotbue, til det følgende blad hekles 3 dbt. st., som avmaskes samlet 1 m. mellem det 1. og 2. blad, 5 l., 1 f. m. i den samme m. mellem bladene, 4. blad hekles 1 f. m. og 2. blad, men ved begyndelsen hekles 4 l., og den dbt. st. griper om de 1. mellem 1. og 2. blad, hvorom 3. blad er heklet; derpaa 1 liten picotbue, 2 med 1 l. adskilte st. i l. efter det næste pct. 10 l. Arbeidet vendes.

5. række: 1 f. m. i den 7. av de sidste 10 l., 1 l., 2 ved 1 l. adskilte st. i l. mellem det næste pct. og det næste blad, 1 stor picotbue, 2 ved 1 l. adskilte st. i l. mellem spidsen av næste blad og næste pct., 1 liten picotbue, 1 dbt. st. om l. efter den næste rand-st., 5 l., arbeidet vendes.

Man gjentar nu videre 2 til 5. række.

Reparation av kjolestoffer.

Kjolestoffer er ofte saa fine og tynde at man ikke kan sloppe en rift i dem med naal og traad, uten at dette vilde efterlate synlige spor. De iturevne deler repareres bedst ved at man lægger kanten av stoffet saa tæt sammen som mulig og derpaa lægger et stykke engelsk plaster, mellem stoffet og foret; plastrer maa fugtes ganske let, og lægges med den klæbende side op mot tolet og dække riften helt. Nu stiller man et varmt strykejern paa retten av stoffet, hvorved plastrer blir presset fast paa stedet; men man maa ikke la jernet staa for længe, da plastrer sig selv mister sin klæbeevne. Naar man på denne maate, er det næsten ikke mulig at se hvor reparationen er foretat.

Bill. 7. Heklet mellemværk til bluser, tepper og lignende.

Et blad av en dyrepassers interessante dagbok.

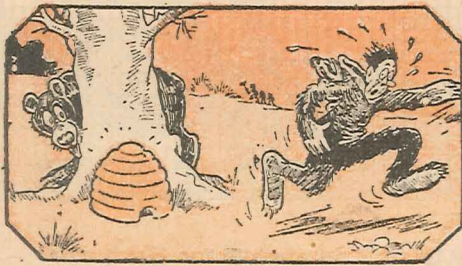
1. „Nei, skal du paa maskeradebal?“ sa jeg forleden til min specielle ven rovdyrvogteren. „Og saa vil du optræ som bjørn? Men hvad skal du med den bikuben der?“ „Det er matposen min! Du vet bjørner elsker honning!“ Længer kom vi ikke i vor interessante samtale, for en av mine søstersønner kom farende og ropte paa mig.

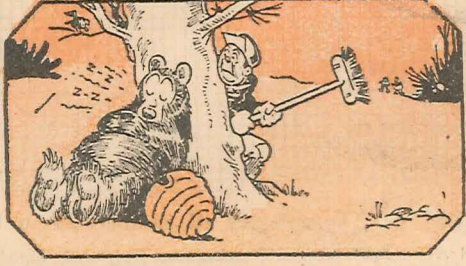
2. „Onkel, den store bjørnen er kommet ut av buret sit! Skynd dig at komme!“ ropte han. „Da maa du hjelpe mig,“ sa jeg til rovdyrvogteren. „Det maa da netop være noget for dig at fange bjørner idag i den dragten.“ Saa løp jeg, men den som ikke fulgte efter var rovdyrvogteren. „Det skulde bare mangle!“ tænkte han. „At jage efter bjørner naar man har fri!“

3. Saa satte han sig ganske rolig under et træ med bikuben ved siden av sig. Det var forfærdelig varmt at ha en slik tyk bjørnepels paa sig, og manden hadde nok at gjøre med at tørke svetten av ansigtet. Derfor la han slet ikke merke til at hans „kollega“, den virkelige bjørnen, nærmet sig træet hvor han sat.

4. Han opdaget ikke noget før han merket en varm aande i nakken og horte nogen smatte med tungen. Det kunde umulig være et menneske, og da manden saa sig om opdaget han at det var en stor bjørn — og vel at merke ingen maskeradebjørn — som besøkte ham. Han tok benene paa nakken og løp avgaarde.

5. Imens gik jeg rundt og lette efter bjørnen som var undsluppet. Men jeg kunde ikke finde nogen bjørn. „Du faar gaa ned til rovdyrvogteren,“ tænkte jeg og gik ned til træet hvor jeg sidst hadde forlatt ham. Han sat der ganske rigtig fremdeles, — det vil si det trodde jeg i min uvidenhed! Og han ikke bare var der, han sat der og snorksov!

6. „Vil du vaakne, din snorkemaskin!“ sa jeg. „Er det nogen mening i at la en stakkars løpe omkring her ganske alene! Sæt at jeg traf den virkelige bjørnen og ikke hadde andet at forsvare mig med end et kosteskaff! Har du tænkt nærmere over det, din syvsever?“ Og saa kilte jeg ham i øret med kosteskaffet.

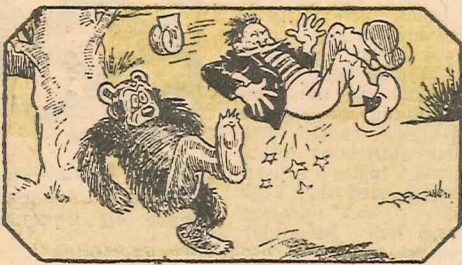
7. Men det lot ikke til at gjøre noget dypt indtryk paa fyren. Jeg merket godt han vaaknet, men han sa ikke noget. Saa sa jeg: „Nu tænder jeg mig en cigaret, og hvis du ikke er kommet paa benene naar jeg er færdig med det, skal jeg bearbejde dine bjørnerystykker saa du sent skal glemme det!“

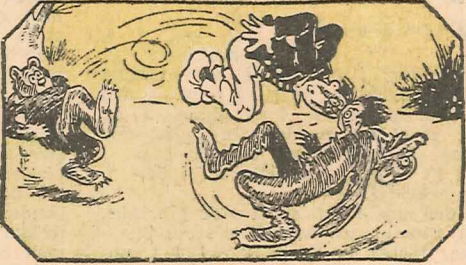
8. Saa langt kom jeg i min tale, men heller ikke længer, for i det samme var der nogen som la nogen ikke netop særdeles bløte hænder paa hodet mit og forsøkte at trykke luen nedover ørene paa mig, og det lyktes forholdsvis godt for jeg stod jo i mine egne tanker og tænkte mindst av alt paa noget slikt.

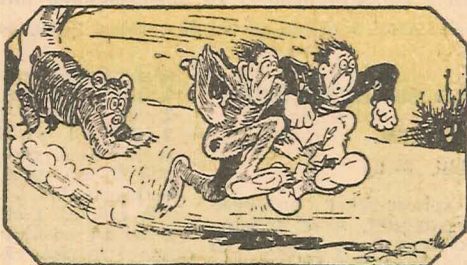
9. Av naturen er jeg en velvillig og blid sjæl, om jeg selv skal si det, men jeg kan ikke negte at naar jeg blir ertet kommer der noget hidsig op i mig. Og her syntes jeg at jeg var forurettet! Derfor rettet jeg mig op, trak luen væk fra øinene og viste min kollega at jeg ikke hadde glemt at bokse.

10. Men det lot til at min kollega heller ikke hadde glemt den ædle boksekunst, eller kanske det snarere var fotballkunst han gav opvisning i: Nok av det, før jeg kunde tælle til tre, blev jeg sendt som en komet ut i rummet uten at jeg engang fik anledning til at ta luen min med mig.

11. Paa min luffart gjennom rummet støtte jeg sammen med en anden komet, som ved nærmere eftersyn viste sig at være — min gode ven rovdyrvogteren! Nu først gik det op for mig at det ikke var ham, men den virkelige bjørnen jeg hadde hadt et basketak med. „Jeg kom netop for at advare dig,“ sa min ven.

12. „Det var pent av dig!“ svarte jeg. „Men advarsler er for øieblikket temmelig overflødige! Se hvem som kommer der!“ Og saa pekte jeg paa bjørnen som i vildt løp kom imot os. Behøver jeg at si at vi paaskyndte vore skridt? Heldigvis fandt vi et træ som vi klatret op i, — ellers vet jeg ikke hvorledes historien hadde endt.

Smaapluk.

Eulalia (foran speilet): „Konger forsvinder, land i intetgjøres, riker styrter i grus... men den vemmelige vorten paa nesen min, den sitter der!“

„Hvorfor er du i saa godt humør idag, Emilie?“

„Jo, imorgen fylder jeg seksten aar, og da faar jeg lov til at gaa med kort kjole!“

„Hvorfor sitter det mennesket der hele dagen og stirrer ut av vinduet?“

„Han er gal!“
„Men kunde han ikke gjøre noget?“
„Nei, saa gal er han ikke!“

„Tar De ogsaa 40 øre for en barbering naar det er læregutten som barberer?“
„Ja, det vil si, De faar 5 øres moderation for hver gang han skjærer Dem.“

„Aa, frøken Louise, det var som jeg fik nyt liv, da jeg saa Dem for første gang... selv uret mit begyndte at gaa efter at det hadde staat i et halvt aar.“

„Her i programmet staar det at der ligger to maaneder mellem denne og den foregaaende akt. Men det maa være galt.“
„Hvorfor det?“
„Heltinden hadde jo den samme hatten paa.“

Bokholderen: „Ifjor da min søn blev født var De saa venlig at tilstaa mig et gratiale. Nu er der kommet tvillinger!“

Chefen: „Ja, der har vi det! Hvis man gir én lillefingeren...“

Cirkusartisten og gjengangeren.

„Er det ikke forfærdelig?“ sa gjengangeren til en velklædt herre som han møtte en mørk nat, „nu har jeg været lænket i to hundre aar!“

„Ja, det maa sannelig være trættende i længden,“ sa herren dellagende, „men tillat mig et øieblik,“ — og saa puslet han litt med lænkene.

Og i en-to-tre faldt de raslende til jorden. „Her er mit kort,“ sa herren, „hvis nogen av Deres kolleger skulde ha bruk for mig.“ Han var nemlig haandjernskongen fra cirkus.

Et holdbart schweitzer-uhr gratis.

Som reklame for vort firma bortsælger vi dette prisbelønnede schweitzer-uhr, en elegant panser-urkjede samt 100 stk. fint utførte prospektkort, alle tre dele for tilsammen kun 12 kroner. Alene de 100 prospektkort er beløpet værd. Har De ikke anvendelse for kortene, staa det Dem naturligvis frit at sælge disse blandt venner og bekendte til f. eks. 12 øre pr. stk., altsaa 12 kroner for alle 100 kort, og uret og kjeden kommer i saa tilfælde ikke til at koste Dem en eneste øre. Vore prospektkort er yderst fine, og vakker kolorete landskapskort, seriekort og gratulationskort (fineste nyheter 1920). Som De vil se av billedningen er uret et yderst fint ekte schweitzer-remonoir-ur med dobbelt bakkapsel, nøagtig som vedstaaende tegning viser, av ekte hvidtmetall (kan ikke skjælnes fra ekte sølv), forsynet med forgyldte kanter og med et ekstratra, prima schweitzer-verk, altsaa helt igjennem et virkelig godt og holdbart ur, som De kan ha gavn og fornøielse av et helt liv. Hvert ur blir forinden avsendelsen omhyggelig eftersert og regulert. Saafrømt De ønsker et dameuhr, bedes dette bemærket. — At folk er særdeles tilfreds med vore ure, beviser de i hundredetal mottagne taksigelser; indsend derfor nedenstaaende kupon endnu idag, og vi er overbevist om, at ogsaa De vil bli tilfreds.

Vor garanti: Saafrømt De ikke er fuldt ut tilfreds ved mottagelse av vor pakke, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake.

Bestillingsseddel til A. F. J. M. Varemagasinet A/s Kristiania.

Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. efterkrav et av de averterte prisbelønnede schweitzerure, en elegant panserurkjede og 100 stk. fint utførte prospektkort til den billige pris av 12 kroner for alle tre dele tilsammen plus porto. Jeg forbeholder mig ret til at returnere pakken og faa mine utlagte penge tilbake, dersom jeg ved mottagelsen ikke skulde være fuldt ut tilfreds.

Navn: _____

Adresse: _____
Obs.! Pakken sendes pr. efterkrav; beløpet betales altsaa først ved mottagelsen av pakken.

Ny illustrert frimerkealoug Nr. 47 mot 25 øre frim. Harry Wennberg, Stockholm 1.

Urmakere Fournitur og verktois for urmakere. Billigst og bedst! Skriv efter katalog! Aktieselskabet „JUDITH“ Christiania St. H. 3.

Verdens bedste ideal-barberknive prøvet ad elektrisk vel og anerkjendte for deres uovertræffelige holdbarhet. Over 2 millioner i bruk. Sendes mot efterkrav kr. 3.90, 2 stk. kr. 6.90 franko. Pengene faas igjen efter 3 maaneders prøve, hvis De ikke blir tilfreds. Oppliden V. Svensson, Gullringen, Sverige.

DECI Sæpe er betryggende bruk Fineste kvalitet Desinficerer Bruk kun det bedste Faas overalt

Nilen kem. Fabrik, Kristiania. Telegr. adr.: Nilwollo. Husholdningssensner Citron, Mandel, Vanilje er og blir bedst.

Fregner fjernes paa faa dage kun med Crème Any. Efter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med Crème Any; det vil De ikke angre! Pris kr. 4.50. Utenbys porto 50 øre. 3-dobbelt portion 10 kr. postfrit mot beløpet kontant i rekom. brev kun egte fra Apotheker Wolff's Magasin, Grønsen 10, Kristiania. A.

Barberknive fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv ett. Katal. og Prislise.

„NORSKE FOLK“ Livstorsikring med maanetlig præmiebetaling.

Lomme-, Væg- og Vække-Ure. Urkjæder, optiske Artilder m.m. kjøbes billigst i Skandinavien fra Aug. Peterssons Uhrlager, Gislaved Sverige. Illustr. Prislise gratis.

Kjøp „Allers Familie-Journal“.

Bon Ami komfyrens metalbeslag. Komfyren vil altid se ut som ny, hvis den engang imellem blir pudset med „Bon Ami“. „Bon Ami“ er laget av et bløtt, smuldret mineral og inneholder hverken olje eller syre. Den sætter ikke riper som skuresaape. „Bon Ami“ bare polerer og tar væk flekker og smuds, saa overflaten blir glat og skinnende og lækker, enten den er av nikkel, kobber, aluminium eller glas. Især fryder vindus- og speilglas sig over „Bon Ami“-behandling. Ved indsendelse av 15 øre i porto tilsendes 2 prøvestykker gratis. BON AMI CO. Kristiania Havnelager, 9 etg.

Vaagn op!! Vækkeure af ekstra god kval. sendes over hele Norge fra Uhrmaker P. A. Haaland, Stavanger A. NB. Priskurant paa forlangende gratis og franko.

Deres haar begynner at bli graat. Man tror derfor ikke mere paa Deres fulde arbeidsdygtighet og Deres levevei lider derunder. Bruk derfor straks Dr. Taylors Haarvand, saa faar haaret igjen sin naturl. farve. Letvindt, uskadet og bill. i bruk. Pris kr. 4.50 Dobbl. It portion kr. 6.50 Porto for utenbys 50 øre. Wolff's Magasin, Kristiania. A.

Averter i „Nordisk Mønster-Tidende“. Ved kjøp av lomme-, væg- og vækkeure, urkjæder, medljoner, ringe m. m. billigste pris for videreforhandlere. Illustreret prislise sendes gratis. Jared Johansson, urlager, Värnamo, (Sverige).

Nordisk Mønster-Tidende Abonntenter kan gennem Ekspeditionen erholde Tilskaarne Snitmønstre og Broderimønstre mod Indsendelse af Bestillingsseddelen samt 35 Øre i Frimærker.

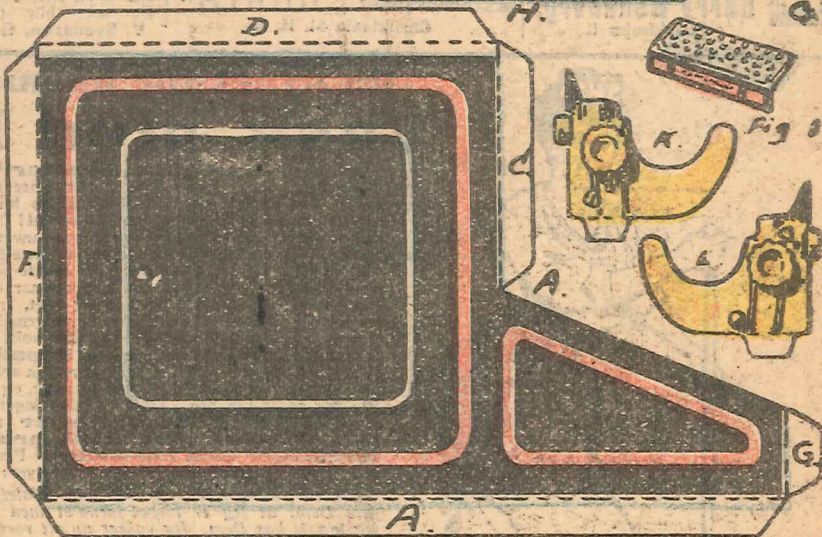
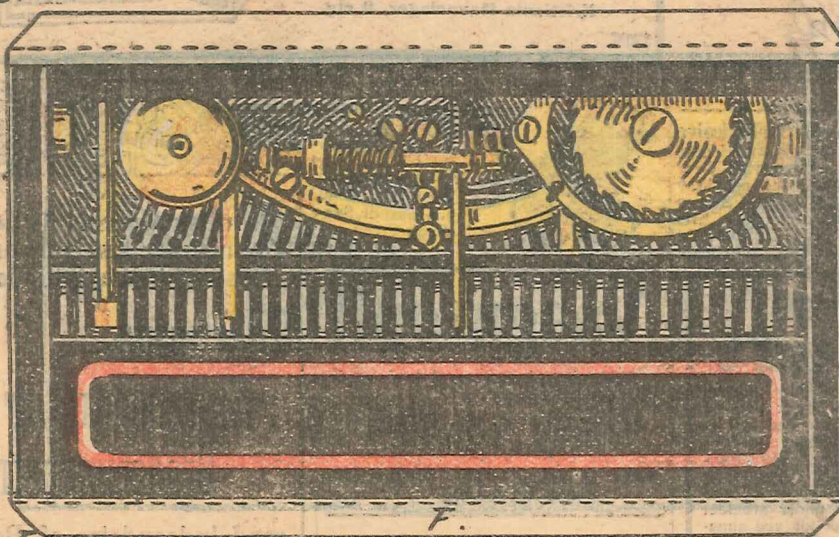
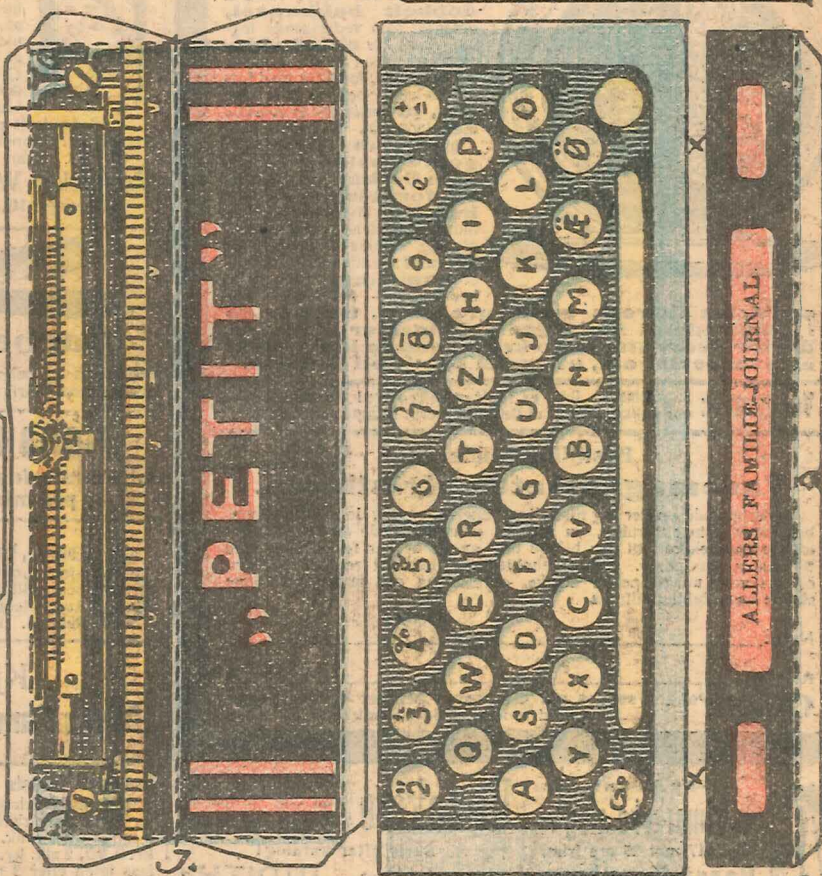
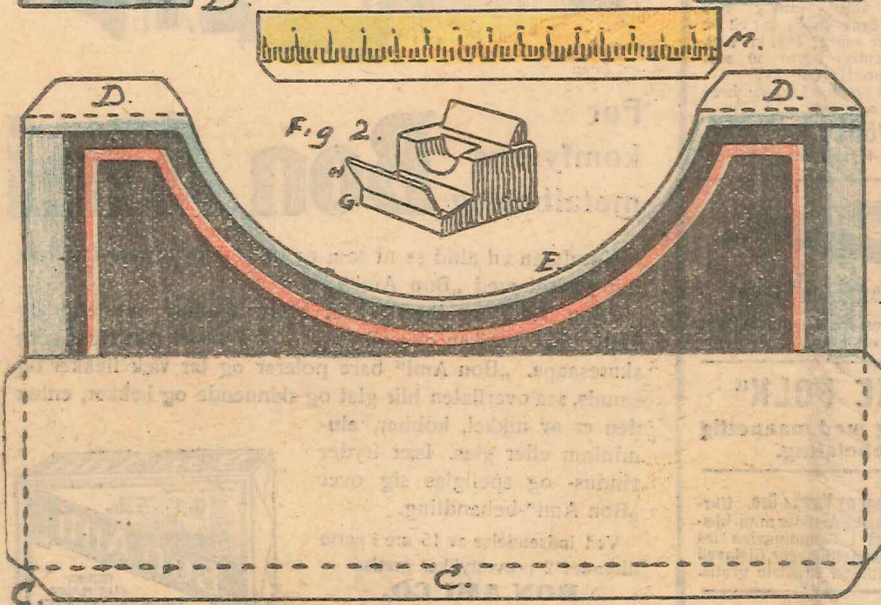
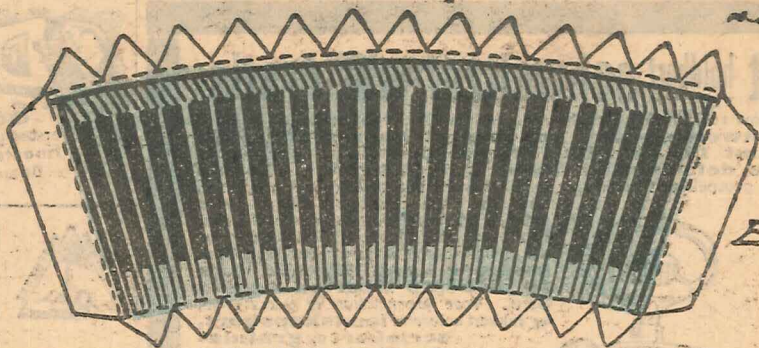
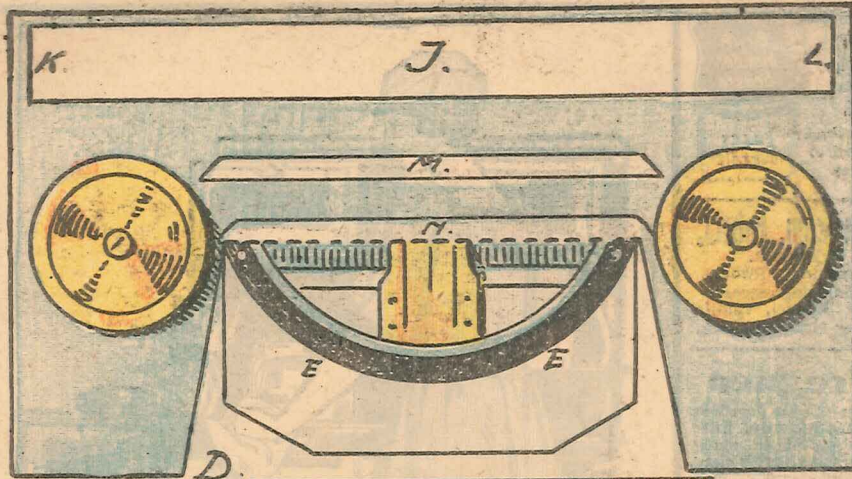
Det Norske Livsforsikringsselskap FRAM A/s overtar alslags livsforsikring ogsaa med ukentlig præmiebetaling. NORSKE KJØBMAND Forsikringsaktieselskap. HUSDYR

En nyhet for husmoren! Vask med luft med vort nye patenterte vaskeapparat „Sonecar“. Sparer tid, arbeide, penge og besvær. Vasker paa et par timer saa meget som en vaskekone for paa en hel dag. Vasker alslags tui rent med største skaansel for tøiet. Ingen opplødnng av vasketøiet! Intet vaskebrett nødvendig! Ingen omme hender! Enkel og bekvem anvendelse. Vaskeapparatet „Sonecar“ er konstruert av kyndige fagfolk. Det er ubestridelig det bedste paa omraadet. Ved bruk av apparatet efter anvisningen opstaa der under arbeidet en meget stor bevægelse i vandet og tøiet, fremkaldt ved apparatets suge- og trykluftkraft. Av denne grund er det at en balje fuld av vasketoi blir renavasket i 10 eller høist 15 minutter. Apparatet er meget solid bygget og uopsidelig i bruk. Paa grund av dets enkelhet kan enhver, ja selv et barn anvende det. Anskaffelsesomkostningene er ringe, og hver vask kommer kun paa nogle faa øre. Derfor skulde ingen forsømme at anskaffe sig apparatet. Apparatet er rosende omtalt av saavel den utenl. presse, kvindeforeninger som husmødre. Pladsen tillater kun at vi hitsætter, hvad en av vore kunder skriver: Sonecar, Stavanger. Jeg føler mig befriet til herved at meddele Dem, at jeg er meget fornøiet med det vaskeapparat, jeg kjøpte hos Dem. Jeg vasker nu alt vort tui med apparatet til min største tilfredshet, og vilde nu ikke undvære det. Stavanger, 30.-5.-19. Ærbødigst J. S. Pris for vaskeapparatet med bruksanvisning kr. 12.75 + fragt. Sendes overalt pr. efterkrav. Ordre effectueres i den rækkefølge de indløper, og da efterspørslen er stor, bedes ordre indsendt snarest. Alle postordres adresseres kun SONECAR, Stavanger. Telegram-adr.: „SONECAR“. Engros lager for Norge, Danmark og Sverige: Enoch B. Svendsen, Stavanger. (Behag ved bestilling at nævne bladets navn).

VARE-MÆRKE MENTHOLATUM INDREGISTRERET. Middell til utvortes bruk med utallige anvendelser. Faas gjennem alle apoteker (uten recept). Priser: tuler kr. 1.50, krukker 1.75, 3.25 og 6.00. Gratis. prøve utleveres paa alle apot ker, eller tilsendes fra Gene aldepotet for Menthola um, Østerbrogac 4, København O. DE ØVER EN VELGJERNING mot ethvert menneske, De gjør bekendt med MENTHOLATUM.

En skrivemaskin-atrap.

En liten, morsom modellerkartong til at stille paa skrivebordet.

Grundflaten (hvor disse linjer staar) klæbes paa tyk pap, resten av siden paa tyndere pap. Stykkene klippes ut og samles paa grundflaten i den orden bokstavene angir, altsaa først sidestykkene A og B, saa mellemstykket C, saa overflaten D hvor stykket med den sorte cirkelbue bøies ned og det runde stykke E indsættes mellem C og D. Derefter sættes baksiden F paa plads. Det smale forstykke G forenes med stykket H ved hjælp av en strimmel tyndt tøj som danner hængslet (se fig. 1 og 2) og de to samlede stykker sættes nu paa plads paa grundflaten. Saa sættes overdelen J fast og i begge ender av denne stykkene K og L. Derefter sættes småstykkene M og N paa plads, og „skrivemaskinen“ er færdig.

I æsken foran, hvor stykket H med „tastene“ dannes et lok, kan man f. eks. gjenne frimerker, og istedetfor valsen kan man lægge en blyant eller et penneskaft paa K og L.

